

מתוך רבים אחת

כתבה : שיר צוקול

עיצוב כריכה : עדן איאסו

בהנחיית: מאור רוש

נכתב במסגרת סדנת כתיבה יוצרת
חטיבת הביניים אורט גוטמן, נתניה

1

צרחתה מילאה את פנימיית אייברי העצומה שבמישיגן.
מיה ירבה על מיטתה החדשה, אוהזת בסדיניה השחורים
באימה. לעיניה של מיה נגלו פרצוף מוכר, חברתה הטובה
אנני - שמאותו ערב נהיו שתיהן גם שותפות לחדר אחרי
שהציקה לה לבוא הנה במשך שבועיים. אמנם זה לא
הרבה זמן אך מיה לא סבלה את ההתחננויות של אנני.
"מה קרה?" זעקה אנני כשאחזה את ידה של מיה.
מיה נגבה ממצחה את הזיעה ונשמה עמוק. היא הייתה
בטוחה שמאותו רגע כל הפנימייה תכיר אותה כ"שותפה
החדשה והמשוגעת של אנני." היא נרגעה וסיפרה לה את
אירועי הערב הקודם, בערב האחרון שלה באריזונה לפני
שהגיעה לפנימייה.
אנני נכנסה למכוניתו של איידן, וסימנה למיה בידה להיכנס
גם כן. איידן פתח לכבודה את הדלת האחורית של מכונית
הפרארי השחורה שלו. היא מתחה את שמלת הסטרפלס

הצהובה שלה למטה בניסיון שתכסה כמה פיסות עור
מרגליה שתוכל מבלי לחשוף את חזה. היא נכנסה למכונית
ואיידן חייך אליה וסגר את הדלת. הוא התיישב במושב
הנהג לצידה של אנני ונהג למסיבה במועדון 'לונה'.
"והו!" צעקה מיה בהתלהבות, "צריך לנצל את זה שאתם פה,
" פנתה לאנני, "מאז שאתם בפנימייה הזו כבר לא שומעים
מכם. אני צריכה את החברים שלי בחזרה!"
"נראה לך שנפספס את יום ההולדת שלך? וחוץ מזה, מחר
בערב את מצטרפת אלינו, " אמרה אנני וחייכה אל איידן.
לאחר חצי שעה יצאו שלושתם מהמכונית והתקרבו
למועדון. אורות סגולים ואדומים מילאו כל אזור ומיה
ראתה את שערו הבלונדיני ועיניו הירוקות של נייט שחיבק
אותה ונשק לשפתיה כשהגיעה אליו בריצה.
"למה לא באת איתנו?" פרצה בשאלה כשהתנתקה משפתיו
ופניה ביטאו את בלבולה.
"לא יכולתי, אחותי הקיאה אז היה לוקח לי זמן לנקות את
הרצפה ולהגיע אל אנני. אבל עזבי את זה. מזל טוב!" קרא
וחיבק את מיה. היא הרגישה את חום גופו עוטף אותה.

"מאוד נחמד מצדך", השיבה בחיוך מאושר על זה שזכתה
בחבר אכפתי בנוסף ליופיו. האינטליגנטיות והבינה לא
עניינו אותה אז, רק מראה טוב חפץ בעיניה, וכל מה
שהתווסף רק העלה את אהבתה לאותו האדם.
הוא חייך חזרה ומשך אותה לרחבת הריקודים.
כעבור שעתיים על עקביה השחורים שהוסיפו לגובהה 7
סנטימטרים התעייפה מיה והתהלכה לבר.
"אקסל עם אלכוהול. כל אלכוהול!"

הברמן חום השיער הנהן והגיש לה כוסית עם אקסל
מעורבב בוויסקי.

מיה סיימה את תכולת הכוס בשוט אחת והניחה בחבטה את
הכוסית על הבר. היא סובבה את ראשה כשהרגישה חום יד
מעט מעל מותנה וראתה פרצוף מחייך בעל עיניים כחולות
ושיעור חום שזעק נואשות לתספורת.

"לכבודך?" איידן חייך אליה והעביר את מבטו מאחוריה,

וביקש מהברמן שתי כוסיות ממה שמיה שתתה.

מיה צחקה, "לכבודך." אילו הייתה בשפיותה לא הייתה
עונה לו כך מחשש שזו תשובה פלרטטנית ולשניהם יש בני

זוג, אך בערבים כאלה גבולותיה טיפסו בסולם מדרגה אחת
עם כל טיפת אלכוהול שהגיע לדמה.

איידן חייד ונתן לה כוסית, שניהם שתו ללא ספירה, כוס
אחר כוס, שעה אחד שעה וגבולותיה טיפסו מדרגה אחר
מדרגה. מיה היססה לעיתים אך בסוף נכנעה.

איידן כנראה הבין שהכוסית הבאה עלולה לגרום למיה
הרעלת אלכוהול לכן הפסיק ועזר לה לצאת מהמועדון.
ברגע שפתח את דלת המועדון ראו השניים את נייט עם
נערה בלונדינית רזה וארוכת רגליים. מתנשקים.

"מה לעזאזל?!!" לחשה בהתפעלות. היא התנתקה מזרועותיו
העוזרות של איידן ועשתה צעד לכיוון השניים. "נייט!"
כמעט צעקה כאשר איידן תפס אותה במחצית דרכה אליהם
ולחש באוזנה, "לא ידעת?"

"אתה כן?" הסתובבה אליו בתנופה.

"כן, הוא אמר לי שהוא יבוא למסיבה איתה ושלא נחכה לו."
מיה הוציאה קללה מפיה. עד כמה פתי הייתה כדי להאמין
לסיפור ה'אחותי הקיאה'. היא הרגישה מושפלת ואווילית.
כמה דמעות זלגו מעיניה אך הזוגיות שלהם רק החלה

לפרוח, אין יותר מדי על מה להתאבל.
"מיה?" שמעה מאחוריה את איידן. "בואי הנה," אמר ומשך אותה לחיבוק. הם התהלכו אחד בזרועותיו של השני עד שהגיעו למכוניתו. הוא פתח את הדלת ושחרר אותה מזרועותיו כדי שתצליח להיכנס. הוא נכנס אחריה וסגר את הדלת.

"אני לא מאמינה," חזרה ואמרה שוב ושוב, "אני לא מאמינה..!"

"ששש..!" הוא חיבק אותה שוב. איידן ליטף את גבה בעדינות ביד אחת בעוד השנייה אוחזת במותנה ומבלי שהרגישה פתח את ריצ'רץ' שמלתה.
"מה אתה עושה?" היא דחפה אותו מעט ונשענה לצידו השני של המכונית כששמעה את פתיחת הריצרץ'. גופו נשען כלפיה. "פשוט נגמור עם זה," לחש ונישק את שפתיה.
"אלוהים אדירים איידן! יש לך את אנני!" זעקה.

"בדיוק. יש לי אותה אבל אני צריך אותך." ענה בנוקשות.
"די! תפסיק!" מיה ניסתה לפתוח את דלת המכונית הקרובה אליה בחרדה ומציד לאחר מכן ניסתה להכות בו אך זה לא

עזר, איידן סגר עליה. כשידה תפסה בידית דחפה בכל כוחה
את גופה מחוץ למכוניתו והחלה לרוץ. כשהסתובבה לבדוק
אם הוא רודף אחריה ראתה את עיניו נעוצות בעיניה. עיניו
מולאו בשחור. ליבה דפק במרץ. איך כחול משתנה בן רגע
לשחור?! ולאן נעלם הלובן המצוי בכל עין?! שאלה את
עצמה שוב ושוב והמשיכה לרוץ את כל הדרך לביתה.
כשסיימה לספר לה תפסה את כתפה ידה של אנני ומשכה
את גופה של מיה לחיבוק קרוב. "אני כל כך מצטערת. כל
כך."

"איך את חזרת לכאן?" שאלה מיה. איידן היה אמור
להסיע את שתיהן, את מיה לביתה ואת אנני לקחת איתו
לפנימייה. היא חששה שהוא הפסיק לרדוף אחריה אתמול
כדי לחזור ולנסות לאנוס את אנני.

"עם איידן. הוא אמר שנייט החזיר אותך. שקרן מגעיל."
"איידן נמצא כאן?" פחד מילא אותה.

"הוא נסע אתמול להוריו אחרי שהוא הסיע אותי לכאן.
אני לא יודעת מתי הוא יחזור."

למחרת הגיעה לחדר האוכל עם אנני. החדר כולו נצבע בלבן מלבד כיסאותיו הכתומים שניתן להבחין בהם פינה בחדר. כולם היו עסוקים באוכל – הטעים ככל הנראה – של הפנימייה. מיה הניחה על מגשה שני פנקייקים ועקבה אחרי אנני לאחד מן השולחנות העגולים שמילאו את החדר. כשמיה הבינה לאיזה שולחת מועדות פניה של אנני – לשולחן האמצעי שככל הנראה המקובלים יושבים סביבו – סירבה להתקרב לשם. היא נגעה בגבה של אנני וסימנה לה בראשה שהיא מעדיפה שולחן אחר, בפינה. אנני נאנחה אך פנתה שמאלה.

"אחרי הצרחה את צריכה לנסות להשתלב, לא לשבת כאן כמו חנונית בודדה," אמרה אנני בעודה בולעת את הטוסט גבינה שלה. לאנני תמיד היה חשוב פופולאריות לפני הכל. שערה הכהה הגיג עד למותנייה ועיניה הכחולות זהרו תמיד. בכל מקום שאליו הגיע הייתה פופולארית, וגם כאן. היא הייתה חברתה הטובה של מיה מאז שהן זוכרות את עצמן. אנני תמיד הייתה לצידה. אם זה בעצות אופנה בודדות ואם זה כדי לגרום לה להרגיש ענקית

בגלל מטר ה-70 שאליו הגיעה, בניגוד למטר ה-56 של אנני.

"נוח לי פה," ענתה לאחר שבלעה את הפנקייקים ברעבתנות, "אני רוצה להתחיל דף חדש. בלי יותר מדי תשומת לב." לפני שהסיעו אותה הוריה לפנימייה ישבו איתה לשיחה. הם הסבירו לה על החשיבות של למידה. מיה החליטה לנסות להרשים את הוריה. אנני גלגלה עיניים ונתנה לממיה דף. "מערכת השעות שלך. אני ממהרת למגמת סייבר. זה בקצה השני של העולם," נאנחה, "ביולוגיה זה במעבדה הראשונה שתראי כשתמשיכי שמאלה מחוץ לחדר אוכל." מיה קמה ממושבה והרימה את מגשה. "אחרי השעתיים שלך שם," המשיכה אנני, "שיעור אומנות נמצא בצידו הימני של המעבדה, נתראה בארוחת עשר." היא קמה והשאירה את מגשה על השולחן. בן רגע כבר לא הייתה בין הנוכחים בחדר האוכל. מיה הרימה את מגשה של אנני והניחה אותו על מגשה שלה. כשכיוונה את המגשים לפח הלבן למחזור המגשים

נתקלה במגש אחר. מעליה נישא בחור כהה עור מחייך
בעל פירסינג בגבתו.

"מצטער", אמר, "רק אל תצרחי."

"חמור", מלמלה כתגובה, דחפה את מגשו והשליכה את
שלה. מיה שמעה מאחוריה את צחוקם הלועג של הבחור
וכמה מחבריו שכנראה שמעו את מה שאמר לה ומיהרה
לצאת לכיוון חדר ביולוגיה. יופי, ממש בלי תשומת לב
התחלת פה, התעצבנה על עצמה. לאחר חמישה חדרים
נמצאה המעבדה. היא הייתה מלאה בעשרים נערים בני
17 כגילה שפטפטו בחלקו הקדמי של המעבדה. מיה שמה
לב שכל השולחנות הם לזוג והבינה שכנראה תכיר מישהו
חדש כבר היום. היא התיישבה בשולחן האחרון וחיכתה
לתחילת השיעור.

כאשר התחיל השיעור והמורה הגיע נשאר הכיסא שלידה
ריק, ובנוסף אליו עוד שתי כיסאות. מן מלמולי ברכות
השלום למורה הצליחה מיה להבין את שמו של המורה,
ד"ר ג'קסון. ד"ר ג'קסון היה גבוה ורזה אך מיה ניחנה
ביכולת לשים לב לפרטים הקטנים עד שראתה את כרסו

הקטנה מבצבצת מעט מתחת לחולצתו שגרמה למיה להחניק צחוק. ד"ר ג'קסון התחיל בדיבוריו בלי להפנות את תשומת לב מיוחדת למיה ולא הציג אותה בפני הכיתה. באמצע השעה הראשונה נכנס תלמיד מאחר לכיתה והתיישב באחד מן הכיסאות הפנויים לאחר שד"ר ג'קסון נתן לו ריתוק לאחר יום הלימודים.

השעתיים שעברו בבלו את מיה והיא הרגישה את חכמתה שואפת לאפס כשהבינה כמה חומר עליה להשלים. הם התקדמו כל כך בחומר שמיה תצטרך מורה פרטי למשך שבוע לפחות כדי להשלים הכל ומאחר שידעה שאת אנני המקצוע אינו מעניין כלל ידעה שתצטרך להתיידד עם מישהו במהרה בכדי שיסכים לעזור לה להגיע לרמת הכיתה.

היא יצאה מהמעבדה והקלה מילתה אותה כשנזכרה בדבריה של אנני. אומנות. מיה אהבה אומנות כל כך עד שציור השתלט לה על רוב 24 שעות היממה. היא נכנסה לחדר האומנות וראתה ציורים מופלאים של תלמידים מן הפנימייה מוצגים על כל קירות החדר. החדר היה מלא

בתלמידים ומכך הסיקה מיה שלמרות המאחר של
ביולוגיה שהקפדה על הזמנים נמצאת בראש סדר
העדיפויות בפנימייה, יחד עם הפצת רכילויות. גם בחדר
האומנות כל השולחנות נבנו לזוג ונשאר לה לבחור בין
לשבת עם נערה בלונדינית בסוף הכיתה או לשבת ליד
ברונטית בעלת משקפיים בשולחן הצמוד לדלת ולמרות
רצונה למינימום תשומת לב שידעה שתשיג על יד
הבלונדינית, בחרה בכיסא ליד הברונטית כיוון שלא יכלה
לסבול עוד את העיניים הנועצות של כולם עד שתגיע
לסוף הכיתה.

בניגוד לד"ר ג'קסון החליטה אוליביה, המורה לאומנות
כהת השיער והשמנמה, שעליה להציג את מיה בפני
הכיתה, מצוין, חשבה מיה בעודה נאנחת.

"מיה תומסון, יש משהו שהיית רוצה להוסיף על עצמך?"
שאלה אוליביה בציפייה.

"לא רוצה להוסיף עליה אלא עליי, היא עשתה לי חור
באוזן." מלמל מישהו בקדמת הכיתה שהוסתר על יד
ראשיהם של כמה תלמידים.

"לא. ענתה בכל זאת.

"בטוחה?" לחצה.

"בטוחה. רק תעזבי אותי כבר, רצתה להוסיף אך מתוך

נימוס עצרה לאחר המילה הראשונה.

מיה הבחינה בדלת שנפתחה מולה. לכיתה נכנס אחד

התלמידים ואוליביה נתנה לו ריתוק בדיוק כמו ד"ר

ג'קסון. רק אז הבינה מיה שעכשיו הכיתה מלאה וכנראה

גם כיתת הביולוגיה אמורה להיות כך ולכן שני הכיסאות

הריקים שנשארו במעבדה שייכים לשני מברזים. כדי

להיות בטוחה בכך שאלה מיה את אנני בארוחת עשר

לאחר שהתאכזבה שלא נעשה שום שימוש במכחול או

קנבס ציור באומנות.

"נו?" שאלה אנני כשהתיישבו באותו שולחן של ארוחת

הבוקר, "איך היה?"

"נחמד, ענתה באדישות והכניסה לפיה חתיכת מלפפון.

"ואו, אינפורמטיבי."

"משתדלת." ענתה מיה לחברתה על הציניות שלה

בציניות משל עצמה. מאחר שחברתה רק גיחכה המשיכה

מיד לשאלתה, "בכל כיתה יש בדיוק את מספר מקומות
הישיבה לכל תלמידי הכיתה?"
"כן, לפעמים יש מאחרים או מברייזים אבל יש בדיוק את
כמות הכיסאות לכולם. הפנימייה היא כמו איזו נערה
פרפקציוניסטית, "ענתה אנני, "למה שאלת?"
"כנראה שאצטרך לבלות עוד שעתיים עם תלמיד שבטח
פוחד ממני אחרי כל ההפצות האלה לגבי הצרחה."
השיבה בעודה מרת רוח.
"לא פוחדים ממך, זה היה חד פעמי, אני מקווה." מלמלה
לעצמה את שתי המילים האחרונות אך מיה שמעה למרות
זאת, "תבואי איתי היום למסיבה, תראי שיתייחסו אלייך
כאל שווה בין שווים!"
"שוב מסיבה? זה מה שחסר לי, להתפגר תחת השפעת
אלכוהול ולצפות באנשים שעושים טעויות כשמוחם
מסובב מדי כדי להחליט בעצמו אז הוא פשוט נותן את
השליטה לגוף. או יותר גרוע, להיות אחת מהאנשים
האלה. תודה חברה, אבל אני סיימתי עם שטויות מסוגים

אלה. "מיה למדה את הלקח שלה ונמנעה מלהגיע
למסיבות מאז קיבלה אותו.

"אני מקווה שאני לא נכללת בין האנשים האלה." רטנה
אנני אך שנייה לאחר מכן עבר כל כעסה. "חוץ מזה זה
רק לטובתך, אני יודעת שמה שעברת היה קשה אבל אולי
כך תוכלי להתגבר על זה. בחורה את בת 17! תחיי
קצת!" כמעט צרחה. "בכל מקרה, את יכולה לחזור לחדר
אם זה מה שאת מעדיפה, מסכימים לעצור באמצע יום
הלימודים הראשון לחדשים. לכי ותחשבי על זה, אולי
בסוף תסכימי לבוא." חייכה בתקווה שזמן זה מה שיעזור
לה לשנות את דעתה.

"את רצינית?" מיה הביטה בה מופתעת, "תודה לאל!"
פרצה באושר.

"עד כדי כך גרוע פה?" הביטה בה בשאלה.

מיה ידעה שהפנימייה מצוינת אך היום היא צריכה שקט
לעצמה. היא עברה על פני המעבדה וחדר האומנות
והמשיכה לאורך כל חדרי הלימוד האחרים והגיעה לאגף
המגורים כשראשה מורכן בתקווה שלא יזהו אותה וילעגו

לה. מיה זכרה את מספר חדרה, 52, וידעה שנמצא לקראת סוף האגף ולכן נאלצה לעבור כמעט על כל החדרים. היא שמעה את צעדיה המהירים והתרכזה במגפיה הנמוכים כאשר נשמעה פתיחת חדר, כשהרימה את ראשה התנגשו פרצופה וגופה בגוף זכרי, שרירי, לבוש חולצה שחורה. היא נרתעה לאחור וחזרה ועקפה אותו כשראשה שוב מורכן. היא הגבירה את מהירותה עד גבול הריצה כשעיניה עדיין צונחות מטה. מרוב מהירותה ראתה את תלתליה החומים מקפצים כולם. כשהגיעה לחדרה פתחה במהירות את הדלת ונפלה על מיטתה בצניחה. היא הרהרה במוחה על כל מה שהשאירה מאחור בהצטרפותה לפנימייה אמש. את איתן בן-ה-13 שלמרות היותו אחיה למחצה תמיד קראה לו אחיה, את ספרייה האהובים, את חברותיה - נעמי וגבריאלה, את כלבתה ליזי, את אמה - שממילא כל הזמן הייתה מחוץ לבית בגלל עבודתה וכשכן הייתה, שהייתה סגורה בחדר הגדול ביותר באחוזתם שהפך למשרדה בניסיון להיות אשת עבודה ואשת משפחה יחד, דבר שכבר אינו קיים

בלקסיקון משפחת תומסון. אמנם היו משפחה עשירה אך
אין זה עזר לקשרם הרגשי בינם ובין עצמם. החיבור
האינטימי היחיד שיש למיה הינו עם אחיה אך גם לו לא
הספיקה לספר את המקרה. רק לחברתה אנני ותו לא.

2

מיה התעוררה עם הזריחה. היא התארגנה ליום הלימודים בתקווה שלילה ללא צרחות יביא ליום ללא לעג. היא ראתה את אנני במיטתה לבושה בשמלה שכנראה לבשה למסיבה אמש. היא כנראה התאכזבה לראות את מיה ישנה בזמן שאמרה לה לשקול את דעתה לגבי המסיבה אך בכל זאת הלכה. מיה הרימה את השמיכה, פרסה אותה כנגד גופה של אנני ומתחה אותה עד כתפיה. היא ידעה שגם אם הגעה לשיעור בזמן חשוב לאנני, שום דבר לא יעיר אותה משנתה ולא התחילה אפילו בניסיון זה. מיה יצאה מחדרה, הטילה את תיקה על כתפה והלכה לחדר האוכל. בדומה לאתמול, לקחה שני פנקייקים, ישבה באותו שולחן ויצאה כשפניה מועדות לשיעור ביולוגיה. בדרכה הרהרה בשיגיונות על האדם שישב לידה. כשהגיעה לכיתה מצאה את שולחנה שוב ריק וכאשר החל השיעור הצטרפו שני הנערים שלא באו יום קודם והוכרזו כמרותקים של היום ומחר של ד"ר ג'קסון על איחורם ועל

הברזתם. שני הנערים הלכו אחד אחרי השני בין הטור
האמצעי לטור בו ישבה מיה בחיפוש אחר מקום ישיבה.
כשפגש מבטו של הראשון בכיסא הריק ליד מיה התקדם
במהירות לעברו בזמן שחברו מאחוריו העביר מבט
בנערה שישבה ליד הכיסא הפנוי השני ואז קלט את
הנערה שישבה ליד הכיסא הפנוי שלייד מיה. הוא נגע
בכתפו של הראשון ומלמל באוזנו משהו. הבחור הראשון
הנהן ופנה לכיסא האחר.

מיה עקבה בו במבטה ואז ראתה את הנערה שישבה
לצידו. נערה מלאה בעלת פרצוף מחוצ'קן וחיוך רחב ללא
שום סיבה כלשהי, מה שגרם לה להיראות להיות מוזרה.
"מה הבעיה לשבת שם?" שאלה את הבחור שהתיישב
לידה בציפייה לתשובה שטחית כמו 'את יותר יפה' או
תשובות בנאליות ומפגרות אחרות שטיפוסיות לבני נוער.
"נראה לי שאת תזדקקי לי יותר כדי להעתיק", הוא ענה
בעודו נשען על גב הכיסא ומחייך חצי חיוך זחות.

"אני לא צריכה אותך כדי להעתיק," השיבה במהירות
למרות שידעה כמה עליה להשלים בכדי להגיע לרמת
הכיתה.

"את לא יודעת עד כמה את צריכה אותי, בטח יש לך מלא
חומר להשלים." ענה בשלווה. "מייק," ענה כששם לב
למבטה. עיניו היו שחורות כשערה של אנני וגובלות
בריסים עבים וארוכים. שיערו הכהה נפל על מצחו
והשווה לו מראה פרוע וטבעי. עצמות לחייו בלטו גם
מצפייה ממרחק והיה ניתן להבחין בגומות חן בכל תזוזה
של שפתיו. הוא לבש חולצה ארוכה ושרווליה שקופלו עד
המרפק חשפו ושיוו לזרועותיו מראה שרירי.

היא לא הציגה את עצמה בפניו כמוהו אלא רק נשמה
עמוק וחשבה לעצמה שעליה להקשיב לד"ר ג'קסון כדי
לא לפספס עוד חומר ממה שכבר פספסה עד שעברה
לפנימייה. מייק גיחך מהתעלמותה ומזווית עינה ראתה את
החיוך שמתרחב על פניו.

לאחר השעתיים האלו מיה הכניסה את מחברתה, בה

כתבה את כל הדברים שלא הבינה, לתיקה וקמה ממושבה
לקראת שיעור אומנות.

"נתראה אנונימית." לחש לה כשעברה מאחוריו לכיוון
דלת הכניסה.

כשהסתובבה אחור לראות אם שכחה משהו על השולחן
ראתה ג'ינג'ית נמוכה מדברת עם מייק. יותר נכון מדברת
אליו. אלוהים, איך אנשים יכולים לחפור כל כך?! גם מייק
נראה כאילו קרצייה לא יורדת מגבו.

היא יצאה מהמעבדה בלי להסתכל אחורנית שוב והיא
נכנסה לחדר האומנות וכעת ניתנה לה האפשרות להגיע
למושב בסוף הכיתה בפחות תשומת לב מאתמול.
כשהגיעה לסוף הכיתה כל המקומות התמלאו במהירות
ולכן לא הייתה לברירה אלא לשבת ליד אותה הבלונדינית
שאתמול לא הספיקה לשבת ליד. מיה לא הבינה למה היא
היחידה שלא התיישבו לידה מאחר והיא נראית כמו
כוכבת. שערה הבהיר סודר בצמה שהונחה על כתפה
השמאלית ועיניה הכחולות נצצו.

"היי," אמרה מיה בתקווה לעורר שיחה עם מישהי, היא צריכה עוד חברות מלבד אנני.

הנערה מתחה את פיה בחיוך דק מזויף ומחקה אותו מפניה במהירות.

"הכל בסדר?" שאלה בבלבול.

היא ענתה בעצב ותוקפנות יחד, "כן. ולטובתך, אל תפני אליי."

"למה?" העזה מיה לשאול למרות שחששה מהנערה.

כשזו פתחה את פיה לענות התחילה אוליביה את השיעור והשתיקה את הנערה בעזרת קולה החזק. מיה מתחה את שפתיה בהבעה של 'מצטערת' וזו הנהנה בהבנה, הרי שקולה של אוליביה לא בשליטתה. אחרי עוד שיעור מאכזב ללא ציור, היא פנתה לנערה ואמרה לה להמשיך השיחה, בדיוק איפה שעצרו.

"אני ממהרת לשיעור הבא, אני לא מתכוונת להתעכב כדי לענות לך, מצטערת." אמרה לה ומיהרה אל מחוץ לכיתה עד כדי כך שלא הכניסה את הקלסר שלה לתוך תיקה והעדיפה להחזיקו בידה אם זה מה שצריך כדי להיפטר

ממיה ביתר כמה שיותר מהר. טוב... אמרה לעצמה
 בהבעה מוזרה כלפי הנערה. היא שמה את תיקה על כתפה
 והתהלכה לקראת חדר האוכל. מחוץ לחדר האוכל ראתה
 את אנני עוצמת את עיניה ומנשקת בחור כלשהו.
 כשהבחינה בה גם כן התנתקה מהנער ונופפה למיה.
 "לא אפריע לכם," מלמלה מיה, מופתעת עדיין מחברתה
 שחסכה ממנה את זה שיש לה חבר.
 "סיימנו," ענתה לה אנני, "ביי טיילר," היא טפחה על
 חזהו, תפסה את ידה של מיה ונכנסה לחדר האוכל.
 "לא חשבת לספר לי?" התפרצה מיה בלחישה.
 "מה? עלי ועליו? הכרנו אתמול במסיבה."
 "את צוחקת, נכון?"
 "לא."
 "השתגעת? את יוצאת עם מישהו שהכרת במסיבה? המוח
 שלך לא היה בשפיותו אתמול! איך את מסכימה לזה
 להימשך? ועוד להגיע לנשיקה כזו?!" נזפה בה מיה.
 "אין לי בדיוק דעה בעניין, זו החובה שלי. והוא מנשק די
 טוב, אני לא אחסוך מעצמי את התענוג," חייכה.

"חובה?"

"בכל מסיבה משחקים 'אמת או חובה', רק בלי אמת.
הרבה יותר מעניין ככה. ואני מודה לאל שזו החובה ולא
משהו אחר, תמיד יש דברים מזעזעים. הייתי מספרת לך
כמה מהם אבל מה שקורה במסיבה, נשאר במסיבה."
"ממש ווגאס." גלגלה עיניים.

היא הלכה לצידה של אנני לשולחן שלהם בעוד אנני
מסתכלת בפנים עצובות על השולחן המרכזי.
"את יכולה ללכת, הסתדרתי לבד גם בארוחת הבוקר,"
הניחה לה מיה לעשות כרצונה ללא רגשות אשם.

"את בטוחה?"

"במאת האחוזים." הנהנה.

מיה המשיכה בדרכה לשולחנה ואנני פנתה למרכז החדר.
אחרי עשר דקות מעזיבתה של אנני הנערה הבלונדינית
מאומנות התיישבה לידה.

"מי גרם לך לבוא לכאן?" הטיחה בה והסתכלה עליה
בדאגה.

"מה? את בסדר?" היי, מה שלומך, מה קורה. ככה

מתחילים בדרך כלל שיחה. ממש לא בשאלה כזו.

"הבנת אותי טוב מאוד. מי זה היה?"

"חברה שלי אנני... למה?"

"ואת קוראת לה חברה שלך," הבלונדינית גלגלה את עיניה וצחקה צחוק מלגלג, "כדאי שתביני מה הולך כאן לפני שיהיה מאוחר מדי. ואם החברה שלך," היא אמרה את המילים 'חברה שלך' בזלזול, "לא תאמר לך - תמצאי מי כן."

"על מה את מדברת? איך קוראים לך בכלל?"
"יעזור לך אם תדעי? לא." ענתה לעצמה. ובדיוק כשמיה התכוונה להוציא מפיה שאלה נוספת מיה הגיחה אנני מאחוריה. מנדי הסתכלה עליה בגועל והסתלקה.
"שעת סייבר, כדאי שנזוז." אנני לא התייחסה לבחורה שעברה על פניה.

"אה אנחנו יחד עכשיו?" שאלה מיה בשמחה. לא רצתה שוב שאדם שאינה מכירה ישב לצידה, בלי רצונו ובלי רצונה. אך עדיין חששה ממה שמנדי הרגע אמרה לה.

"לא, אבל שיעור הבא כן. במתמטיקה." חייכה.

אנני ליוותה את מיה לשיעור סייבר שבאמת היה בקצה העולם השני כפי שתיארה אותו אנני יום קודם, הוא בסוף אגף הלימודים, אך היתרון בכך הוא שהוא קרוב לחדרן. מיה הקשיבה לדיבורה הבלתי פוסק של חברתה והבינה מספר דברים לגבי הפנימייה.

בניין פנימיית אייברי הינו עגול, לכן שני האגפים – אגף המגורים ואגף הלימודים – מחוברים יחדיו משני הצדדים.

במרכז אגף הלימודים נמצא חדר האוכל ובמרכז אגף המגורים ישנו אולם ענק שבו מתרחשים מסיבות בט"ו בכל חודש – מסתבר שבפנימייה סופרים גם את התאריך העברי, למרות הקשר הלא קיים לישראל או ליהדות - ובשיתוף פעולה עם צוות ההנהלה בארגון המסיבה אך לא בחגיגת המסיבה עצמה. במרכז הבניין חדר עגול וגדול שמסביב לו נמצא המסדרון עליו הן הולכות. כשמיה הביטה הצידה לחדר הזהירה אנני בתקיפות שלחדר הגדול אסור לאף אחד מהתלמידים להיכנס.

כשהגיעו לכיתה אנני הודיעה לה שתפגוש אותה אחרי השיעור הכפול שלה בסייבר כשתגיע שעת המתמטיקה שלהן. מיה נכנסה לכיתה. החדר היה מסודר בשורות של מחשבים ומול כל מחשב כיסא. ג'ייסון מילר הוא שמו של המורה. הוא בגובה ממוצע, רזה, בעל שיער אפור, חוש הומור ורוח צעירה יחסית לגילו שמיה שיערה שבאזור ה-40.

"מה קורה כולכם?" קרא בהתלהבות האופיינית לנערים. לתדהמתה כל תלמידי הכיתה ענו לו תשובות כאילו מדברים עם ידידם משכבר הימים: "מצוין מה איתך?", "הכל טוב אחי!" או "ואו מישהו פה הרזה ג'ייס?". ג'ייסון חיך לתגובה האחרונה ששמע, "זה מה שקורה כשאתה מעוניין במישהי, אה?" "אתה מרזה בשביל בחורה? מה קורה לך אחי אתה יורד רמה!" השיב אותו הנער. "או שהוא הוריד את הקילוגרמים איתה במיטה ואז הוא עולה שתי רמות מעליך!" פלט האדם שישב ליד מיה ופנה בדבריו לנער.

מיה פתחה את פיה, מוכת הלם ממה שאמר והחניקה
צחוק. בניגוד אליה, שאר הכיתה לא עשתה זאת והיא
הרגישה את האווירה הקלילה והמהנה בשיעור.
"אני לא אמור לענות לשום דבר ממה שאמרתם חברים,"
אמר ג'ייסון בחיוך, "אז נחתוך את שיחה על השומן
שלי," אמר באירוניה שגרמה למיה לחייך, "ונעבור
למהות השיעור."
הכיתה הסכימה וכולם שתקו והקשיבו לו.
"אבל לפני זה, יש לנו נערה חדשה בכיתה," ג'ייסון
הסתכל על מיה וחייך אליה בנחמדות, "רוצה להגיד משהו
על עצמך?"
מיה היססה. היא חשבה על זה קצת יותר מדי לכן הייתה
חייבת. עבר יותר מדי זמן בשביל לסרב. "אוקיי. אז... אני
מיה תומסון, בת 17 והצטרפתי לכאן אתמול," שקט מביך
השתרר בכיתה והיא הייתה חייבת לשבור אותו. "ואני
שמה 20 דולר שהיית צריך שזה יראה אמין כששיקרת
לאותה בחורה שאתה מתאמן במכון כושר." חייכה אל
המורה חיוך והתיישבה במקומה. היא שמעה מאחוריה את

הצחוק של התלמידים על הלעג שלה כלפי המורה וחייכה לעצמה. תודה לאל, חשבה והקלה הציפה אותה אך קיוותה שבדיחה זו לא פגעה במורה או גרמה לו לפתוח איתה חשבון אישי. הרי הנער שלידה אמר משהו נורא בהרבה ממה שאמרה, אין סיבה שיתעצבן עליה ועליו לא. אוויר חזר לריאותיה כשג'ייסון חייך אליה בחזרה והנהן הנהון חסר כעס.

ג'ייסון נתן לתלמידים לחפש מידע במחשבים ולהציגם בכיתה. ג'ייסון לא עצר את התלמידים באמצע בדיחותיהם שצצו מדי פעם - אך שמרו על הטעם הטוב - ויותר מכך, הוא בעצמו גרם להם לצחוק לפעמים. היה נראה ששום דבר לא יכול להרגיז אותו וששום דבר לא ימנע ממנו מלשמור על שיחה עניינית קלילה וקשורה לנושא. בסוף השיעור הכפול היא הלכה לכיוון חדר האוכל למרות שלא ידעה היכן חדר המתמטיקה נמצא עד שיד שנשלפה מן חדר נטלה את ידה ומשכה אותה פנימה. אנני חייכה אליה והשתיים ראו את המורה כבר בכיתה, מוציא את דבריו ממזוודתו לשולחנו. הכיתה הייתה כיתה

בעלת שולחנות חומים, כיסאות כתומים, קיר מאחורי
המורה שעליו השתרע לוח ענק ובשאר הקירות היו
תלויים כל מיני סימונים מתמטיים. דומה מעט לכיתה
רגילה בתכולתה.

אנני הנהנה למורה כברכת שלום והוא הנהן חזרה. היא
התקדמה אליו וכדי לא להישאר לבדה מיה התקדמה
בעקבותיה.

"המורה, זו מיה תומסון," הציגה אותה אנני.
"שלום מיה," אמר בחביבות והושיט את ידו הגדולה,
"אני ג'יימס וובס מורך החדש למתמטיקה."
"היי," ענתה במתיחת שפתיים ובדומה לילדה הבלונדינית
ניסתה לזייף חיוך. למרות שג'יימס התנהג כלפיה
באדיבות, חשבה שאם חיוכה לא מופיע לבדו, אין צורך
להכריחו. היא הושיטה את ידה והוא לחץ את ידה ונענעה
אותה מעלה ומטה קצת יותר זמן מן הרגיל למחווה זו.
אנני ישבה בקדמת הכיתה ומיה נעצה בה מבט.
"מה?" הביטה בה חזרה.
"מה?" חזרה אחריה. "אני לא רוצה לשבת פה!" תקפה

מיה.

"אוי שבי כבר, השיעור מתחיל."

"שבי בבקשה," שמעה מיה קול מאחוריה ויד נוגעת בגבה

התחתון, קרוב למותנה. היא הסתובבה במהירות ורעדה

מפחד כשנזכרה בידו של איידן.

מאחורי מיה עמד ג'יימס. היא נענעה את ראשה להיפטר

מהזיכרון של שלשום והנהנה, "כן המורה." היא

התיישבה ליד חברתה ומחציתה הקשיב למורה ומחציתה

נזכר באותו זיכרון שסירב לעזוב אותה.

"היי, הכל טוב איתך?" אנני נגעה בכתפה וחזירה את

מחשבותיה להווה.

"אה, כן מעולה."

במהלך המשך השבוע מיה החליטה להמעיט את נוכחותה.
 אם אף אחד לא יפנה אליה יהיה יותר טוב, וממילא כולם
 נראו לה סנובים. היא אמנם הגיע ממשפחה עשירה
 והסטיגמה אומרת שכל העשירים סנובים אך לא במקרה
 של מיה. היא ידעה שלהתנשא גורם להנאה, לכולם זה
 גורם, אך היא הבינה איך הצד השני מרגיש, האנשים
 שמתנשאים מעליהם ולכן האמינה שכולם שווים. והמצב
 הכלכלי הוא אינו גורם משווה בין אנשים. לעומת זאת
 רוב נערי הפנימייה כן היו כאלה. שטחיים ועזי מצח.
 למרבה הפתעתה, לא מייק ולא הבלונדינית מאומנות מנעו
 מיישום החלטתה. שניהם רק החליפו איתה מבטים
 מוזרים אך שום ציוץ לא פצה את פיהם. מיה חשבה
 שתהנה מהמינימום תשומת לב שתקבל אבל כאשר קיבלה
 זאת לא הייתה בטוחה שחיפשה את הדבר הנכון. ויום
 שבת בא בדיוק לטובתה.

כאשר שוטטה בסביבות השעה שתיים בצהריים ברחבי
החצר השמשית והירוקה חיפשה בעיניה את המקום
המועט באנשים ככל שהתאפשר. היא אמנם רצתה יותר
תשומת לב אך היא אינה מתכוונת ליפול על זרים מן
השמיים ולהידחף ביניהם ב"מה קורה?" עם חיוך שוטה.
היה עדיף כבר לגרום להם לרחם עליה על ידי "אין לי
חברים. רוצים לשאת אותי כנטל?". אולי אם החיוך
שיתווסף לבקשה הזו יהיה אווילי עוד יותר משל השאלה
הראשונה ישתוו שתי הגישות. אולי.
בכל מקרה, מיה לא התכוונה להתנסות באף אחת מהן.
היא התהלכה בחצר העגולה שסבבה את בניין הפנימייה
הבהיר והיוקרתי עד שהגיעה לחצר האחורית. שם כוסה
רוב השטח בצל מאיים של הפנימייה והאוויר הצונן פלש
לגוף. אולי זו הסיבה שזה היה החלק הנטוש ביותר בחצר
כולה.
בקתה לבנה עמדה באמצע חלקת האדמה הזו ומעליה
התנוסס שלט אפור ומעליו כתוב "ספרייה". מיה מיהרה
להיכנס דרך שתי הדלתות הכהות. היא בכלל לא ידעה

שישנה ספרייה בפנימייה כולה. כל כך הוקל לה לגלות
שטעתה.

בחציו הימני של הספרייה עמדו שישה שורות של מעמדי
ספרים ארוכים וגבוהים. מיה שמחה לאור העובדה
שתוכל להירגע פה בימי הסתיו הקרבים. בחציו השני של
הספרייה ישבו עשרות תלמידים על כיסאות לבנים
ושחורים במעגל גדול. כשנכנסה מיה כל העיניים הופנו
אליה. ביניהם העיניים הכחולות של הנערה מאומנות
ועיניו הכהות להחריד של מייק. לאנני שמה לב רק אחרי
שמיהרה לכיוונה.

"בואי, שבי." לקחה את ידה והושיבה אותה לידה.
העיניים של כולם הופנו חזרה לנערה כהת עור מבוגרת
לפחות בעשור ממיה. עיניה היו בהירות, בשונה מרוב כהי
העור הקיימים בעולם, שערה נפל בגלים עד לחזה
ושכבות איפור בודדות נמרחו על פניה. היא הייתה
האישה היפהפייה שמיה ראתה מעודה.
"ואוו," נפלט מפיה של מיה.

"אה-הא. היא מושלמת. זו ג'וליה. היא נמצאת כאן כל שבת במשך שעה אחת אז רוב התלמידים מתכווצים כאן בשבילה. היא סופר חכמה, תמיד אפשר להקשיב לה." לחשה לה אנני.

"ומי את?" שאלה ג'וליה בקול משיי.

"מיה." ענתה.

"היי מיה. שמי ג'וליה ואני המורה לפסיכולוגיה. אני לא זוכרת שראיתי אותך לפני אז כנראה את לא לומדת איתי. פה אנחנו מקיימים שיחות מדיי שבוע. כל מי שרוצה מוזמן, גם אם הוא לא בשיעורים שלי. אני כאן כדי להקשיב ולהחכים מכם. אתם אלה שמדברים על נושאים שונים. השבוע אתם דנים בחופשיות." אמרה בחיוך.

"תמשיכי מנדי," פנתה למישהי אחרת. לתלמידה מאומנות.

הנערה, מנדי, תקעה במיה מבט ארוך ואז פצתה בקול.

"אז, כמו שאמרתי, כולם חופשיים. כבר כמה עשרות - אם לא מאות - שנים כל בני האדם חופשיים. לכולם יש זכויות משלהם ואף אחד לא יכול להגביל אותם."

"לא נכון." שמעה מיה את קולה.

כל העיניים הופנו אליה. שוב.

"באפריקה..." חששה מיה. ג'וליה הסתכלה עליה במבט מעודד. היא לא יכולה לאכזב מישהי שרק הכירה.

"באפריקה יש עבדות, יש סחר בילדים בכמה מדינות. איך מישהו יכול לומר שזו חופשיות?" שאלה מיה.

מנדי שתקה. היא כנראה הייתה מובכת. היא בטוח הייתה מובכת. ומיה לא התכוונה לכך.

"כן מנדי, תצאי קצת מהבועה שלך," לגלג מישהו בשקט. "הו כן. מה יש לך לומר בנושא?" ג'וליה שמעה אותו. אין ספק שהיא שמעה אותו. בחור רזה בהיר שיער הרים את עיניו לג'וליה, מבויש אפילו יותר ממנדי. "או שאולי תמשיך לפוצץ בועות של אחרים? גם אני חיה בבועה. גם אתה, גם מנדי, גם מיה וגם מייק. אנחנו חופשיים וזו אחת מזכויותינו. לנפח בועה משל עצמנו. ואם אתה לא רוצה שאני אפוצץ לך את הבועה תתנצל. או שתצא מכאן. לבחירתך."

מיה חייכה קצת. היא בחיים לא דמיינה שרצף המילים
האלו יצא משפתיה המרוחות אודם סגלגל של ג'וליה.
כנראה היא לא רק חכמה ויפה. היא תוקפנית כשצריך.
כשעברה מיה בעיניה על שאר האנשים בספריה לא ראתה
אף אחד אחר מחייך. אך ראתה את עיניו של מייק מביטות
בה. היא מחקה במהירות את חיוכה וליקקה את שפתיה
בהכחשה.

"מצטער מנדי," אמר בשקט הנער המלגלג.

עד סוף השעה החכימה מיה יותר משהחכימה כל החודש.
היא חשבה על כל מה שאמרו התלמידים ודיברה כשעלה
בדעתה שזה מה שעליה לעשות.

בסוף הפגישה קמה בעצב ממושבה וחשבה על הדיון של
שבוא הבא שיהיה על תשוקה כשמייק הצטרף לצידה.
אנני חייכה אל מיה ופנתה הצידה.

"יותר חכמה ממה שחשבת אה?" חייכה לעצמה.

"למען האמת, כן. קשה להפתיע אותי. אחת-אפס לך."
אמר.

מיה גיחכה בלגלוג. "הייתי שמחה להיות מסיבת ההפתעה שלך אבל מה, אתה עד כדי כך חושב שאני נחותה? או שאתה נעלה כל כך שכל מי שלא כמוך כבר שפל?" מייק החזיק את אחת משתי דלתות הספרייה פתוחה. מיה הסתכלה עליו באי אמונה. "אתה רציני?" "לא." פרץ בצחוק. הוא יצא ונתן לדלת להחליק שוב למקומה הרגיל.

מיה פתחה את הדלת וראתה אותו נשען על הדלת השנייה. היא גלגלה את עיניה ופסעה החוצה. "אני לא עד כדי כך שחצן. באמת. אני פשוט לא ג'נטלמן שפותח דלתות לבחורות. סלחי לי מדמואזל." התכופף מעט, הרים את ידה של מיה ונשק לה.

מיה משכה את ידה. מייק חיך. "תתאמץ קצת יותר בשביל הסליחה שלי." אמרה בשעשוע.

"אה. זה עוד אחד מהדברים שאני לא. לא רודף אחרי בנות." הם הגיעו לקדמת החצר. הדשא נצץ באור השמש שאמר שהוא לא עוזב בקרוב למרות שאלה השבועות האחרונים של הקיץ.

"אם כזה אתה, קשה לי להאמין שהייתה - שיש ושתהיה -
לך חברה בכלל." אמרה. רק אחרי זה חשבה שזה נושא
די מוזר לדבר עליו בין בן ובת שזו הפעם הראשונה
שהחליפו יותר מכמה משפטים בודדים.

הוא התיישב על הדשא וטפח עליו לצידו. מיה היססה
ומאחר שזה צהרי יום שבת אין לה בדיוק מה לעשות אז
התיישבה לידו.

"כל החברות שהיו לי כבר לא איתי מבחירה שלי." הוא
הביט באצבעותיו שמיששו את הדשא. "מה אני אגיד לך,
קשה למצוא מישהי מספיק טובה בשבילי." גיחך והסתכל
על מיה.

"אתה גם לא בן אדם רציני, תוסיף את זה לרשימת
ה"לא" שלך, "נדה בראשה.
"זה כבר שם. וסתם צחקתי. שלא תעשי אותי עוד יותר
שחצן בגלל המשפט הזה!"

"מאוחר מדי. למה נפרדת מהן?"
"רובן היו איתי בגלל המראה שלי. הרבה רוצות להיות
איתי בגלל זה. לפעמים בא לי פשוט לפשוט לעצמי את

העור כדי שיראו רק את האופי שלי. נראה מי תרדוף
אחרי אז. " הוא משך בכתפיו. " אבל אז לא אחיה. וחוז'
מזה, זה בטח כואב כאבי תופת. אז אני הופך להיות חבר
של בנות עד שאמצא מישהי שלא אכפת לה מהעור שלי.
עד עכשיו זרקתי את כולן כי הבנתי שהן עושות את זה
סתם בשביל תשומת הלב.
"די מעייף", אמרה.
"כן, זה נמאס מדי פעם אבל למי אכפת. אני מרוויח אחלה
נשיקות, " קרץ למיה וגיחך.
"יש לך רשימת "כן"? אתה כן בן אדם מגעיל, " אמרה
תוך כדי צחוק.
"הו כן, ברור. אני אמנם לא ג'נטלמן או כל החרא הזה
אבל אני כן מכבד נשים."
"יפה יפה, מפתיע אפילו. תיקו-אחת."
מייק חייך, נשען אחור ועצם את עיניו. השמש ליטפה את
עפעפיו ושקעי גומותיו הוצלו והודגשו מאחר שכל פניו
הובהרו על ידי קרני החמה.

"שתיים-אחת לי, אני גם בן אדם שמעדיף להקשיב למה שלאחר יש לומר מאשר לדבר על עצמי, ואני יודע שזה מפתיע אותך. אז.. מה את כן?"

"אמ... מה לומר!?" "אני בן אדם של קיץ...?" "לא היה למיה מושג מה הוא מצפה שתגיד.

מייק גיחך. "מיה אני לא מתכוון לדברים כאלה."

"למה אתה כן מתכוון?" שאלה.

הוא הביט בה. "אני דיברתי על בחורות. עכשיו את מדברת על בחורים."

"אוקיי, אני בן אדם ששונא חרמנים." חיוך זחוח עלה על שפתייה.

"אני לא מתחיל איתך או משהו כזה, שלא תביני אותי לא נכון. אני לא מתחיל ככה עם בנות." נד בראשו.

"הו, איך אתה כן מתחיל עם בנות? אם אפשר לשאול כמובן."

"אפשר. ראי ולמדי יקירתי." חייך וקם על רגליו.

מייק התקדם לעבר נערה ברונטית בעלת עור שזוף ושיער חלק וארוך. על רגליה הונח ספר לימוד וראשה מורכן

לכיוונו. הוא התיישב לידה והנערה מיהרה להפנות את פניה אל מייק בחיוך מעוות בניסיון להיראות מושכת יותר. מייק חייך אליה חזרה והזיז כמה שערות מאחורי אוזנה של הנערה, והיא כמובן הסמיקה. הם פטפטו מעט ומייק אמר כנראה דברים שגרמו לנערה לצחוק. הוא רכן לכיוונה ולחש באוזנה. רגע אחד לאחר מכן, סגר את ספרה, קם ממקומו ומשך את ידה. הנערה התרוממה גם כן ומייק הניח את ידו על מתונה והוביל אותה לתוך בניין הפנימייה. מיה צחקה מרחמים לאותה נערה כאשר מייק הביט לכיוונה מאחורי כתפו וקרץ לה בחיוך משועשע.

"נערה תמימה," אמרה לעצמה.

"היי," שמעה את מייק אומר כשהתיישב בכיסאו בבוקר
יום שני. באותה שנייה נכנס ד"ר ג'קסון.

"מה אתה כבר עושה שגורם לך להגיע בשנייה
האחרונה?"

הוא חיך. "מטפל בעניינים."

היא נאנחה וקמה לכיוון ד"ר ג'קסון. "המורה אני יכולה
לקבל עזרה ממישהו בחומר? אני די בפיגור אחרי כולם
לדעתי."

"מייק יכול לעזור לך. ראיתי אתכם מדברים הרגע, נראה
שהתחברתם." אמר וישר פצה בקול. "אז היום נלמד על
התא, מי..." מיה חזרה למקומה.

ד"ר ג'קסון דיבר על התא במשך שני השיעורים. כל
שיעור באותו היום היה רגיל. הארוחות היו טעימות כמו
אתמול ומזג האוויר רק צנח יותר ויותר.

לאחר מתמטיקה הלכה מיה לחדרה ועשתה את שיעורי
הבית במתמטיקה וסייבר. בזמן שאנני שמעה שירים
באייפוד שלה ומיה טיפלה בשיעוריה תקתוק נשמע על
דלת חדרן. אנני הורידה את אוזניותיה ופתחה את הדלת.
מייק נשען על המשקוף וחיך לאנני. אנני, כמובן, החזירה
חיך שהיה יותר פלרטטני ומאוהב מאשר חיך רגיל של
קבלת אורחים. מיה הרימה משולחנה האדום את מחברת
ביולוגיה ואת הספר המשומש בשיעור. כשעברה ליד אנני
שמה לב לקריצה שלה ובתגובה גלגלה אליה עיניים,
"אנחנו לומדים." אמרה והראתה לה את המחברת והספר.
"היא לומדת, אני מלמד." מייק דפק על רקתו פעמיים עם
האצבע וחיך חיך מתנשא.
הם התקדמו במסדרון כשמיה מאחורי מייק, שהמשיך
בכיוון אגף המגורים במקום לאגף הלימוד.
"לאן הולכים?" שאלה בבלבול.
לאחר כמה צעדים ראתה מולה טיפות דם מתחת לשני
נערים. האחד מכה בשני.

"היי! מה אתה עושה?" צעקה ורצה אל הנערים.

כשהגיעה אליהם העביר אליה את מבטו הנער המכה.

נשימתה של מיה נעצרה. היא הלכה אחורה ופחד התפשט

לכל אורך גופה. עיניו היו זהות לעיניו של איידן. שחורות

לגמרי. הנער העביר את מבטו הריק למייק, שאחז בידה

ומשך אותה אליו.

"אל תתערבי." לחש לה והנהן לנער המכה.

"מה זה אל תתערבי? אתה צוחק איתי נכון? הוא מכה

אותו למוות!" צעקה על מייק.

באותו רגע הוא עצר. הם נעמדו ליד חדר באגף המגורים.

שישה חדרים ימינה מהחדר שלה ושל אנני. חדר 46.

מייק תפס בידיה ופתח את הדלת הלבנה לרווחה. הוא

נכנס ומיה הסתכלה על הנערים. היא ידעה שלבדה לא

תוכל להילחם נגד הנער המזוויע הזה.

"את נכנסת או שאני סוגר עלייך." אמר מייק כשחיכה

לה.

"צריך לתת לו פרס על הנחמדות שלו." מלמלה לעצמה

ונכנסה לחדר. כעת סקרה את המקום. תקרה וקירות

כחולים כשמיים, ארון ספרייה שחור עם אביזרים משונים
 - שמיה תהתה מה הם עושים שם במקום ספרים – ומולו
 שתי מיטות לבנות בעלות מצעים שחורים, ארון בגדים
 שחור נצמד לקיר שמול הדלת ליד חלון גדול בעל וילונות
 לבנים, רצפת פוליש קריסטלי וסל כביסה לבן מפלסטיק
 לצידה של הספרייה. ליד הדלת הונחה ספה אפורה
 שקועה בקיר ומעט מעליה מדף עם ספריו.
 "שמעתי את זה." קרא בקול. הוא גלגל שני כיסאות
 משרד לבנות לשולחן שחובר לספרייה והחווה לה בידו
 לשבת.
 בחרה לעמוד. "שמעתי גם את השקט המדהים שלך
 כשראינו את הנערים רבים! היית יכול לעצור אותו!"
 הוא התיישב על אחד הכיסאות והרכין את ראשו. "זו
 הייתה החובה שלו."
 "לכסח אותו? איך אתם משחקים?! איזה מן 'אמת או
 חובה' מגיעים לרמה כזאת?"
 "האמת או חובה' כאן. תקשיבי, אני לא מתכוון להסביר
 לך על מה שהולך פה. באת ללמוד, מיה. שבי." אמר.

עד כמה כבר קשה להסביר?! מה כבר הולך כאן?! ואחרי
שנייה החליטה, אנני תוכל לספר לי, אלמד עם מייק ואחר
כך אשאל את אנני.

"את למדת ממה תא מורכב, נכון?" שאל כשראה את פניה
מתרככות.

הנהנה וישבה. היא שמרה על מעט מרחק מגופו, "בערך.
ציטופלסמה, גרעין תא, מיטוכונדריה..."

הם ישבו שם במשך שעה וחצי ודיברו על כל חלק בגוף
האדם. מייק עצר הכל אמר, "אני רעב."

מיה פרצה בצחוק מהדרמטיות בקולו כאילו הכריז על
זוכה בפרס האוסקר באותו רגע. הוא חיך וקם ממקומו.
"אז סיימנו להיות." אמר.

"תודה לאל." מלמלה וחייכה על כך שהיא מצמצמת את
הפער בינה ובין כיתתה.

"את מאוד נחמדה כשאת חושפת בפני כמה כיף היה לך
איתי."

"תיזהר שלא אקח לך את הפרס!" ביימה התפעלות.

"אל תדאגי, בסוף אני מנצח את כולם."

"גאוותן," מלמלה, וזוויות פיו התעקמו.

"את רוצה גם כריך?" הציע.

היא הנהנה וחיכתה לו.

הוא יצא מהחדר ומיה חיפשה תעסוקה.

היא מצאה את עצמה מרפרפת בעיניה על ספריו. את

רובם הכירה ואילו על השאר אפילו לא שמעה. היא

הוציאה באקראי אחד מהספרים שלא הכירה ורפרפה בין

עמודיו. כשהחזירה אותו למדף עיניה נחתו על שם

הסופרת. אולסון הייס. כל הספרים שלא הכירה היו בידי

אותה הסופרת והופרדו בגבול בלתי נראה עם שאר

הספרים. היא הושיטה את ידה שנית ומשכה ספר אחר של

הייס. מיה סובבה את הספר בשביל לקרוא את התקציר

אך קולות צעדים קרבו לחדר. היא דחפה את הספר למדף

כאשר מייק נכנס לחדר.

"מה את עושה?" הוא הניח את הכריכים, התקרב אליה

והוציא את הספר, שחזרתו המוחלטת למדף נקטעה.

מיה התרחקה וחזרה לכיסאה. "אני... כלום. מצטערת."
מייק החזיר את הספר לסוף הימני של המדף, לצידו של
ספר אחר של אולסון הייס. הוא קרב אליה והיא הרגישה
את המתח ביניהם גובר. שקט מביך שרר כשהם חזרו
לישיבה.

הוא הרים את ידו ולקח את הכריך. מיה פעלה כמותו.
"מי זו אולסון הייס?" שאלה על מנת לשבור את הדממה
המציקה.

לסתו התקשחה. "סופרת, בערך."
"היא באמת טובה? עד כדי כך שיש לך כל כך הרבה
ספרים שלה?"

"אין לי דעה אובייקטיבית לגביה."
"מי זו?" שאלה. למה שיגיד לך? אמרה לעצמה אך
להפתעתה סיפר לה.

"אימא שלי."
"אימא שלך סופרת?"

"אם להתייחס ליומנים שלה כספרים אז כן. היא הייתה.
טוב, כל מה שאת צריכה לדעת, כידידה שלי, זה שהשם
משפחה שלי הוא הייס. זה הכול." אמר והסיט את מבטו.
"אה, אמ..." לא ידעה מה עליה לומר. היא לא אהבה
לרחם על אחרים. בדיוק כמו שלא אהבה שמרחמים עליה
כשמגלים שאביה אינו בחיים.
"אל. אני לא בן אדם של רחמים." הניד בראשו ואמרתו
עבדה לטובתה ולטובתו כאחד.
היא הנהנה במהירות. "מיה תומסון." אמרה לאחר
שנזכרה שלא הציגה את עצמה עד עכשיו.
"מיה תומסון?" חזר על מילותיה.
עוד הנהון קצר מצידה של מיה והוא כיווץ את גבותיו.
כאילו שמה היה מוכר לו אך הוא לא זכר מאיפה.
"מי גרם לך לבוא לכאן? לפנימייה?" שאלל.
"גם אתה?!" התעצבנה.
"מי גרם לך?" שאל שוב.
"אנני, מי עוד זה יכול להיות, אני לא הכרתי כאן אף אחד
חוץ ממנה."

הוא מלמל קללה. "רגע, מי עוד שאל אותך?"
"מנדי. למה אתם שואלים אותי את זה?"
"היא הביאה אותך, אני חושב שהיא אמורה לספר לך."
הוא העביר את ידו על פניו והסתיר את הבעתו.
"מה הבעיה שאתה תספר לי? אני לא מבינה, מה זה אמור
להיות? למה כולם מסתירים משהו?"
"את תגלי את הכול מיה. אני מבטיח."

אחרי שניסתה להוציא ממייק לספר לה למה זה כל כך
חשוב מי גרם לבואה, החליטה מיה לעשות לעצמה סיור
בפנימייה. תוך כדי הסיור התכוונה לנקות את ראשה
מהשאלה שעצבנה אותה כל כך.

מי גרם לך לבוא לכאן?

אני לא מבינה, ככה הם מקבלים אנשים? בשאלה שגורמת
לך רק לרצות לעוף מכאן? התעצבנה. היא הלכה תחילה
לאולם. כעת הוא היה רק חדר ענק ושחור עם רמקולים
גדולים בארבע פינותיו אך מיה ידעה שבט"ו בכל חודש

האולם ממש לא נראה כך. היא דמיינה שולחנות מלאים
במשקאות חריפים ונשנושים, תקליטן שמתלהב יותר מדי
מהמוזיקה בצד המרוחק של החדר, קישוטים מוצמדים
לקירות, אורות אדומים נתלים מהתקרה ומאירים ללא
הפסקה על נערים שונים, קונפטי בצבעים וצורת שונות
על כל הרצפה, חצי מהתלמידים מתמזמזים וחציו השני
על רחבת הריקודים. הדמיון שלה דמה יותר מדי לערב
יום הולדתה. נייט הבוגד. הבלונדינית הגבוהה. איידן
המלחיץ. מיה יצאה במהירות מהאולם ומשיכה בהליכתה
לאורך כל המסדרון עד שהגיעה לדלת היציאה לחצר
הפנימיה. היא פתחה את הדלת הכבדה ויום שטוף שמש
חימם את עורה. חיוך נמרח על פניה והיא דילגה על
שלושת המדרגות ונחתה על הדשא הירקרק. עשרות
תלמידים אירחו חברה לחצר. נערים שיחקו בכדור עף,
נערות התלחשו תחת עץ, קבוצות למדו ואחרים פשוט
שכבו ונתנו לקרני השמש לעטוף אותם. מיה התקדמה
לעבר מרכז החצר ושכבה על הדשא גם כן. היא עצמה את
עיניה והרהרה במוחה. לאחר חמש דקות שמעה את

הדשא מצידה הימני נמחץ תחת גוף וכשפתחה את עיניה
ראתה את מנדי.

"מצטערת על התקיפות בשבוע שעבר. שמי מנדי." אמרה
והסתכלה לשמיים עם עיניים מכווצות מבהירות השמש.
מיה זכרה את שמה מהפעם שג'וליה חשפה אותו כשקראה
אליה.

"מצטערת על הסתירה שלי בדיון. מיה תומסון." שמחה
מיה לומר. היא קיוותה לעוד חברות כאן. מנדי בהחלט
אופציה טובה לחברה. למען האמת, כל נערה תוכל להיות
אופציה טובה. מיה הייתה נואשת לחברות חדשות.
"כן, ידוע. מה יש לך לעשות כאן?"

"כאן בפנימייה? כי אני אומרת לך כבר עכשיו, אם את
רוצה לשגע אותי עם השאלות הטיפשיות האלה את יכולה
להרים את גופך ולהמשיך כמה מטרים מכאן. אני ממש
לא באתי לכאן בשביל זה." הטיחה בה בכעס. היא לא
רצתה לחזור שוב לחשוב על זה לאחר שמחשבותיה נדדו.
"תירגעי מיה. התכוונתי כאן בחצר." התגוננה.

טיפשה. "אה. מצטערת. זה פשוט יושב לי על הגרון
 השאלה הזו ששאלתם. "התנצלה מיה. "באתי לכאן כדי
 להירגע. השמש מצילה אותי מלשקוע במחשבות על
 דברים לא טובים."
 "נחמד. אני פה בגלל שהשמש עושה טוב לעור." אמרה
 בחיוך. עור גופה של מנדי באמת היה נראה מעולה - שזוף
 ומתוח.
 "אפשר לשאול מה קרה? שבוע שעבר מיהרת לשיעור
 הבא שלך ולא הספקת לומר לי למה עליי להתרחק ממך.
 ובהמשך השבוע לא הגעת בכלל."
 "את מיוחדת." ענתה.
 "מה זאת אומרת? איך בדיוק אני מיוחדת? אני בדיוק
 כמוך." מיה התרוממה והתיישבה על הדשא. היא סובבה
 את ראשה להסתכל על מנדי.
 היא נדה בראשה. "לך יש ייעוד." אמרה. עדיין נרגעת
 תחת השמש.
 "את מוכנה להיות יותר ספציפית? ייעוד? מנדי את
 צוחקת, נכון?"

"תאמיני או לא. אני אף פעם לא משקרת. האמת, אני

לפעמים חסרת טקט, אבל אני תמיד כנה."

"נגיד ויש לי ייעוד, משהו שממש ממש מוזר לדעתי,

מהו?"

"לגאול אותי מייסורי". דמעה זלגה מעיניה הסגורות.

כל השבוע התאפקה מיה לא לשאול את אנני. היא לא ידעה אם אנני תבין אותה או תחשוב שהיא משוגעת שהיא בכלל שואלת אותה. הרי אנני פשוט רצתה את חברתה הטובה חזרה. זו הסיבה היחידה שבגללה משכה אותי הנה.

או שלא?

מיה שמרה על מרחק אך בכל זאת דיברה איתה. מאחר ואנני בחדר שלה אין לה יותר מדי ברירה. היא חייבת להיות איתה בקשר. וחוז' מזה, אז מה אם מייק ומנדי חושבים רעות על אנני. היא עדיין חברה של מיה. אמנם החברות שלה עם אנני התערערה, היא הכירה חברים חדשים. לארוחותיה הצטרפה מנדי ולאט לאט הביאה איתה חברים נוספים לשולחן שהיה תחילה השולחן שלה ושל אנני. עד סוף השבוע הכירה ארבעה תלמידים נוספים: אמה - ג'ינג'ית ביישנית שהייתה איתה בשיעור סייבר, ליאם - נער בעל עיניים כחולות ושיער

בלונדיני, נמוך במעט ממיה ובעל ביטחון עצמי של אריה, קלרה ובריאן - כנראה שהמשפט הפכים נמשכים נכון במובן של שניהם; קלרה ברונטית ואילו צבע שערן של בריאן זהה לשל ליאם, קלרה אהבה לקרוא אך בריאן העדיף לשחק כדור עף, קלרה הייתה רצינית לעומת בריאן שהתייחס לכול בקלילות, קלרה סופר חכמה בעוד בריאן פחות משקיע בלימודים ויותר בה, ושום הבדל ביניהם לא הזיק לזוגיות שלהם.

מיה לקחה את אמה לעשות יחד את השיעורים בסייבר בצהריי יום ראשון. הן ישבו על הדשא ולמדו על תוכנות במחשב.

"מיה?" היא שמעה את קולה של אנני מעליה וראתה את הצל מרוח לידה. "אני יכולה לדבר איתך רגע?" הרוח שעד עכשיו ליטפה את עורה החלה להלום ולהצליף בה בחשש. ממתי אנני כל כך רצינית?

היא קמה וסימנה לאמה לחכות לה. "אחזור עוד רגע." "רגע יכול להיות גם שעה, הכול בעיניי המתבונן." העירה אנני.

"תמשיכי אמה, אם לא אחזור עד שתסיימי את יכולה
ללכת אם תרצי. אנחנו נדבר." מיה פנתה לאמה.
אמה הנהנה באגביות והורידה את עיניה למחברת.
אנני החלה ללכת לכיוון הבניין ונכנסה. מיה מדשדשת
מאחוריה. הן פנו הצידה ונכנסו לחדרן.
"קדימה, אני מקשיבה." ניסתה לזרז אותה.
אנני ישבה על מיטתה ואמרה, "הפנימייה הזו שונה
מפנימיות אחרות, מיה."
"שמעתי על זה. אבל אף אחד לא העז לומר לי למה. את
מוכנה לספר לי מה כל כך מיוחד כאן?" דרשה לדעת.
אולי אנני היא זו שתגלה לה.
"בשביל זה קראתי לך. מחובתי לספר לך."
מיה זקפה את אוזניה כדי לא לפספס אף פרט וישבה מול
אנני על כיסא לבן.
"את זוכרת שאמרתי לך שלחדר המרכזי בבניין אסור
להיכנס?" מיה הנהנה, "אז יש לזה סיבה."

"אל תמרחי אותי בבקשה, דברי כבר. מה הסיבה?"
הסקרנות הרגה את החתול. במקרה הזה ישנו חתול
מתולתל ומחכה לתשובה כבר כמעט שבועיים.
"בחדר המרכזי יש שעון. לא יד, לא חול ולא בדיוק קיר.
עכשיו זה יתחיל להישמע מוזר אבל אני נשבעת לך מיה,
זו האמת." אנני לקחה שתי נשימות עמוקות. "מי שנוגע
בשעון – או בידיות שלו – מת מוות נוראי. תאמיני לי, זה
ממש מזעזע. היום היחיד שאפשר לגעת בידיות השעון זה
בט"ו בכל חודש. כשהירח במלואו. ויותר מזה, חייב לגעת
בהן. באותו יום מתרחשת המסיבה. כחלק מהמסיבה קורה
מה שהייתי קוראת לו 'משחק' אמת או חובה" רק בלי
הקטע של האמת. לכל חובה יש תאריך תפוגה – הט"ו
לחודש הבא. איש שלא עושה את חובתו עד הט"ו לחודש
פשוט בוחר במוות על פני החיים. אבל עם החובות
שהשעון נותן, לפעמים הרבה יותר קל פשוט לבחור
במוות. בדרך כלל החובות לא כל כך בעיתיות. לפעמים
השעון אפילו די ילדותי. להתנשק עם זאת, לשכב עם
ההוא. אבל לפעמים באמת הלך על אנשים. חובות כאלה

יכולות להיות רצח, אלימות, תקיעת סכין לאנשים שאתה אוהב. השעון מיידע כל אדם בפנימייה את החובה שלו וכשהוא עושה זאת העיניים של אותו אדם נהיות שחורות. ואני מתכוונת שחורות במלואן. כן, כמו איידן. כשאדם עושה את חובתו עיניו גם אז נצבעות שחור. החובה של איידן כנראה הייתה לאנוס אותך, אם באמת מה שתיארת היה אמיתי ועיניו נשטפו בשחור כשעשה זאת. כל אחד בפנימייה יכול לבחור בין 3 אופציות: האחת – לעשות את החובה, השנייה – לא לעשות אותה ולבחור במוות, והשלישית – לא לעשות את החובה ולגרום לנער חדש להצטרף לפנימייה. בין אם שמת לב ובין אם לא, השעון פועל רק על אנשים בין הגילאים שתים עשרה עד שמונה עשרה. אלו הגילאים של הנערים בפנימייה שלנו. ככה הפנימייה ממשיכה לפעול. היא מפעילה לחץ על נערים וגורמת להם להוסיף נערים חדשים וכשהם מגיעים לגיל שמונה עשרה השעון יודע שמישהו חדש הצטרף במקום. ומי שמצטרף לא יכול לצאת. זה מה שאני עשיתי ומיה,

אני מצטערת כל כך! אני אבין אם תרצי לעבור חדר או
לא לדבר-

"על מה את מדברת?!" הסקרנות ששטפה אותה הפכה
לדאגה כלפי אנני. מישגי פה צריכה פסיכיאטר?
"תלכי לשאול את מי שאת רוצה. ברצינות. זו האמת."
היא שפשפה את ידה במצחה בהבעה שמיה לא הצליחה
להבין.

מיה קמה על רגליה ופתחה את הדלת בצעדים כבדים. היא
חיפשה בעיניה תלמיד אקראי ומשכה אותו לתוך החדר.
"איזה שעון אתה מכיר?" הרגישה כאילו הייתה זו שאלה
רטורית. שעון יד, שעון קיר הוא יאמר. ברור שזה מה
שהוא יאמר.

"מה?" הוא פתח את עיניו עד כדי כך שמיה שקלה
להושיט את ידיה כדי לתפוס את זוג כדורי עיניו. הוא
העיף את ידה מעליו והמשיך, "עשיתי את החובה שלי.
אני נשבע!" אמר בקול רועד וטרק את דלת החדר
מאחוריו.

אנני חייכה חיוך עגמומי. "אמרתי לך."

מיה נשמה נשימות עמוקות וישבה על מיטתה. "אני... אין מצב. את צוחקת, נכון? איידן רצה לאנוס אותי בגלל שעון? שעון מקולל וסתום?!"
אנני קמה וישבה כעת על מיטתה של מיה. "כן, הוא היה חייב-"

"ואת?" חתכה את דבריה והביטה בה בעיניים בוערות מדמעות. "מה הייתה החובה שלך שהיית חייבת כל כך לתקוע אותי פה איתך?!"
"לכבות את השעון."

"ולמה לעזאזל לא עשית זאת?!" את אומרת שהשעון הזה מאמלל פה את החיים של כולם ובמקום לשים לזה סוף את מוסיפה עוד שחקן למגרש הדפוק הזה. "הדמעות החליקו על לחייה של מיה.

"השעון כלא אותי בפינה. לא הייתה לי דרך לעשות את זה, ושלא לדבר על כך שאף אחד לא יכול לגעת בשעון מלבד בט"ו לחודש, מה שאמרתי לך הרגע. אם הייתי נוגעת לפני הט"ו השעון היה הורג והט"ו לחודש זהו תאריך התפוגה. לא יכולתי לגעת בשעון כשהתחיל היום

מפני שאם לא הייתי גורמת לכך שתסכימי להצטרף הדבר הראשון שהיה עלול לקרות זה הרצח שלא מפוענח שלי." בכתה גם היא.

"לא חייבים לגעת כדי להרוס." מיה ניסתה למצוא פיתרון.

"ניסינו הכול. אם אפשר לכבות איכשהו את השעון הזה צריך לגעת בו. ובנוסף לכך, שמעתי שמישהי ניסתה להרוס את השעון בט"ו אך לא הצליחה. היא נגעה בשעון אך היא לא מצאה דרך לשים לו את סופו. כמה שבועות אחרי זה מתה ממחלה לא מזוהה."

"אם החובה תקפה עד הט"ו – שהיה לפני שבועיים – זה אומר שאיידן מת?" היא הייתה שמחה שאיידן לא יכול להדאיג אותה יותר אך מי היה יכול להאשים אותו במה שניסה לעשות ולומר שהגיע לו?

"אם הוא לא אנס אותך, אז כנראה." אמרה בעצב. איידן והיא היו חברים רק חודשיים. ועכשיו, מיה חשבה על משהו חדש. יכול להיות ש...

"החברות שלכם הייתה חובה?" פיה היה פעור.

אנני הנהנה. "התרגלנו אחד לשני אז זה נמשך קצת יותר.
לא הייתי מאוהבת בו או משהו דרמתי כזה. אבל עדיין אני
עצובה. צריך להתרגל לעובדה שהרבה מתים כאן. לא
כולם רוצים לעשות את העבודה המלוכלכת הזו."
מיה הייתה מזועזעת. איך אפשר לקבל את זה כעובדה!?
היא קמה על רגליה והתעלמה מאנני ששאלה, "לאן את
הולכת?" ויצאה מהחדר כשפניה תרות אחר מנדי. בדרך
היא עברה על פני חדרו של מייק ונעצרה. היא חזרה
אחורנית ונכנסה לחדרו בלי לדפוק על הדלת. מייק היא
שרוע על מיטתו בפישוט איברים. בידו החזיק בקבוק
ויסקי חצי גמור.
כאשר מיה התקרבה אליו ראתה שעניו סגורות. "מייק?"
שאלה למקרה שהוא אינו ישן.
הוא פתח עין אחת בעייפות וענה, "היי."
"הכול בסדר?" המשיכה כאשר הוא התרומם לישיבה.
המשקה ניכר בעניו המנומנות אך לא בקולו.
"את בוכה? נראה שאני זה שצריך לשאול את זה." הוא
כיווץ את גבותיו.

"אנני סיפרה לי הכול. זה מחריד." רעד עבר בגופה.

"כן, אני יודע. אבל עדיפה האמת המכוערת על פני השקר
היפה." חיוך עצוב קישט את פניו.

"לכבוד מה אתה שותה?" שאלה.

"לכבוד האמת המכוערת."

"איחרת את המועד. הט"ו היה לפני שבועיים."

"האמת הזו מתכערת יותר ויותר עם הזמן. לא רק בט"ו."

אמר.

"אפשר?" מיה החוותה לבקבוק. היא קיוותה ששכרות
תעזור לה להתמודד עם האמת.

"אין מצב. אני צריך את זה." מייק לגם מהבקבוק.

היא חטפה את הבקבוק מידו ושתתה. המשקה צמרר את
גופה וירד בגרונה.

"אני צריכה את זה יותר." אמרה כשניתקה את הבקבוק
מפיה. היא ישבה על מיטתו של מייק והניחה את הבקבוק
ביניהם.

"מתחיל להשפיע עלייך?" שאל.

"אתה צוחק? איידן נתן לי עשר כוסות של אלכוהול ועדיין לא הצליח לאנוס אותי." המילים יצאו מפיה. הם לא עברו דרך מוחה וישר זרמו לבין שפתיה. היא שכבה על מיטתו כשרגליה על הרצפה.

בשבוע האחרון החליפו כמה משפטים בתחילת שיעור ביולוגיה ובסופו אך זה היה הקשר היחיד ביניהם, ועכשיו מיה מוצאת עצמה שוכבת במיטתו ופולטת על ניסיון האונס של איידן כשבקבוק ויסקי וסנטימטרים ספורים מפרידים ביניהם.

"מה?" עיניו נפערו וניכר בהם שמה שאמרה הפתיע והכעיס אותו יחדיו.

"כלום." אמרה ושתתה עוד.

מיה המשיכה לאחוז בקבוק כשהוא נוטה לפיה ומזרים את תכולתו לבין שפתיה. עוד ועוד נוזל צרב את גופה ואדרנלין פשט לאורך כל כולה.

מייק משך את הבקבוק ממנה ונהם, "השתגעת? את תהרגי את עצמך. אני לא נותן לך לשתות אם ככה את

עושה זאת! אם הייתי קצת פחות שיכור לא הייתי נותן לך
לשתות בכלל."

אנחה יצאה מפיה. "אתה יפה כשאתה עצבני, אתה יודע?"
"עכשיו זה משפיע. ברור שזה משפיע." גלגל את עיניו.

"האמת שאתה תמיד יפה. במיוחד שאתה מחייך." מיה
משכה את גופה ונשענה ליד מייק על גב המיטה כשרגליה
— כמו של מייק — מושלכות על המיטה.

"את מלכלכת לי את המיטה כשאת עם נעליים מעליה."
ניסה לסתור מהנושא.

היא השליכה את נעליה של כל רגל עם הרגל האחרת.
"מאושר?"

הוא לגם מהבקבוק והנהן.

"מאיפה השגת את זה?" הרימה את גבתה.

"קניתי מחוץ לפנימייה."

"אפשר לצאת מפה?" פיה היה פעור.

"אפשר הכול. מה שאי אפשר זה לברוח מפה. או

מהשעון. בין אם תרצי ובין אם לא, כשבאת לכאן, באת

כדי להישאר." הטיח בה שוב את האמת.

היא תפסה בידו שאחזה בבקבוק והרימה אותה לגובה פיה. עוד נוזל שטף את פיה. הם ישבו בשקט אחד ליד השני. שיכורים לגמרי. השקט ששרר ביניהם לא היה מביך. זה היה שקט של הבנה. הבנת הכאב של האחר. מיה לפחות חשבה שהיא הבינה את הכאב שלו עד שפצה בקול.

"כשאימא שלי – אולסון הייס – הייתה בת שמונה עשרה היא התאהבה במישהו שהיה בפנימייה הזו. הוא גרם לה לעזוב הכול – למרות שלא היה לה הרבה ממילא, לא משפחה, לא הרבה רכוש, לא הרבה חברים - ולעבור לכאן גם כן. היא לא ידעה שהוא רצה שהיא תבוא לכאן כדי שלא יצטרך לעשות את החובה שהוטלה עליו. הוא אמר לה שהוא ישלם לה על הפנימייה והיא הצטרפה. חודש לאחר מכן הם שכבו. היא ראתה את שחור עיניו כשהם עשו זאת והפסיקה מיד. זה היה די מאוחר מפני שבגלל זה אני נולדתי. בכל מקרה, היא הבינה שמשו פה מוזר. לא הייתה לו ברירה אז הוא סיפר לה הכול. היא הייתה מזועזעת בדיוק כמוך. כשהיא ילדה אותי לא היה

לה לאן ללכת אז ניל, אבא של ביל, המנהל העכשווי, –
אלוהים יודע מה יש להם עם התבנית של השמות האלה,
מקורי זה בטח שלא - הציע לה עסקה כשהוא היה המנהל;
לגור פה איתי ולקבל את כל מה שהיא צריכה – אוכל,
מיטה, מלתחות וכל עזרה שהיא תזדקק לה – ובתמורה
תצטרך להשאיר אותי כאן עד גיל שמונה עשרה.
כשהגעתי לגיל אחת עשרה היא החליטה לנסות לכבות
את השעון כדי שכשאגיע לגיל שתיים עשרה לא אצטרך
לסבול כל חודש מהחובות האלה. בט"ו לחודש שלפני יום
הולדתי השתיים עשרה אימי לקחה את הסיכון וניסתה
לפרק את השעון. אחרי שניסתה שעות שלמות הבינה
שהשעון לא ניתן לפירוק. לפחות לא על ידה. למחרת
קמה חולה. אחיות לא זיהו את המחלה ורופאים לא מצאו
תרופה להחלמה כך שהיה ברור שזה קרה בגלל השעון.
החולי רק הלך והתדרדר. כשלא יכולתי לחשוב שהמצב
יכול להיות גרוע יותר נשבעתי לאימי שאדפיס לפחות
עותק אחד לכל היומנים שלה. כדי שיישאר ממנה זכר
כלשהו. ואחרי שבועיים מאותו ט"ו היא נפטרה. זו האמת

המכוערת שלכבודה אני שותה, מיה. אימא שלי מתה
שבועיים אחרי הט"ו, וככה אני מתאבל כבר שנים. בקבוק
ויסקי וזיכרון מטריף של אישה מדהימה מתה לי בידיים."
מיה הסתכלה עליו בפה פעור. זו האישה שאנני דיברה
עליה. עיניו של מייק היו עצומות אך הוא לא ישן. היא
בחיים לא הייתה חושבת שזה עברו של מייק. היא חשבה
שחיוו היו קלים למרות שגדל בפנימיית אייברי. היא
חשבה שההתנשאות שלו הייתה מפני שהוא כמו כולם פה
היה מפוצץ בכסף. כעת הבינה שזו רק המסכה ששם
בניסיון להשוות אותו לאחרים פה. היא לא ידעה למה הוא
בכלל סיפר לה. הם מכירים שבועיים בלבד אך גם היא
הרגישה קרובה אליו.
מאחר והשקט נמתח רגע אחד יותר מדי הבינה שעליה
לומר משהו. "איפה אבא שלך?" שאלה, במקום לומר
מצטערת. היא לא רצתה לנחם אותו במילים. היא ידעה
שזה לא יעזור. צער לא יחזיר את אימא שלו חזרה. תוך
כדי תשובתו חשבה על אביה שלה, היא אף פעם לא

ראתה אותו ואמה תמיד שינתה נושא כשמיה החלה לדבר עליו.

"מת גם כן. וטוב שכך. אני מתבייש לומר שחלק ממני שייך לו. ולא מעניין אותי שזה הייתה החובה שלו. הוא היה צריך לומר לה שזו הייתה חובתו לפני שהרס לה את החיים. ניסיתי להכחיש כל קשר אליו. שיניתי את שם המשפחה שלי לשם משפחתה של אמי, אבל ההרגשה שלכל תכונה ולכל איבר שלי יש קשר אליו לא תשתחרר לעולם. אני אמנם לא מקבל את זה אבל אין לי ברירה." בקולו לא נשמע שום אהדה. רק זעף ובושה. מיה הניחה את ראשה על כתפו ונאנחה.

"שלא תירדמי פה," הזהיר אותה אחרי רב זמן של דממה. "יפריע לך?" אמרה מנומנמת בעודה מרגישה את כתפו הקשה נדרכת.

"מחר בבוקר יפריע לך." גיחך.

"אל תדאג..." אמרה בעודה מפקקת, "אני אחזור אל החדר שלי בקרוב אם אתה לא רוצה אותי פה." היא לא שמעה את תשובתו כשהשינה אפפה אותה.

מיה התעוררה בחדר זר. כשזיכרונה חזר אליה הבינה שנרדמה בחדר של מייק. אוי אלוהים אדירים. היא שכבה במיטתו, מכוסה בשמיכה שחורה חמימה. איפה מייק? הרהרה. היא התרוממה לישיבה וראתה משמאלה את כהה העור שלעג לה בבוקר הראשון שלה בפנימייה. הוא ישן על המיטה השנייה בחדר.

מיה סובבה את ראשה לצד השני וראתה את מייק שרוע על הרצפה. הוא הצליח לכסות את עצמו בשמיכה דקה עד מותניו ולהוריד את חולצתו. גופו היה שרירי בדיוק כמו שדמיינה שיראה. קווי מתאר סביב כל שריר בחזהו ובטנו. רק לאחר שהביטה בו במשך כמה שניות הזדעזע לגלות שהיא בכלל דמיינה את גופו מתחת לחולצה. מיה לא הייתה מודה בזאת אך גם לדעתה מייק נראה טוב. מאוד טוב. שיערו השחור נפל על מצח וידו הימנית אחזה בבקבוק הריק של אתמול.

מיה הסיטה את השמיכה שעטפה אותה, דילגה מעל גופו של מייק ויצאה מן החדר.

היא מיהרה לחדרה בהליכה מגושמת לפני שמישהו יראה אותה ויתחיל להסיק מסקנות.

מה הספקנו לעשות למען השם!?! איך יכולתי לעשות טעות כזו? מי נשאר לישון בחדר עם בחור שאת בקושי מכירה, מיה!?!

אנני יושבה במיטתה ובהתה במיה כשנכנסה לחדר. היה נראה כאילו חיכתה לה מהרגע שיצאה, בערב שעבר.

"מישהי פה החליפה חולצה?" אמרה בעוקצנות. בוקר טוב גם לך, חברה.

מיה הורידה את ראשה והסתכלה על גופה. חולצתה האדומה הוחלפה בסוודר אפור כהה שארך עד אמצע ירכיה. היא הצמידה את ידה לעיניה ועצמה אותן.

בטוח עשינו את זה. הציבה לעצמה כעובדה לא רצויה.

"איפה היית?" המשיכה אנני. היא תקעה במיה את מבטה.

מיה הייתה אובדת עצות. האם כדאי לספר לה? האם
למרות כל מה שסיפרה לה אתמול, אנני עדיין החברה הכי
טובה שלה?

אך גם אם לא, האם תיתן לה להסיק מסקנות לבדה? איך
היא תחשוב עליה? ולמי תספר זאת?

"חיפשתי מישהי אך לבסוף שתיתי אלכוהול עם מייק.
אחרי הסיפור ההזוי הזה הייתי חייבת את זה. השתכרתי
ונרדמתי שם. אני נשבעת –"

"שכבתם?" אנני עצרה את דבריה. עיניה התרחבו.
"אני נשבעת שלא!" מחתה במהירות. למרות ששום דבר
לא היה בטוח בנושא הזה. היא זכרה כל מה שקרה אמש
עד סיפורו על מוות אימו של מייק. "אני.. אני צריכה
להתקלח. הגוף שלי חלש והראש שלי מעורפל." היא
הרגישה נורא. כאילו תופסים בגופה ולוחצים עד שראשה
עלול להתפוצץ.

אנני הרימה את מבטה.

"אני בטוחה שאם זה היה קורה הייתי זוכרת. נו באמת
אנני! התפרצה.

מיה משכה מהארון את המגבת ומיהרה להיפטר מהסוודר
הנעים של מייק.

"ממש נעלמת לי אתמול." אמרה לה אמה כשמיה
התיישרה בשולחן עם בריאן, קלרה, ליאם ואמה.
"אנני סיפרה לי הכול. על הפנימייה המזוויעה הזו, על
השעון המחורבן ועל התאריך המקולל." התעצבנה שוב.
"מצטערת. פשוט אחרי מידע כזה אין בן אדם שיכול
לעשות שיעורים בסייבר." התנצלה.
"מבאס אה?" הצטרף בריאן לשיחה. "רוב הדברים
שהספקתי לעשות פה היו בגלל השעון. לפחות יש לי
מישהי שמרגיעה אותי כשאני עצבני כל פעם מחדש על
השעון." הוא הסתכל על קלרה שישבה לצידו, מתחת
לזרועו. קלרה חייכה והסתכלה עמוק בתוך עיניו. אם לא
כך נראים זוג אוהבים איך כן נראים? שאלה את עצמה
בכוונה לשאלה רטורית כשראתה את מייק בדמיונה.
מה קורה לך מיה?! זעפה בעצמה.
היא ניצרה את ראשה והקשיבה לליאם.

"אל תהרסו לי את הבוקר עם דיבורים על השעון." אמר
וסתר מהנושא. "שמעתם מה קרה הבוקר?"
"מה?" אמרו אמה וקלרה יחד בסקרנות ורכנו לעבר
ליאם.

"מייק בילה את הערב שלו עם מישהי." ענה בהתלהבות.
חום גובה של מיה זינק. השמועות כאן מתפשטות כמו אש
בשדה קוצים. מי יכול היה לספר את זה? השותף לחדר
של מייק? מייק עצמו? אנני?

"מי? מי זו הייתה?" אמה הייתה להוטה לקבל תשובה.
ליאם הסתכל בעיניה של מיה וציפה שתאמר שזו הייתה
היא. היא הורידה את עיניה במהירות ולקחה ביס לחוץ
מהטוסט שלקחה.

"לא יודע. בטח ידברו על זה ועד הערב השם שלה יופץ
בקרב כל התלמידים באייברי." נעץ את מבטו במיה.
הוא יודע שזו אני. עכשיו יש לי אחת עשרה שעות לשכנע
אותו לעזור לי לעצור את השמועה הזו כשהיא עדיין
בחיתוליה.

אמה וקלרה נאנחו. היה נדמה כאילו כל יום בא ליאם אליהן ומספר להן את השמועות עד הפרט הכי קטן שעכשיו היו מאוכזבות ממנו. לעומתן, מיה הייתה מאושרת שלא סיפר להן. היא רצתה לשמור את המידע הזה לקהל הכי קטן שיכלה.

כשסיימו הארבעה לאכול היא הזדרזה לצאת מהחדר ולהגיע לשיעור שלה כדי להתחמק מליאם. אמנם רצתה לגרום לו להיות לטובתה בסיפור הזה אך היא הייתה צריכה זמן כדי לחשוב מה היו טיעוניה.

מייק לא נראה בשיעור ביולוגיה וכך גם בארוחת הצהריים או שבמסדרונות. מיה הייתה חייבת לשאול אותו לגבי אמש. מה הספיקו לעשות? איך החולצה שלו הגיעה לגופה? האם סיפר למישהו על כך?

לאחר יום הלימודים שכבה מיה על מיטתה והרהרה. היא חשבה על הט"ו לחודש. היום שבו הגיעה לפנימיית אייברי. מדוע לא קיבלתי חובה? שאלה את עצמה. היא אמנם שמחה לדעת שהשעון דילג עליה אבל זה היה נראה

לה חשוד. כאילו השעון מתחיל לאגור חובות וביום מן
הימים יפעיל עליה חובה שאף עונש לא יכול לגבור עליו.
או אולי השעון נתן לה חודש אחד של חופש, למרות שלא
היה נראה לה שהוא מהסוג המרחם.

מוחה של מיה נע אחור עוד יותר. חזר ללילה האחרון
שלה לפני בואה הנה כאילו היה מכונת זמן. תמונתו של
נייט מנשק נערה אחרת נחה אל מול עיניה. דמעות נצצו
בעיניה וטשטשו את התמונה. הטשטוש רק החמיר את
המצב. הוא טשטש את קצוות התמונה כאילו מתמקד
באמצע, בעיקר. בנשיקה.

היא עצמה את עיניה והדמעות זלגו בעדינות על פניה.
ליבה לא כאב על בגידתו אך מוחה כאילו הכריח את מיה
להתאבל על פרידתם לפחות קצת. מאותו לילה אפילו לא
נזכרה בו.

היא הבינה שהיא לא הייתה צריכה אותו. היא כנראה רק
חשבה שאהבה אותו. היא מחתה את דמעותיה וסירבה
לתת למוחה לקחת פיקוד על ליבה.

מיה קמה כשפניה מועדות לחדר האוכל על מנת להרגיע את מוחה שעדיין כאב מכמות הוודקה ששתתה על ידי מים. שם ישבו ליאם וכהה העור ששובץ להיות השותף של מייק. כשליאם ראה אותה קם ממושב בפתאומיות והתקדם אליה בצעדים כבדים אך מהירים.

"את. אני. למקום מבודד. עכשיו." אמר ובודד מילים כאילו היה עצבני מדי כדי להשלים את המילים למשפט. מיה הנהנה, מזגה לעצמה כוס מים ונתנה לו להוביל. היא נראתה אדישה לחלוטין אך דמה בעבע מלחץ. הוא יצא מהבניין והמשיך לחצר האחורית של הפנימייה. בניגוד לחצר הראשית, החצר האחורית הייתה שקטה כמו קולם של המתים.

"מה עשית עם מייק בלילה?" שאל ועיניו חדרו לתוך עיניה במבט מעיק. "את האמת מיה."

"כלום. רק נרדמתי שם אחרי שדיברתי איתו." היא אמנם הסתירה את זה שהם שתו עד שאיבדו כל שליטה ומאז היא לא זוכרת מה קרה אך זה לא נראה פרט שהיה חשוב

לציין עכשיו כשליאם כל כך כעוס. למה בכלל הוא כועס

כל כך?

"כן? רק נרדמת? או שזה רק מה שאת זוכרת שקרה?"

קולו היה תקיף. "כי לפי מה שאמרו לי שתית לא קצת

כדי לשכוח פרטים חשובים."

מאוחר מדי מיה, הוא יודע. "איך אתה יודע שהייתי אצלו

בכלל?"

"בלייק אמר לי. זה משנה? מה עוד את זוכרת מיה?" טון

הדיבור שלו התרכך. "כל דבר, העיקר תאמרי לי."

"לא משהו יוצא דופן. באמת, רק דיברנו. ומי זה בלייק?"

חפצתי לדעת.

ליאם נאנח בהקלה. "השותף של מייק. הוא אמר לי שהוא

ראה אתכם יחד במיטה של מייק. ואת היית לבושה

בחולצה שלו בזמן שהוא היה ללא חולצה כלל. אם את

אומרת שכלום לא קרה, איך הגעת למצב שאת לבושה

בחולצה שלו ולא שלך?"

"את זה גם אני צריכה לדעת. אני עדיין לא פגשתי את מייק מאתמול." למרות שיכולתי ללכת לחדר שלו ולשאול אותו מה קרה, אבל אני חוששת מה יהיו התשובות.

"מיה. תיזהרי." אחז בכתפיה.

"ממה?" גבותיה התכווצו כששאלה ועיניה הורחבו בחשש.

"אני אומר לך את זה כבר עכשיו. את אמנם ידידה שלי והייתי רוצה שתסמכי עליי, אבל אל. אל תסמכי על אף אחד. ואל תפתחי רגשות כלשהם לאף אחד מכאן. השעון תמיד יכול להפנות את הגב שלהם אלייך. אל תתפתי להתקרב אל אנשים בגלל מעשים או מילים, שניהם יכולים לפעול יחד בשביל אגואיזם." אמר בזמן שענינו חדרו לעיניה והיא הרגישה את האמת בכל מילה ממילותיו. היא לא צריכה לסמוך על אף אחד פה.

"איך אפשר לחיות ככה? כשאין אף אחד שאתה יכול לסמוך עליו שיהיה שם כשתצטרך אותו?" התקשתה להאמין.

"כולנו חיים. כי כולנו מבינים שאהבה ושקרים יכולים להשחית גם את הלב הכי טהור." אמר ובזה סיים.

בארוחת הערב ליאם הצטער כלפי אמה וקלרה הסקרניות שאין בידו את המידע על עם מי מייק פתח את הבוקר. שתיהן נאנחו בעצב בשעה שמיה נשכה את פנים לחייה כדי לא לחייך מהקלה.

בשמונה התיישבה ליד שולחנה והחלה ללמוד למבחן בביווגיה של היום למחרת. למרות הקשבתה לד"ר ג'קסון, היו עדיין דברים שלא קלטה. היה עליה להיפגש עם מייק. ועכשיו הייתה לטענה זו גם סיבה לימודית. אך אם היא תיפגש עם מייק תהיה חייבת לרדת לעומק. לשאול על הכול.

לא עכשיו, דחתה את המועד.

היא ירבה בכיסאה הלבן עד שישבנה כאב מאי שינוי תנוחה במשך שלוש שעות. היא התגנבה בשקט לחדר האוכל ושתתה שתי כוסות מים בתקווה שמים ושינה ישכיחו כל זכר מהמשקה המשכר של העשרים וארבע

שעות שלפני. כשיצאה מהחדר האוכל שמעה שני קולות
בצד הנגדי של דרך המסדרון שבו הייתה אמורה ללכת.
"די אמיליה. מה שעבר עבר." קול מלא ביטחון אמר. מיה
ידעה שאסור להקשיב לשיחות של אחרים אך הקול הבא
גרם לה לעמוד על מקומה והיא הרגישה את גופה מתכווץ
לקול התחנונים שעלה מאותו קול.
"אתה חייב לספר לי, חייב!" צעק קול נשי מוכר להפליא.
אך מיה עדיין לא זיהתה לגמרי מי זו הייתה. היה נדמה
כאילו דמעותיה של הנערה עומדות בעיניה וכל מילה
שיאמר השני יגרום להן לנזול.
"אני לא חייב לך כלום." גם הקול של הבחור היה מוכר.
מאד מוכר.
כששמעה צעדים קרבים החלה מיה בהליכה מהירה
שהייתה בגדר ריצה. כשהגיעה לבסוף לדלת חדרה שמעה
את אותו קול בטוח.
"מיה?"

מייק עמד מולה. עיניו הכהות נצצו באור הירח שחדר
דרך אחד החלונות במסדרון. שיערו השחור נפל על מצחו

אך מיה בכל זאת ראתה את גבותיו המכווצות מתחת לו.
הוא המשיך את צעדיו בהיסוס. כשהיה חמישה צעדים
ממנה דחפה את הדלת וסגרה אותה מאחוריה.
היא התכווצה מתחת לשמיכתה. היא הביטה בשמיים דרך
החלון שמול מיטתה בעודה חושבת על הקול הנשי
המעורער שהתווכח עם מייק. מי זו יכולה להיות? שאלה
את עצמה שוב ושוב. מה מייק הסתיר ממנה? ומה היא
הייתה בשבילו בכלל? ולמה למען השם אני חושבת על
זה? זה לא ענייני! היא ידעה למה היא חושבת על זה.
בגלל מייק. כעת חשבה עליו. על איך היה נראה טוב גם
שעה לפני חצות. על איך לילה לפני זה נרדמה על כתפו
וריחו הנעים, למרות פיו מלא האלכוהול, אפף אותה.
היא הייתה בטוחה שלכל נערה בפנימייה יש איזו
התאהבות במייק – בין אם היא בסדר גודל של נואשות
לנשק את פיו ובין אם היא בסדר גודל של סיפוק עצמי
כשהוא מסתכל עליה. היא ניסתה להרחיק ממחשבותיה
את מייק וחיבקה עוד יותר את השמיכה כשקור הסתיו
המתחיל חדר דרכה.

אנני שכבה במיטתה גם כן. היא ישנה. מיה ואנני לא
דיברו במשך כל היום אך החיסרון באנני לא נכנס
לראשה של מיה. היא דאגה להרבה דברים אחרים שזה
כבר לא עניין אותה. היא הרגישה את הצער רק עכשיו.
כשהגיחה את כל שאר בעיותיה הצידה ורק אנני ישבה
שם, – בודדה - באחורי ראשה, מחכה שמים תשים לב
אליה.

השבוע עבר והסתיו כבר החל בהופעתו. הגשם העדין
 דפק על החלונות, השמיים התכולים אופיינו כעת בעננים
 כהים והעצים הופשטו מעליהם הירקרקים. השמש לא
 הייתה שם בשביל מיה. עכשיו זו היא לעצמה. היא
 התחמקה ממייק - למרות שהפעמים היחידות שניסה
 לדבר איתה היו במראה האחד את השני ובתחילת כל
 שיעור ביולוגיה אך לא נראה שהוא חיפש אותה אי פעם,
 נצמדה לאנני - בניסיון לכפר על הריחוק ביניהן שנפער
 באותו לילה של האמת המכוערת, הגניבה מבטים לליאם
 — כדי שיהנהן לה שהסוד שלהם שמור עדיין, חיפשה את
 מנדי-שנראה שהתחמקה ממנה, מיה לא ראתה אותה כל
 השבוע וכששאלה את אמה ענתה "לא יודעת.", ונכשלה
 במבחן.

ביום שלישי עברה את כל יומה עם אנני. הן ישבו יחד
 בכל הארוחות, ליוו אחת את אחרת לשיעורים, סיפרו זו
 לזו את אירועי היום הקודם וכיסו את הפער שצבר
 ביניהן.

כשהגיש ד"ר ג'קסון את המבחן של מיה ביום רביעי (גם למיה לקח רגע להבין את מהירותו וכמות השעמום של המורה אם הוא הספיק לבדוק מבחנים של 20 תלמידים ביומיים), מייק עבר במבט על הציון והסתכל על מיה. מיה, כמובן, הסתכלה עליו גם ומיהרה לדחוף את המבחן לתיקה ולצאת מהמעבדה. היא לא הספיקה לראות את ציונו ולהסתכל עליו במבט של מצטערת-על-הציון-הגרוע-כל-כך-שלך, למרות שידעה שהציון שלו היה מעולה.

ביום חמישי הלכה לספרייה שמאחורי בניין הפנימייה והציצה לתוכו. היא חשבה על כל הימים שתבלה במבנה המבודד הזה וידעה שעל הספרייה כן תוכל לסמוך. היום, ביום שישי, שוטטה מיה עם אנני ברחבי המסדרון בתקווה שיצוץ משהו שיעסיק אותן. היה להן כל כך משעמם שכל דבר שיקרה ישעשע אותן. אך זה לא קרה. הן רק הסתובבו שוב ושוב במסדרון בעודן מנשנשות חטיף צ'יפס.

אחרי שלושה סיבובים ראתה מיה את מנדי יוצאת מחדר
 37. היא מיהרה להגיע אליה ואמרה לאנני שהיא
 מצטערת אבל היא חייבת לדבר איתה.
 "היי! מנדי!" צעקה כדי לתפוס את תשומת ליבה.
 מנדי נראתה מבוהלת כשהסתובבה. כאילו מיה הייתה
 מעין עלוקה.
 "אני צריכה לדבר איתך," הסבירה מיה בשעה שהיא
 מתנשפת.
 "כן, לא חשבתי שסתם רצת אליי. עכשיו כשאני חושבת
 על זה, לא ראיתי אותך אף פעם רצה."
 "כן, טוב, זה לא הכי מרתק. ואת לא ראית אותי בכלל כל
 השבוע, כך שאם הייתי רצה, היית מפספסת זאת." אמרה.
 "הייתי... עסוקה." ניתקה את מבטה לרצפה ובהתה
 בנעליה של מיה במקום בעיניה.
 "אני צריכה שתעני לי. מה בדיוק הייעוד שלי?" שאלה.
 לפני שידעה על השעון בכלל לא הייתה מאמינה שמנדי
 אמרה את האמת. כעת הכול נדמה אפשרי.
 "אנני סיפרה לך?" היא נראתה מעט מופתעת.

מיה הנהנה.

"תיכנסי," אמרה ופתחה שוב את דלת חדרה.

מיה הסתובבה לאחור וראתה שאנני נעלמה. כנראה

המשיכה, אמרה לעצמה ונכנסה.

"שבי, את הולכת לשמוע משהו מעציב לגמרי." מנדי

גררה כיסא ומיה ישבה עליו.

חשש עבר בה. מה מחכה לה?

"אני הולכת לספר לך הכול כי רק אני ותלמידים בודדים

יודעים את זה. את ההיסטוריה והעתיד של השעון."

"אני מוכנה." נראה לי.

"השעון לא נברא סתם ככה. למרבית התלמידים לא היה

אכפת איך ולמה הוא נוצר. הם פשוט קיבלו את העובדה

שעליהם להתייסר כל חודש בגלל מעשה נורא חדש שהם

צריכים לעשות. אני לא אחת מהם. אותי זה שיגע

שהגעתי לכאן במקרה ואין לי דרך חזרה. אז חיפשתי,

התעניינתי, בדקתי."

"ומה גילית?" שאל הסקרנות שהטריף את מיה.

"גיליתי שלפני ארבעים שנה הגיעה לכאן נערה, ממש לפנימייה הזו. השעון באותה תקופה היה שעון קיר פשוט אך גדול בצורה מוזרה מהרגיל. כנראה זה היה פשוט ייצור מיוחד בשביל הפנימייה. את יודעת כמה חשוב לכולם פה העניין של הזמנים, כמעט אף אחד לא מאחר לשיעורים. זה היה חשוב גם אז, המנהל לא רצה שאף אחד יאחר אז הוא שם את השעון הכי גדול שהיה ניתן ליצור באותה תקופה ותלה אותו על אחד הקירות בחדר האוכל. הנערה התפעלה מהשעון כל פעם מחדש. היא הייתה מבלה שעות על גבי שעות בצפייה בו. אף אחד לא הבין מדוע. היה ממה להתפעל אך לא עד כדי בהייה אפילו בלילות.

"ערב אחד נערכה מסיבה בחדר האוכל מפני שהאולם שופץ. במהלך המסיבה שיחקו "אמת או חובה" וכשהבקבוק הצביע על הנערה היא בחרה חובה. כולם ידעו על האובססיה שלה לשעון אז הורו לה להוריד את השעון ממקומו על הקיר ולנשק אותו. באותם שנים זה היה מצחיק כנראה, לדעתי זה לא חובה בכלל אבל

לצערם לא הייתי שם כדי לתת לה חובה משעשעת יותר
לצפייה. "חייכה מעט והמשיכה, "כשהנערה הורידה את
השעון ממקומו עיניה שוטפו בשחור והשעון זהר באור
כחלחל. השעון הרעיל את הנערה והרעל הגיע לדנ"א
שלה. מאז הוא עבר לחדר המרכזי והונח על ניצב שחור
מפני שלא הצליח להיתלות שוב על הקיר והמנהל לא
רצה לזרוק אותו אחרי שהוא בזבז את רוב כספו עליו.
השעון תפס הרבה מקום בחדר לכן החליט שהמורים וכל
צוות ההנהלה יישנו בחדרים הראשונים של אגף המגורים
לפי סדר חשיבות של כל אחד והחליט על פגישה פעם
בשבוע של כל הצוות בחדרו – חדר מספר 1 - כדי
שהפנימייה לא תתפרק.
"השעון החל להשתנות. המספרים בו התרבו והשתנו.
השעון ספר את הימים לפי חודש עברי במקום את השעות
ביממה. בט"ו לחודש הנערה מתה, אך לא התעסקו בזה
מפני שהעיניים של כל אחד מהנערים בפנימייה נשטפו.
לכל אחד מהם היו עיניים מלאות שחור למשך כמה שניות
בזמן שונה, אך באותו היום. כולם התלוננו על דברים

ששודרו להם. הם הרגישו שעליהם לעשות משהו אך
מרביתם לא עשו כלום. אז בט"ו לחודש שאחרי - רובם
מתו. ככל שעבר הזמן הבינו את הפואנטה של סבב הרוע
הזה והתחילו לפעול לתנועותיו. פגענו, רצחנו, רבנו.
עשינו את מה שהתשדיר הורה לנו פשוט. "פניה נפלו
והיא הביטה בידיה המגרדות אחת את השנייה בדיכאון
וחשש.

"זה נורא." סיכמתי במילה אחת. בחיים לא חשבה שככה
זה התחיל. בחיים לא חשבה שבכלל תיקלע למצב
שמישהו יסביר לה דבר מוטרף בסדר גודל כזה.
"אה-הא" הסכימה איתה.

"רגע. איך זה מתקשר אלי?" שאלה. היא הרגישה מעט
אגואיסטית על שחיפשה דרך לחבר את הכול אליה אך
הייתה חייבת לדעת. זו המטרה שלשמה רצה אליה
מלכתחילה.

"הנערה הזו, שמה מירנדה-"
מיה קטעה את מנדי בצירוף מקרים. "גם לס-"
מנדי קטעה אותה בחזרה. "תומסון."

מיה הרימה את עיניה. "מה אמרת?" עיניה כמעט יצאו מחוריהן מרוב המרחק הגדול בין מקצה עפעפיה. "מירנדה תומסון. חוששני שזו סבתא שלך." מתחה את שפתיה לקו דק ועצוב.

"אבל... זה לא הגיוני..." מלמלה. היא חיפשה במוחה פיסת מידע שתפריך את מה שאמרה מנדי אך לא מצאה. אימה בחיים לא דיברו איתה על סבתה. הם לא אמרו לה איך היא הייתה. הם אף פעם לא הסבירו לה מי זו האישה מאחורי השם מירנדה תומסון. ועכשיו נחשף הרבה יותר ממה שהוריה אי פעם אמרו לה על סבתה.

"זאת סבתא שלך. בגללה הכול התחיל. ואנחנו מקווים שאת זו שיכולה לשים קץ לעוול שמתרחש כאן כל חודש מחדש. זה הרבה לסחוב על הגב אבל בשביל להעלים את השעון אני מוכנה לסחוב איתך את המשקל. תעזרי לי לשים לזה סוף?" היא הביטה במיה. עיניה הביעו תקווה אינסופית.

מיה חשבה על זה. איך היא יכולה להחליט כבר? רק עכשיו נודע לה על סבתה והיא מיד צריכה לתת תשובה

למנדי, שהתקווה בערה בה כשראתה שמיה באמת שוקלת זאת. היא הרגישה שכל בעיית השעון הייתה אשמתה של סבתה. היא חשבה שעליה להפיג את הקללה הזו. על מה תצטרך לוותר? אף אחד לא יודע. אך יש לה מטרה. התשובה הייתה בשבילה ברורה מאליו.

"השעון לא ידע מאיפה נפלתי עליו." אמרה בלחש אך מספיק כדי שמנדי תשמע את קולה הבטוח בעצמו.

מנדי קפצה עליה בחיבוק. רק כששחררה אותה ראתה מיה את הדמעות על לחייה והאושר הנסוך על פניה. מיה חייכה גם כן ושאלה, "יש תוכנית?"

מנדי הרצינה. "יש שבוע לט"ו לחודש הקרוב אז נצטרך לחכות לחודש הבא. שבוע זה זמן קצר מדי להתכונן ולחשוב על הדרך. אנחנו צריכים לאסוף קבוצה קטנה, רק חברים. צריך יותר משתי מוחות בשביל זה. אין דרך חזרה אחרי שנעשה זאת."

"אנני." אמרה מהר. חברתה הטובה חייבת להיות הראשונה שתצטרף לקבוצה הזו.

מנדי קמה לארון הספרייה הורוד שלה ולקחה עט
ומחברת. היא החלה לרשום. "אמה." אמרה בעודה
רושמת את שמה.
"קלרה ובריאן."
"ליאם?" הרימה את מבטה מהמחברת. מיה הנהנה ומנדי
רשמה את שמו. "עוד מישהו?"
אחרי היסוס קצר היא החליטה. גרונה התכווץ בבליעת
רוק לפני שאמרה, "מייק."

למחרת נכנסה מיה לבניין הפנימייה לאחר הדיון השבועי בספרייה. לפני שאנני הלכה להסתובב עם שאר חבריה באולם – שהתברר שבימים שהם לא הט"ו משמש כחדר בילויים לאנשים עם זמן פנוי – אמרה לה מיה לבוא בשעה חמש לחדר. היא תכננה לעשות פגישה ראשונה בין חברי הקבוצה. כלומר, לומר להם קודם כל על הקבוצה ועל מטרתה. זאת אומרת שיש לה חצי שעה לומר לכולם לבוא לחדרה בחמש. כולל מייק.

לאחר אנני, התקדמה לכיוון מנדי שהלכה לחדר האוכל יחד עם אמה.

"חמש. אצלי בחדר. בואו שתיכן." מיהרה לומר. "ראיתן את בריאן וקלרה?"

"כן, הם עם מייק. עדיין בספרייה." ענתה אמה.

מיה הנהנה והסתלקה. היא התכוונה לטפל במייק אחרון אך לפי איך שהמצב נראה יש לה שתי דקות של הליכה

לחשוב מה לומר ואיך לשכנע אותו לבוא אחרי
שהתעלמה ממנו שבוע שלם.
או שיותר, אמרה לעצמה בחיוך כשהביטה סביב בספריה
וראתה את הזוג רחוק ממייק.
"היי, אתם יכולים לבוא לחדר שלי בחמש?" לחשה
לקלרה ובריאן.
"למה את לוחשת?" בריאן כיווץ את גבותיו.
"סתם. אתם יכולים?" חזרה ושאלה.
"אה, תכננו-"
"בבקשה."
הם החליפו ביניהם מבטים וכעבור רגע הנהנו כלפי מיה.
מיה חייכה אליהם ויצאה מהספרייה במהירות.
היא נכנסה שוב לבניין וחיפשה את ליאם. היא פתחה כל
כיתת לימוד אך הוא לא נמצא.
גם באולם לא ראתה אותו. רק נערים ונערות צוחקים,
מדברים, רבים וזזים ממקום למקום. אך אף אחד מהם לא
היה ליאם.

בחדר האוכל האנשים היחידים שהיו אלו בלייק ועוד נער
בלונדיני. אבל גם הוא לא היה ליאם.

"היי בובה. הרבה זמן לא שמעתי ממך. אז מה, הסיוט
הפך לחלום סוטה?" קרץ לה בלייק כשראה אותה
בכניסת החדר. הנער שלידו לא צחק. אז הוא לא סיפר,
מעולה. היא התעלמה מהערתו העוקצנית.
כשעברה ליד דלת הבניין נזכרה ששכחה לחפש את ליאם
בחצר.

היא יצאה מהבניין בפעם השלישית באותו היום וסקירה
קצרה ברחבי החצר גילתה שליאם שם. בין קבוצת נערים
מצחקקים.

"היי מיה. מה קורה?" שאל כשהגיעה אליו.
"מצוין. אתה יכול בבקשה לבוא אליי בחמש?"
"ברור! ליאם לך ותהנה בשביל כולנו כן?" אמר אחד
מהנערים בחבורה.

ליאם חיך וגלגל את עיניו. "אוקיי." אמר למיה.

אחרון, אך לא הכי חביב. מייק.

מיה צעדה לכיוון הספרייה. צעדי מהירים אך קטנים.
מייק לא נראה שם יותר. כמובן שהוא לא יהיה כאן. הוא
רוצה לשגע אותי. העבירה את ידה בשערה בתערובת של
ייאוש והקלה.
"ראיתם את מייק במקרה?" שאלה את הזוג. הם עדיין היו
שם. מדברים אחד עם השנייה.
קלרה כיווצה את גבותיה. "מייק? למה את צריכה את-"
"ראיתם אותו?" התעלמה משאלתה.
כעת בריאן דיבר. "הוא יצא קודם. כמה דקות אחרייך.
תבדקי בחדר שלו."
"תודה. עשר דקות אצלי בחדר. אל תשכחו!" הזכירה
והסתלקה.
היא התהלכה במסדרון בעודה מתכננת את דבריה למייק
כשיד נטלה את ידה ומשכה אותה לתוך חדר.
"תפסיקי לברוח ממני."
מיה הייתה בחדר חשוך כשגבה מוצמד לדלת מבפנים ויד
חזקה אוחזת בידה. היא ידעה מי עמד במרחק סנטימטרים
ממנה.

הדופק שלה זינק מבהלה. "אל תעשה את זה יותר. קל
להפחיד אותי מאז."

"מאז?" לחש מייק. אחרי כמה שניות אמר, "אה."
הוא זוכר.

"אני לא בורחת ממך מייק. למען האמת, הרגע חיפשתי
אותך. כנראה שמצאתי."

"אני מצאתי אותך." חייך. "אבל מה שתגידי. פשוט אגיד
את זה. מיה, את כנראה בהריון."

עיניה נפערו. "אני מה?" מיה משכה את ידה מידו ועצמה
את עיניה בעודה נושפת את האוויר שנלכד בריאותיה.

הוא פלט נחרת צחוק. "צחקתי." חיוך התחיל לבצבץ על
פניו אך הנימה המתבדחת לא נראתה בעיניו. "מיה אני
נשבע שלא עשיתי כלום. לא עשינו כלום."

היא נדה בראשה. "היינו שיכורים. שנינו! איך אתה יודע
מה כן ומה לא עשינו?"

הוא מחק את חיוכו ולקח שאיפה עמוקה לפני שדיבר.
"אני זוכר את הלילה הזה. אני זוכר כל מה שאמרת לי.

אולי את לא אבל אני מבטיח לך שלא עשינו כלום.

תשאלני את בלייק אם תרצי. הוא הגיע חצי שעה אחרי
שנרדמת."

היא האמינה לו. היא ידעה שהוא אומר את האמת. עיניו
אמרו את האמת. "ואיך החולצה שלך הגיעה אליי?"
מייק חייך. "נשפך על החולצה שלך ויסקי. היה רוח ואם
הייתי קם לסגור את החלון הייתי נופל. גם כשאני שיכור
אני יודע ששום דבר לא שווה את הכאב שלי." הוא חייך
ומיה חייכה גם כן. "אז במקום זה הבאתי לך את החולצה
שלי והסתובבתי. לגמרי ייבשת אותי. חיכיתי לפחות עשר
דקות עד שאמרת לי להסתובב חזרה."

"אז, דאגת לי ולא לך? היית בלי חולצה בבוקר."
גומותיו התעמקו. "הייתי שיכור," הרים את ידיו כאילו
ביצע פשע.

כל חלקי הפאזל התחברו. הפאזל שמוחה של מיה חילק
לאלפי חתיכות חובר בעזרת משפטים בודדים לתחושת
הקלה.

הוא הרים את ידו לצידה ולחץ על מתג. האור נדלק
ונחשפה לעיניה של מיה כיתת לימוד רגילה.

"אפשר להבין למה עד עכשיו היינו בחושך?! "שאלה כשמייק צעד אחור ונשען על השולחן הקרוב ביותר. "חשבתי שיש כאן איזו בעיה בחשמל או משהו!" היא התקרבה אליו כדי שלא ישמעו אותה מאחורי הדלת. "שמרתי על מתח. "קצה שפתו נמתח מעלה. "ועכשיו, אחרי שהורדתי אבן מליבי אפשר-"

"חשבתי שאתה לא רודף אחרי בנות, "שילבה את ידיה וחיוך רחב נמתח על שפתיה בעוד מייק הוריד את מבטו. "אני בן אדם של אמת. לנסות לומר את האמת זה לא לרדוף. וחוץ מזה, את בכלל לא מסוג הבנות שאני אפילו אשקול לרדוף אחרי."

היא לא ציפתה שמה שאמר יכאיב לה אבל זה כן. היא לא נתנה לו לראות את זה. "הייתכן שמייק הייס שוקל לפני סירובו לרדוף אחר נשים?! "מיה ביימה כמיהה. "מי היה מאמין?"

הוא חייך וסטה מהנושא. "למען האמת הסיבה שאנחנו מדברים על זה היא כי אני יותר בן אדם רכושני מאשר בן

אדם של אמת. הסוודר שלי בבקשה, " הושיט את ידו
והביט בה בציפייה.

"אל תדאג, אחזיר לך אותו. ממילא הוא יינתן לברונטית
כשהיא תשחק אותה שקר לה. אגב, איך הולך ביניכם?"
מייק גיחך. "לא הולך. לא נהניתי לנשק אותה." משך
בכתפיו. "אי אפשר להיות עם מישהי שמנשקת גרוע. אני
צריך ליהנות בדיוק כפי שבת הזוג שלי תהנה. לא ככה?"
"אוקיי... אתעלם ממה שאמרת הרגע." אמרה למרות
שהבינה אותו מעט. אי אפשר שצד אחד יקבל יותר
הטבות מהשני.

"מה רצית לומר לי שבגללו חיפשת אותי?"
"אלוהים אדירים." עיניה נפערו. היא שכחה מהפגישה.
מיה אחזה בידו, הסתובבה לכיוון הדלת ומשכה אותו
איתה.

"רגע מיה. תצאי ראשונה. אבוא אחרי כמה דקות. שלא
יחשבו ש-"

"כן, כן ברור. חכם." הוא חיך לשמע המחמאה.
"לאן אנחנו צריכים ללכת?" טבע לדעת.

היא ניסתה לומר זאת מבלי שישמע שום רמז מיני. "אליי,

לחדר."

"למה?"

"אספר כשכולם יהיו שם. תבוא."

עיניו נפערו. "כולם? מי אלה-"

"אתה חייב לשתוק לפעמים!"

מבלי ששמה לב אצבעה הייתה על שפתיו הרכות וגבה

לדלת אחרי שהסתובבה אליו. הוא נראה מופתע, כמעט

כמו מיה. "סליחה, אה... תבוא." אמרה כמעט בלחש

בעודה הולכת לאחור עד שגבה התנגש בדלת.

מייק חייך חיוך נבוך שגילה עד כמה רצה להתפקע

מצחוק. אצבעותיו כשהוריד את ראשו לשנייה שופשפו

במצחו ולאחר מכן הצביע על הדלת כשהחיוך עדיין על

שפתיו.

מיה הסתובבה ויצאה במהירות. היא נשמה עמוק לפני

שדהרה לחדרה.

"מה אתה עושה פה?" ליאם קם מהכיסא הלבן של מיה כשמייק נכנס לחדר.

מייק התכוון לענות לו כשאמה, שישבה על מיטתה של מיה יחד עם קלרה, נכנסה לדבריו. "מייק?" עיניה נפערו. הוא נשען על דלת החדר וחיוך מתגרה עלה על פניו. "לשאלתך," אמר והרים את ראשו כלפי ליאם. "אין לי מושג. אלא אם כן לך יש מושג אתה יותר ממזומן לחזור לשבת ולשתוק."

ליאם נראה מבולבל. הוא חזר למקומו במבוכה. מייק העביר את מבטו אל אמה. "לגבי מה שאת אמרת, אני לא הבנתי אם זו הייתה שאלה או הודעה על קיומי כאן אז פשוט אתעלם. מיה, מה אנחנו עושים כאן?" מיה הביטה במנדי שעמדה לשמאלה וזו הנהנה. "אני הנכדה של מירנדה תומסון. אולי אתם לא מכירים אותה. היא הייתה..." פירטה את כל מה שמנדי אמרה לה יום לפני.

"ואוו. זה הרבה מידע לעכל." אמרה קלרה. "לא כזה הרבה," העיר ליאם. "מה את רוצה מאיתנו?"

"אנחנו, " מנדי החוותה עליה ועל מיה, "רוצות לנטרל את השעון. אנחנו מקוות שהשושלת של הנערה שהתחילה עם כל זה תוכל גם לסיים את כל זה."

מייק פלט נחרת צחוק. "יש פחות סיכויים שאעזור לנטרל את השעון מאשר שאשתה את המיסיסיפי בקשית. השתגעתן לגמרי אה?"

ליאם חיך. "אז אל תעזור."

"אתה מוכן לא לדבר אליי?" ענה מייק. "אתה מבזבז אוויר לעולם בדרכים מעצבנות יותר משאיפה בזמן שתיקה."

אנני נראתה לחוצה. "אני לא יודעת אם אני מרגישה גיבורה או אשמה על כך שהבאתי אותך הנה."

"את לא אשמה בכלום." השיבה מיה.

"ועוד איך שאת אשמה. אבל לא נתעסק בזה. אז, מי בעניין?" שאלה מנדי.

כולם נראו התלבטו בינם לבין עצמם. אנני ישבה בפיסוק על מיטתה כשמרפקיה על ירכיה וידיה אוחזות בראשה המורכן. קלרה הביטה בבריאן, שהחזיר אליה מבט. אמה

העבירה מבטים חטופים במייק שנעץ את עיניו הכהות
בנוף שמחוץ לחלון. ליאם חשב על תשובתו בזמן שהוא
בוהה ברגליו.

"זה מטורף," אמרה אנני.

ליאם הרים את ראשו. "מטורף זה השם האמצעי שלי, -"
"נדוש," קטע מייק בחיוך לעגני.

ליאם גלגל את עיניו. "אני בפנים."

"אני הכנסתי אותך לבלגן הזה. יחד עד הסוף," חייכה
אנני.

מיה חייכה אליה חזרה. עוד, עוד, עוד!

"יש תוכנית?" שאל בריאן.

מנדי ענתה, "אז אתה איתנו?"

הוא הביט בקלרה וענה, "כן."

"עוד מישהו?" שאלה מיה.

החדר היה שקט במשך דקות בודדות עד שמייק פצה פיו.

"אין לי מושג למה אני עושה את זה," אמר וחשף את

שיניו בחיוך אירוני. "אבל יש לכם אותי."

ליאם העיר שנייה לפני שאמה פתחה את פיה. "וזה לא הרבה."

"גם אותי," אמרה אחרי דבריו של ליאם.

"אם תמשיך לדבר אני אמשוך לך את הלשון מספיק חזק עד שאוכל לשחק קפיצה בחבל ואדרך עליה כמה פעמים שצריך כדי שתשתוק, גם אם זה יחשב כפסילה. תהיה בטוח שאעשה את זה," איים מייק והתעלם מדבריה של אמה. ליאם גיחך אך נראה בפניו שהוא יודע שהאיום הזה לא סתמי למרות אי ההיגיון המובן.

כולם הביטו במייק. הצד הזה של מייק הפחיד את מיה. כנראה את כולם. "מייק-" אמרה אמה כשהוא קטע את דבריה ופנה למיה.

הוא נאנח. "לילה טוב." אמר והעביר את מבטו על כולם מלבד ליאם. לאחר שענינו שהו על מיה קצת יותר מעל השאר מייק יצא.

"מה הולך בין שניכם?" לחשה מנדי למיה.

מאיפה מתחילים? לא מתחילים. "כלום." השיבה למנדי בלחישה וחזרה לטון דיבורה הקודם. "קלרה, מה איתך?"

קלרה הביטה במיה במבט מאכזב. "מצטערת. אני לא רוצה שום קשר לזה." היא קמה ממקומה והסתלקה מהחדר בריצה.

"פחות אחד יותר נחמד... לא?" ניסתה מנדי להקל על האווירה.

"יש לכן עוד משהו לומר עכשיו?" קם בריאן על רגליו והביט בדלת הפתוחה.

"כן, מתי הפגישה הבאה?" שאלה אמה.

"מחרתיים. יש לכם, – לנו – יומיים לחשוב על הצעות איך נתחיל בכלל לעשות את זה." השיבה מיה. "אל תספרו על זה לאיש."

החדר התרוקן ורק מיה ואנני נשארו בחדר. אנני שכבה במיטתה, למרות השעה המוקדמת.

עם כל המידע הזה, שינה באמת לא תזיק, חשבה מיה ונכנסה גם היא למיטתה אך במקום לישון הציפו אותה מחשבות מהשעה וחצי הקודמות. הסיטואציה שאליה נקלעה יחד עם מייק. הקרבה המוזרה שהרגישה טוב להפליא. היא הרגישה כאילו סובלת מפיצול אישיות.

מחציתה החל בפיזור פרפרים בכל מה שנוגע למייק
ומחציתה השליך אבנים, לפידים וקלשונות. היא לא
הרגישה אותו דבר כשהתאהבה בנייט. עם נייט מחצית
גופה השלים עם המחצית השנייה. נייט גרם לכל גופה
לחוש בתנועת כנפי הפרפרים במתיקות עדינה, שלא כמו
הפרפרים שלהם גרם מייק. הם היו חזקים יותר. מרתקים
יותר.

אחרי שלושה שבועות שלמים שאוליביה, המורה
 לאומנות, דיברה ללא הפסקה על אמנים מהמאות
 הקודמות, הגיע הקטע המעשי. היום זה היה ציור. שלושה
 שבועות שמיה לא חשה ברוגע והשלווה שהציור משרה
 לה. לאחר שיעור ביולוגיה, שבו שוחחה עם מייק על
 השיעורים הפרטיים שלהם זקוקה, נכנסה מיה לחדר
 האומנות שנראה שונה מהרגיל. כל השולחנות פרט
 לשולחן המורה נעלמו ובמקומם הוצבו כני ציור במעגל
 גדול. על שולחן המורה הונחו עשרות מכחולים, עפרונות,
 תרסיסים, צבעי שמן ועוד חומרי ציור.
 מיה מיהרה לאחד הכנים אחרי שלקחה צבע פסטל פחם
 מהשולחן. היא תמיד השתמשה רק בשחור לציוריה. רוב
 האנשים חושבים שזב קודר או אפל. לדעתה של מיה היה
 משהו בנגדיות של השחור על לובן הדף שהבליט את
 הציור והדגיש את כוונותיה של מיה. גם אם לעיתים לא

הייתה כוונה כלל, עדיין היה ניתן להבחין ברגש
 שמתחולל אצל מיה על ידי התבוננות בציור.
 קושי, תשוקה ובלבול באו לידי ביטוי בקווים עבים,
 צורות מעוגלות וסימטריות.
 כל זה מסביב לסימן שדבק בה מהרגע שהתחילה לצייר.
 קצה כנף.
 לא קצה כנף של פרפר או חרק מעופף כלשהו. היא אף
 פעם לא זיהתה את הבעל חיים שלא שייכת קצה הכנף
 הזה.
 כשהחלה לצייר צויר החלק הזה ללא כוונה כלל. ציור
 אחר ציור. אחרי הציור השישי שלה שבו עברה על כל
 ציוריה וראתה את הסימן במרכז כל ציור החליטה להפוך
 אותו לסימן ההיכר של הציורים שלה. וכך החלה את
 הציור היום. קצה כנף באמצע הדף.
 "ואו", החמיאה אוליביה בעודה בוחנת את הציור מקרוב.
 "מישהי כאן יודעת לצייר!"
 מיה הודתה לה ולשני הנערים המציירים לצידה ששמעו
 את מחמאתה של אוליביה והסכימו איתה.

בסוף השיעור הרגישה משוחררת יותר. האבן שעל ליבה
נשארה אבל לפחות החול שלכלך אותו סולק. זה עזר לה
להסתכל על הכוס המלאה בבואה לאייברי ועל זה היא
דיברה עם אנני אחר הצהריים.

"מלחיץ?" שאלה אנני שישבה מול מיה על מיטתה.
"די", אמרה בראש מורכן. היא הביטה ברגליה השלובות.
"פעם הבעיות היו שאני גבוהה מדי בשביל רוב הבנים
בשכבה וחוסר בשמלה חדשה ליציאה למועדון בשישי
ועכשיו אני צריכה להתמודד עם שעון מייסר שנהנה
לחבוט בנערים. ואני לא יודעת אם זה יותר עצוב
מהעובדה ש"פעם" זה אפילו לא חודש שעבר." היא
הרימה את עיניה לאנני שנראתה מדוכדכת. "איך הגעתי
לזה אנני?!"

אנני הורידה את מבטה. "מצטערת."
הו לא. "אבל הכרתי חברים חדשים, מיה ניסתה לעודד
את אנני. הרי יש דברים טובים בכל דבר. "אמה, מנדי,
ליאם, " אנני החלה לחייך. "אפילו קלרה ובריאן."
"אפילו?" אנני צחקה.

היא חייכה והנהנה. "הם תמיד יחד. היה נראה שהם
 בעולם משל עצמם והם לא צריכים ידידים כשיש להם
 אחד את השני."
 "הם לא כאלה? אף פעם לא דיברתי איתם בדיוק." משכה
 בכתפיה.
 "הם כן." מיה הודתה בשעה שאנני צחקקה. "הם לא
 צריכים ידידים אבל לא אכפת להם שיהיו להם."
 "מה עוד עושה לך טוב כאן?"
 "שיש לנו יותר זמן לדבר," חייכה לאנני. "והשיעורים
 כאן די נחמדים. אה!" נזכרה מיה. "האוכל," החיוך
 החמוד הפך לחיוך חמדני. "השפית שלנו בבית לא מכינה
 אוכל כזה! כשמתבטל שיעור אני הולכת לחדר האוכל. זה
 ממש תחביב חדש עם האוכל שיש כאן."
 אנני צחקקה והנהנה בהסכמה. "ומה עם מייק?" קרצה לה.
 "מה איתו?" והוציאה את חפציה מהתיק בהכחשה.
 "נו באמת. שמעתי את הדופק שלך מזנק כשרק הגיתי את
 האות מ' בשם שלו."

"אני רצינית. אין בנינו כלום, הוא רק ידיד-" מיה עצרה את דבריה כשאמה פרצה לחדר ומאחוריה שאר האנשים שבדיוק דיברו עליהן מיה ואנני.

חיוך עלה על שפתיה של אמה. "מי רק ידיד?"

"אף אחד," מלמלה מיה והעבירה מבט חטוף על פניו של מייק. ידיו היו בתוך כיסיו וראשו הורכן.

מנדי התיישבה על כיסאה של מיה והחלה לדבר.

"טוב... איך מתחילים?"

"חשבתי על זה," אמר בריאן. "ונראה לי שכדאי שנתחיל עם לאסוף מידע על ההיסטוריה של השעון ועל השעון עצמו."

"אני לא חושב שיש על זה מידע באינטרנט," העיר מייק. מיה הרימה את אגודלה והפנתה אותו לכיוון החלון. "חייב להיות ספרים עליו בספריה כאן, לא?"

אנני הנהנה. "וכמה מאיתנו יכולים לדבר עם המנהל, אולי הוא ימסור לנו קצת מידע."

"כן בטח," לעג ליאם.

את השעתיים הבאות בילו אמה, אנני ומיה בספרייה
בחיפוש אחר ספרים עתיקים. הן עברו בין כל המדפים
בספריה וחיפשו רמז או פיסת מידע על השעון בתקציר
שמאחורי כל ספר עד שהגיעה אמה לקצה המדף האחרון
בארון הספרים השלישי. היו שם שני ספרים שכריכתם
זהה אך שמם שונה. הראשון נקרא "אייברי" והשני " *El*
Pluribus Unum".

"איזו שפה זו בכלל?" שאלה אנני.
"אני חושבת שזה לטינית. תמיד זה לטינית." ניחשה אמה.
"אפשר לקחת מהספרייה ספרים?" שאלה מיה.
אמה הנהנה, הרימה את שני הספרים ושלושתן יצאו
מהספרייה כשפניהן מועדות חזה לחדרן של אנני ומיה.

המספר 1 התנוסס על דלת שמול עיניהם של ליאם, מנדי
ובריאן.

"אתם חושבים שנצא מפה עם משהו?" שאל בריאן.
"אתה חושב שבכלל נכנס?" ענה ליאם וכיווץ את מצחו.

מנדי הושיטה את ידה ואגרפה אותה. שלושה נקישות
נשמעו על דלת המנהל ועשרה שניות עברו לפני שנקשה
שוב שלושה נקישות.

"זה לא יעבוד," אמר ליאם באנחה.

באותו רגע נפתח הדלת ופרצוף לבקן מעל גוף מכופף צץ
מאחוריה. הוא לבש חליפה שחורה ושעון זהב על ידו.
"קטן אמונה שכמותך," מלמלה מנדי לליאם בעודה מעלה
על פניה חיוך פלרטטן.

"היי ביל," עיוותה את קולה ושיחקה בשערה. ליאם
הסתכל עליה ועיניו נפערו. לא היה לו מושג מה קרה לה
בין השנייה שדיברה אליה לשנייה שדיברה אל ביל.
חיוך ערמומי עלה על שפתיו של המנהל. "נעים להכיר,
מיס..."

"אלקסיס, מנדי אלקסיס, אדוני."

"נעים להכיר," חזר ואמר. "מיס אלקסיס." ענה המנהל
ונשק לידה.

"מה ברצונך גברתי היפהפייה?"

סומק עלה על לחייה של מנדי. "נוכל לדבר בתוך החדר?
קריר פה קצת."

"ודאי נערת, אך חברייך נשארים כאן בחוץ."
"לא, לא. או שאנחנו נכנסים כולם או שאף אחד מאיתנו
לא נכנס." נתנה לו את רשות הבחירה.
ביל העביר את מבטו בין שני הנערים ולאחר מכן סרק את
גופה של מנדי כמה פעמים.
"היכנסו," אמר ופתח את הדלת לרווחה.

"השגת משהו?"

קולה של מיה התנשא באוויר כעבור שתיים מאז
שהתפצלו. שאלתה הופנתה למייק, שחיפש מידע ביומנים
של אימו.

הוא הניד בראשו. "במאת העמודים שקראתי לא הוזכרה
המילה שעון, אבל אני אמשיך לחפש."
מיה הנהנה והתיישבה על מיטתה לידו.
"ואתם? המנהל אמר משהו מעניין?"

ליאם הביט במנדי. "תשאלי אותה. היא זו שעשתה את
רוב הדיבורים."

"לולא אני לא הייתם נכנסים בכלל לחדר שלו." הסתכלה
עליו במבט מזלזל. "סלח לי שמהרגע שראיתי את
הפרצוף שלו ידעתי שהוא בן אדם סגור אך עם זאת
חרמן."

מייק צחק ואמה הביטה בה באי אמון כשדמיינה מה היא
עשתה.

"אז את אומרת ששכבתם?" אנני הביטה במנדי עם פה
פעור.

במקום מנדי ענה הבחור שעמד לצידה. "לא." אמר ליאם
בקול חד משמעי.

קולה של מנדי היה אדיש. "ליאם, יש לי פה אתה יודע."
"הו, גם אם לא ידעתי; עשית את זה מאוד ברור בשעתיים
הקודמות." ענה לה.

"אני רק ניסיתי להשיג מידע!"

למיה נמאס מהריבים הטיפשיים האלה. "די כבר שניכם!
אז היא פיתתה את ביל בשביל מידע." הסתכלה על ליאם.

"אז מה?" היא העבירה את מבטה למנדי. "אז הוא דואג

לך. מה הביג דיל?"

מנדי הביטה בליאם שחיפש מקום לנעוץ בו את מבטו

הנבוכ.

"עכשיו, אתם מוכנים להגיד לי מה השגתם בבקשה?"

המשיכה מיה.

שניהם השתקו. "לא הרבה. למען האמת כלום." אמר

בריאן. "שמנו לב שיש לו מפתח שתמיד עליו; מפתח

ארוך ושחור, קשה שלא לשים לב שהוא שונה ממפתחות

רגילים. חשבנו שאולי אפשר לפתוח איתו משהו שקשור

לשעון אבל אף פעם לא ראיתי חור של מפתח על

השעון."

"החדר שלו לא היה עמוס. כל הדברים שלו היו מסודרים

בארון אפור מאחורי כיסא המשרד שלו. היה אפשר

לראות רק מיטת אפריון גברית, על שולחן העבודה -

שהוצב מלפני כיסא משרד ומאחורי כיסא פשוט

לתלמידים - הונח ספר בשפה זרה וכמה דפים נקיים מדיו

ועל הקיר הימני תמונה של נשר." הוסיף ליאם.

מנדי העבירה את מבטה בין כולם כאשר דיברה. "ניסינו להוציא ממנו משהו אבל... כלום. הבן אדם הוא כספת מהלכת."

אנני הרימה את הספר "אייברי" והראתה לכולם. "מצאנו שני ספרים שאנחנו חושבות שקשורים לשעון." היא הרימה את הספר השני ובריאן הזדקף.

"זה הספר שהיה על השולחן של ביל." אמר.

"*El Pluribus Unum*" קראה מיה. "מה זה אומר?" מייק הביט בספר המדובר. "מתוך רבים אחד." ענה. "זה לטינית."

"ממתי אתה יודע לטינית?" אמה כיווצה את מצחה.

"אני לא," מייק משך בכתפיו. "זה זכור לי מאיפה שהוא."

"אוקיי..." אמרה מנדי, "איך 'מתוך רבים אחד' מתקשר לשעון?"

אנני עלעלה בין הדפים שבספר וחיפשה מילה באנגלית. "הכול פה כתוב בלטינית."

"מעולה." אמר ליאם. "ממש מועיל מה שמצאתם."

"אמר הבחור שהודיע שאין בידו שום מידע, "העיר מייק.
מבטו של ליאם ננעץ במייק בהבעה מחליא. "מה אתה
עשית בכלל? בזמן שכולנו כאן חיפשנו מידע אתה בטח
היית עם שלושה נערות מטומטמות וקלות דעת!"
אנני הרימה את מבטה מן הדפים והביטה בליאם. אמה
הסתכלה על ליאם בפה פעור ועיניים קרועות. מיה נאנחה
והחלה לאבד תקווה.
מנדי היא זו שהוציאה למיה את המילים שהיו
במחשבותיה. "ליאם זה לא יעבוד ככה. אתם לא יכולים
להמשיך לריב כל פעם. אני יודעת שלפני כמה דקות רבנו
בינינו אבל גם את זה אני לוקחת חזרה כי אם זה מה
שיהיה בכל פגישה כל אחד מאיתנו יצטרך להרוג שוב,
להכות שוב ולהתבייש שוב במה שהוא עשה, שדרך אגב,
שלא קרה מרצונו. תפסיק, בבקשה."
החדר היה שקט עד שמייק הביט בליאם עם מבט אדיש.
"אם אתה מתעניין, חיפשתי מידע באחד היומנים של
אימא שלי. ואם אתה שואל את עצמך מה אימא שלי

קשורה לזה אז היא מתה, בגלל השעון. אבל רק עם אתה

ממש מתעניין כמובן."

היה שקט של מבוכה? רחמים? מיה לא זיהתה את הסיבה

אבל היא הייתה מוצדקת. היא הייתה היחידה שידעה זאת

מהאנשים שהיו בחדר, היה ניתן להבחין בזה לפי הבעת

הכמיהה שעלתה על פניהם.

10

אז היום הגיע. הט"ו השני של מיה כאן ובכל זאת היא
התעוררה ליום לימודים רגיל.
בינתיים לא הבזיק למוחה איזה תשדיר מחריד שכולם
דיברו עליו. יום שגרתו.
היא אכלה ארוחת בוקר עם חבריה, עברה מחדר לימוד
אחד לאחר, הקשיבה למורים והדבר היחיד השונה ביום
הזה היה חששותיה לגבי המסיבה. היא לא הייתה במסיבה
מיום הולדתה ה-16. שהיה אסון טוטאלי.
בארוחת הצהריים לא פגשה את רוב חבריה לשולחן
וביציאה מחדר האוכל ראתה את אמה נמרצת ומתרגשת
כלפי הערב.
"היי!" חייכה. "את גם בדרך לקנות שמלה?"
אפשר לצאת היום? "לקנות שמלה? מחוץ לפנימייה?"
אמה הנהנה במרץ. "אה-הא! תתלבשי מהר ונצא יחד."
הביטה במיה בציפייה.
"מה, עכשיו?"

"ברור שעכשיו! צריך לקנות שמלות, נעליים,
תכשיטים..." ספרה באצבעותיה. "ועוד הרבה. קדימה!"
דחפה אותה חזרה לכיוון חדרה.
מיה דחפה את עצמה לחולצה אפורה וגינס סקיני בהיר.
היא נעלה סנדלי אצבע בזמן שאמה תוקעת בה מבט מזרז.
הן יצאו מהחדר כשאמה סיפרה לה קצת על היום הזה
בחודש.
"אז," פתחה את הדלת הבניין. "בט"ו הפנימייה נותנת
לכל נער 350 דולר – זה שלך," מסרה לה מעטפה זהובה
ובה כמה שטרות. "זה היה על הרצפה מחוץ לחדר, ידעתי
שלא תשימי לב אז הרמתי לך כשנכנסנו. בקיצור, כולם
מתיפייפים לקראת הערב. המסיבה די מושקעת, את
תשימי לב לזה. היא מתחילה בשבע ועד חצות. כולם
נהנים, שותים, רוקדים ומתרברבים בלבושם. את אולי
תראי משהו נועז שנערים עושים, זה כי אין צוות הנהלה
במסיבה. הם מממנים את הכול אבל בט"ו אסור להם
להיכנס לחדר שבו השעון נמצא כי אין לו שליטה עליהם.
כולם עושים מה שהם רוצים עד אחד עשרה. באחד

עשרה את תראי את השעון זוהר. זה די מדהים יחסית
לחפץ שכולם שונאים. זה יוצר צורה יפהפייה שזזה על
התקרה, כמו מן מקרן.
"הוא זוהר במשך שעה שלמה. בשעה הזו כולם יושבים
במעגל גדול ומתפללים שהצורה לא תהיה מעליהם. מי
שביש מזל והצורה כן תהיה מעליו יקבל תשדיר לחובה –
ואם קיבל מוקדם יותר אחת אז היא מתבטלת ובמקומה
עליו לבצע רק את זו, ולומר בקול את החובה שלו. בגלל
זה כולם קוראים לזה עדיין "אמת או חובה" למרות שזה
לא ממש משחק כאן. מישהו מקבל חובה וחייב לומר את
האמת על מה היא. זה ממש מבאס אם החובה הזו קשורה
למישהו אחר כי זה קשה יותר לעשות רע למישהו כשהוא
יודע שאתה מתכוון לעשות לו רע. הוא פשוט מתרחק
ממך. אז מה שנותר לך לעשות זה או להמשיך לנסות
לעשות את החובה או לצאת מכאן ולנסות שכנע מישהו
להצטרף לפה והיחיד שאני מכירה שיכול לצאת מפה
בקלות זה מייק – למרות שהוא אף פעם לא צירף מישהו
לפנימייה ואין לי מושג למה, זה היה חוסך לו כל כך

הרבה, "מיה ידעה, בגלל שהוא לא רוצה לעשות מה שעשו לאימא שלו. "אף אחד אחר לא יוצא בקלות. צריך לתת לביל סיבה מספיק טובה בשביל לסכן את קיומה של הפנימייה. לא אכפת לו מהנערים עצמם. אכפת לו שהפנימייה תמשיך לפעול ושהכסף ימשיך לזרום לכיסיו, וזה לא יקרה אם איזו משפחה כלשהי תתבע אותו על זה שלא שמר על הילד שלהם מספיק טוב. "

"וכשהשעון הורג אותם? איך הפנימייה עדיין מתנהלת אם נערים מתים פה מדי חודש? איך לא תובעים אותו אז?"

"יש נקודה קטנה בסוף החוזה שבה כתוב על השעון. אז זה לפי החוק זה לא אשמתו כי ההורים חותמים בלי לקרוא אפילו. ככה רוב ההורים. זורקים אותנו במקום הכי יוקרתי בניסיון לחסוך לעצמם אשמה על כך שאם לגשת ישר לעניין, הם אומרים "אין לנו זמן לטפל בכם". "

הן הגיעו למרכז הקניות. היה אפשר לראות פרצופים מוכרים מהפנימייה מתרוצצים מחנות לחנות עם שקיות. אמה תפסה את ידה של מיה ומשכה אותה לתוך החנות

הראשונה. מאות שמלות על קולבים שתלו לאורך כל
החנות היפהפייה. לאחר מדידת ארבעה שמלות החליטו
השניים החלטת פה אחד על השמלה. לאמה הייתה שמלה
אדומה ארוכה וחסרת שרוולים. היא הדגישה את הגזרה
היפה שלה ואפילו הלקוחות זרקו לה מחמאות. שמלתה
של מיה לעומת זאת הייתה שונה קצת. חוט שחור הקשור
בקשירת פפיון הפריד בין שני חלקים בשמלה. בחלק
העליון חולצה בצבע שמנת ותחרה שחורה מכסה את
כולה. החלק התחתון שמתחיל בסוף הצלעות ומסתיים
בברכיים הינו חצאית - בצבע שמנת גם כן - נפוחה.
השמלה שלה הדגישה את רגליה הגבוהות של מיה
ולמרות שגם היא לא רצתה שום תשומת לב יתרה,
כשהסתכלה במראה ידעה שעליה לקנות אותה.
בחנות הנעליים לקחה מיה זוג נעליים שחורות עם העקב
חמישה סנטימטרים והרגישה את השינוי. אמה שמה עקב
שניים-עשר סנטימטרים והגיע לגובהה של מיה. כולן יהיו
בעקבים אז זה בסדר, אישרה לאחר חשיבה. היא קנתה את

הנעליים יחד עם הנעליים הזהות של אמה. הן בחרו את אותם נעליים וההבדל היחיד ביניהם היה גובה העקב. החברות קנו שייק פירות מרענן בעודן נכנסות לחנות תכשיטים ורוכשות צמידי זהב, שרשראות ועגילים. דבר אחרון. תסרוקת.

מיה ניסתה להעלים את חנות המספרה מתודעתה של אמה אבל אמה הסיטה אותה בכוח לכניסה.

"מה הבעיה עם התלתלים שלי?" זעקה בנואשות.

"אין שום בעיה, ויותר מזה, הם יפהפיים. אבל היום נעשה משהו חדש, שונה. מחר תשטפי את השיער ותחזרי לטבעיות שלך."

הן הסתכלו בקלסר התסרוקות ואחרי חצי שעה של דחיית העובדה שהיא מתכוונת לשנות את תסרוקת שיערה בפעם הראשונה בחייה נתנה לספר את התמונה של התסרוקת הרצויה. כעבור עוד חצי שעה של טיפול בשערה נתן לה הספר את המראה. שיערה המתולתל הפך לתסרוקת פזורה מדורגת עם מעט נפח מאחור ובייביליס מוברש.

אמה הסתכלה עליה בחיוך מאושר. "את נראית מושלמת," אמרה.

השיער הג'ינג'י של אמה סודר בתסרוקת גבוהה בשילוב צמות. "את זו שצריכים לומר את זה."

כשיצאו מהמספרה נזכרה שעליה לקנות עוד משהו ומיהרה שוב לחנות התכשיטים.

"מה חסר לך? קנינו כאן הכול." מיה אמרה בבלבול.

אמה בזבזה את שארית כספה על שרשרת עם תליון מפתח קטן. זה היה נראה לגבר אבל למי היא יכולה לתת את זה?

"למי זה אמה?"

"סתם, באמת סתם."

הן סיימו את הקניות וחזרו חזרה לפנימייה באנחה. "הכול מתחיל ומסתיים כאן," אמרה אמה.

השעה הייתה שש מה שאומר שנשאר להן שעה בודדה להתארגן ואז, המסיבה.

"אומר למנדי וקלרה לבוא אלייך ונתארגן יחד?" שאלה.

מיה הנהנה ונכנסה לחדרה. אנני ירבה על כרסאה והררטה
ברואתה על המראה. "היי", אמרה כשראתה את מיה.

"היי, עררית קנרות?"

אנני הנהנה. "חפשרתי אורח", היא הררטה ברקירות שמה
אחזה. "אבל כנראה שרצאת עם מי ללכת."

היא חרשה שאולי ללכת עם אמה ברקום אנני לא היא
הדבר הטוב ביותר לעשות אבל זה לא שהיא נרבה

לאנני ארונים או משהו כזה. הן רק חברות.

"כן", אמרה אחרי רגע. "אמה, מנדי וקלרה בדרך לכאן
למען האמת."

אנני הרמה מיד את מרטה אל מיה. "מה? למה?"

"מה הרעה?"

היא עירותה את פניה. "זה לא ברור? אני לא חברה
שלהן."

מיה גלגלה את עיניה. "לא נררית להכיר אורח אפילו. את

יודעת אם אנחנו עורבים יחד על נטרול השעון אתן

צריכות להתמודד אחת עם השניה. זה בדיוק מה שמייק

וליאם עושים. בערך. אצלכן זה אפילו יותר קל כי לכן

אין עבר רע ביחד, שאני מנחשת שלהם כן היה בגלל
 ההצקות הטיפשיות ביניהם."
 אנני נאנחה. "אנסה. אבל אם זה לא יצליח את באה איתי
 לקניות בחודש הבא?" חייכה.
 מיה גיחכה. "אשמח למלא את בקשתך."
 אחרי דקה הופיעו בדלת השלושה. הן נכנסו פנימה
 והתארגנו בהתרגשות לקראת המסיבה כאילו זו הפעם
 הראשונה.
 "ככה זה בכל חודש?" שאלה מיה את מנדי כשצפו מהצד
 בבנות שהתרוצצו עם חיוך.
 "אה-הא" הנהנה.
 כולן החמיאו לכולן על השמלות ואמה ואנני - שהתחברה
 לכולן באופן מהיר - איפרו את שאר הבנות. למיה עיגלו
 את הריסים ומרחו אודם על שפתיה. זה המקסימום
 שהסכימה להן לעשות לה. היא אף פעם לא אהבה
 שינויים דרסטיים. גם לא במראה.
 בשבע וחצי כולן נראו מוכנות למסיבה. הן הביטו במראה
 וחייכו לעצמן.

הן מיהרו לצאת מהחדר עקב האיחור שלהן והשתלבו
בזרימת הנערים האלגנטיים שכנראה התעקבו גם הם.
האולם נראה שונה לחלוטין מכפי שנראה לפני. כל מה
שמיה דמיינה היה שם ויותר טוב. כול האולם היה בשני
צבעים. שחור וזהב.

על הקירות הזהובים הודבקו מדבקות ירח שחורות
ומהתקרה השחורה הושחלו כוכבים זהובים קשורים
לחוטים. חור גדול במרכז התקרה הוסבר כאשר יצאו
ממנו בלונים זהובים ושחורים בהמוניהם. בכניסה הונח
שטיח זהוב על הרצפה השחורה, משמאל לשטיח הוצב
שולחן זהוב ארוך מפוצץ בכוסות שתייה שחורים, עשרות
משקאות חריפים ומוגזים, קערות שחורות עם מטעמים
ועשרות על גבי מאות של מגשי פיצה. מימין לשטיח רקדו
מאות התלמידים והיה ניתן להבחין בתקליטן בקצה
הרחוק מהכניסה מהנהן לעצמו ומזיז את ידיו בהתלהבות.
הרמקולים בארבעת פינות החדר השמיעו מוזיקה רועשת
ולקחה חלק בשידול של הבנות לגרום למיה לרקוד.
הגיע הזמן למסיבה.

לא עברו עשר דקות מכניסתה ומיה הייתה תקועה ברחבת הריקודים כשנערים מזיעים מקיפים אותה. לא היה לה אכפת כי למיטב ידיעתה גם היא הזיעה. כמה נערים החליפו איתה מבט והנועזים יותר נצמדו אליה בחיוך חרמני. מיה דחפה אותם בלי להסתכל עליהם והתעלמה מהמבטים הפלרטטנים. במשך שעה שלמה קפצה עם עקביה ורקדה לצלילי הפופ עד שמנדי נגעה בידה וסימנה לה לעבר השולחן.

"יש את זה רק פעם בחודש", הושיטה מנדי כוס שחורה עם משקה אלוהולי מעורבב באקסל. זו פעם שנייה שלי החודש, אמרה מיה לעצמה ולקחה את הכוס מידה.

"לחיינו", הכריזה מיה ולגמה מהכוס. "לא אכלתי מהבוקר!" צרחה מנדי כדי להתגבר על צלילי הרמקולים. היא הצביעה על מגש פיצה. מיה ניגשה יחד איתה והן נהנו מפיצה שומנית וטעימה. מנדי קמה ישר

לרחבת הריקודים בזמן שמיה העדיפה לשבת קצת אחרי
האוכל, לעזור לפיצה להתעכל בזמן ששתתה כוס קולה.
ממילא נוגן שיר טראנס; מיה שנאה טראנסים, הם נראו
לה קצבים שהתועלת היחידה שמושגת מריקוד לצליליהם
היא כאב ראש מקפיצה במשך כמה דקות שלמות. אחרי
שחזר התקליטן להפעיל שירים שמצאו חן בעיני מיה היא
קמה והתנועה ברחבה. חברותיה נראו לעין אך רחוקות
מעט ממנה. היא חשבה להתקדם לעבר אחת מהן אך לא
ראתה בזה תועלת, גם לידן היא פשוט תרקוד. אז נשארה
במקומה והמשיכה עם מעשיה כשמוזיקה רגועה נוגנה
והתקליטן הכריז, "זה בשביל כל הזוגות כאן!"
מיה חיפשה מפלט כלשהו. קלרה הניחה את ראשה על
בריאן וזה מצד לצד, מנדי וליאם הבינו שלשניהם יש
רגשות אחד לשנייה וזה בא לידי ביטוי בקרבת השפתיים
שלהם כשהם נעו אחד עם השנייה. אנני כנראה בחרה
באקראי בחור בודד שלא היה נראה שהיה לו בעיה לרקוד
איתה ואמה לא נראתה כלל. היא הלכה אחור כשבכוונתה
לצאת מרחבת הריקודים כשחשה בגוף גברי מאחוריה.

הוא פלט גיחוך באוזנה. "כן, אשמח לרקוד איתך."

מיה הסתובבה. היא ידעה מי זה.

מייק הושיט את ידו וחיידך אליה אחד מחיוכיו המקסימים.

היא לא יכלה לסרב לנער יפה כמותו עם פפיון שחור על

חולצה מכופתרת לבנה מתחת לג'קט שחור מחויט. אילו

פניו לא היו כה נאות הוא היה נראה סתם עוד אחד

מהנערים כאן במסיבה. אבל הם כן. ובכלל, הוא כנראה

לא היה נותן לה לצאת מהרחבה ללא ריקוד אחד.

היא הניחה את ידיה על כתפיו והוא מיקם את ידיו על

מותנה וקירב אותה אליו. קרוב מספיק כדי שישמע את

פעימות ליבה של מיה מזנקים ואת דמה מבעבע.

"השקט שלפני הסערה," אמר אחרי דקה בה זזו מצד

לצד. הוא דיבר על השעון, תמיד השעון הוא הסערה.

"ששש," נדה בראשה, "תתמקד בשקט בינתיים."

"לא אהרוס לך את הרגע," צחק.

מיה גלגלה את עיניה. "גם לרקוד אי אפשר בלי האגו

שלך?"

"מצטער." אמר בחיוך. "את נראית נהדר, דרך אגב."

היא נשכה את פנים לחיה כדי לא להתחיל להסמיק. נשכה
חזק כל כך שהייתה בטוחה שיש דם בשיניה כשענתה.
"גם אתה," החזירה חיוך. "ה...חליפה ממש הולמת
אותך." אחלה מחמאה מיה, ממש משהו שאת יכולה לומר
רק למייק.

מייק נאנח אנחת אושר. "מצאתי לך חסרון סוף סוף."
"לא מומחית בלתת מחמאות? נסה חזק יותר," מיה צחקה.
הוא חייך והביט במיה. מיה מיהרה להסיט את מבטה
מעניו הנוצצות הקרובות כל כך כשקונפטי של לבבות
שחורים התפזר ברחבי האולם.

"לבבות שחורים?" שאל מייק בגועל. "אנשים עצובים."
מיה פלטה נחרת צחוק והביטה בלבבות. "הם חייבים
להידבק לצבע המותר,"

"נכון, כי זהב מדכא יותר?" אמר בקול ציני.
"אולי זה שחור בגלל העיניים השחורות של האנשים
היום."

מייק צחק. "וזה לא מדכא?"

מיה משכה בכתפיה. "ניסיתי להציל בשבילם את המצב
אבל אם אתה חייב להיות כזה כבד אז אני מוותרת,"
"אם את לא יכולה נגדי, תצטרפי אליי."
מיה הסכימה להצעתו המפתה וחייכה חיוך כשאמרה,
"קדימה, אני איתך."
"מה את אומרת," אמר כשהשיר נגמר. "נצא החוצה?"
היא היססה עד שעלו באוזניה בקצב המחרפן של
הטראנס. היא גנחה בכעס והנהנה. "ומהר."
הוא הלך ראשון לעבר היציאה ועצר ליד השולחן.
"רוצה?" הסתובב הרים אחד מהמשקאות החריפים.
"מה אתה מתכנן?" שאלה בעיניים מכווצות.
מייק הרים את ידיו. "כוונותיי טהורות." חייך חיוך זחוח
ומזג משקה לכוס. "האגו שלי רוצה לשמוע אותך אומרת
שוב "אתה יפה"."
היא לקחה מידו את הכוס ועברה על פניו בעודה אומרת,
"ואתה אומר שאני לא יודעת לתת מחמאות."

מיה יצאה מהאולם והתקדמה לעבר היציאה מהבניין
 כשמייק השיג אותה. הם עברו על פני החדרים ופתחו את
 הדלת הכבדה של הבניין.
 משב רוח קר הצליף בהם בשנייה בה רגלם הייתה מחוץ
 לבניין.
 "ואוו, מיה הייתה פעורת פה. "אולי עדיף שלא נצא."
 מייק משך בידה. "לא, לא."
 "יש לך מאה שכבות, אתה לא מרגיש את הקור!" התנגדה
 למשיכתו.
 הוא שחרר את ידה והוריד את הג'קט. "קחי, הושיט לה.
 מיה הביטה בו. מתלבטת אם לקחת אותו או לא.
 הוא נאנח והניח את הג'קט שלו עליה ברישול. "אתן,
 בנות, חייבות להפסיק לעשות סיפור מכל דבר. זה בסך
 הכול ג'קט."
 מייק שוב אחז בידה וגרר אותה לתוך הספרייה. היא
 זרקה את הכוס בפח בכניסה והתמקדה בכך שהמקום
 הרגיש לה כמו גן עדן לאחר הצינה שחשה בדרך הנה.

הוא היה חמים ושקט. ברגע הזה לא היה משהו נוסף לבקש.

היא התיישבה על השטיח הנעים במקום על הכיסאות והתכווצה כדי לכסות כמה שיותר עם הג'קט של מייק בזמן שהוא איתר את כל החלונות וסגר אותם.
"בהחלט אפשר לומר שזה כבר לא קיץ," אמר כשהתיישב מולה על השטיח.

מיה הנהנה ושקט שרר ביניהם. היה קשה לה להבין אם השקט מביך או לא, האם עליה לדבר או להשאיר את הדברים תלויים באוויר.

"איפה היית אתמול והיום? לא ראיתי אותך בשיעורים."
פנתה אליו אחרי כמה דקות של דממה.

מייק העביר את ידו בשערו. "חיפשתי מידע על השעון.
קראתי שניים מהספרים של אימא שלי," ענה.
"מצאת משהו מעניין?"

הוא הנהן. "אבל אספר לכולם. מחר."

"לא, לא." נדה בראשה. "השבוע כולם יעשו את החובות שלהם. אחרי זה נחזור לפגישות ולמה שזה יהיה שאנחנו עושים. אני צריכה את כולם מרוכזים רק במשימה הזו." "הם לא צריכים לעשות. עד הט"ו הבא השעון כבר לא יהיה בפעולה. מה קרה? לא מאמינה בעצמך?" "נכון. אני לא יודעת... אני מרגישה כאילו הכול נופל עליי. אני לא רוצה להיות אחראית לעתיד שלכם!" "אם את לא מאמינה בעצמך אולי עדיף שגם אני לא, ואף אחד לא... נו באמת מיה! אני מאמין בך. עד הפגישה הבאה אסיים לקרוא כמה יומנים. נקווה שיהיה שם עוד מידע מועיל."

"אתה רוצה שאני אקרא כמה במקומך?" ניסתה לעזור. אך מייק דחה את הצעתה. "לפעמים אני מרגיש שאני חייב לקרוא את זה, שאף אחד אחר לא יכול לעשות את זה במקומי. היומנים האלה הם העבר של אימא שלי, אני צריך לקרוא אותם כדי לדעת מה היא עברה, לדעת איך היא חוותה באותם רגעים. הם ממלאים אותי בלהט מפחיד

שעושה לי טוב. כנראה ככה עליי להתאבל על אימא שלי,
דרך יומניה."

"מרגיש את הפחד ועושה את זה בכל מקרה."
מייק הנהן והסתכל בעיניה של מיה. "בדיוק."
"לפחות אתה מודה שאתה מפחד. הכחשה זה הדבר הגרוע
מכל."

"כולם מפחדים ממשהו." משך בכתפיו.
"אני תמיד אומרת שאני לא מפחדת מכלום." חייכה חיוך
עצוב. "אני מניחה שאני פשוט מפחדת יותר מדי בשביל
להודות באחד."

"או שאת רוצה להרגיש חזקה." הוא נשכב על השטיח
ושילב את זרועותיו מתחת לראשו. "אני מבין אותך."
"אני חזקה, ואני יודעת את זה. אני רוצה לתת לאחרים
הרגשה שאני כזו. אתה ידוע, המראה שלי די מתעתע,"
חיוך קודר עלה על שפתיה והיא הביטה בשטיח.

הוא צחק. "מה את אומרת."
שנייה אחרי שאמר זאת דממה מפחידה עברה בכל החדר.
הצחוק של מייק נקטע במהירות מבעיתה.

כשמה הרימה את מבטה למייד בעיוות פנים מוזר ראתה
את השינוי. כל גופו נותר באותה תנוחה, ידיו תחת ראשו,
רגליו פרוסות לפניו והשינוי ניכר רק בפניו. הן נראו
חיוורות, פיו היה פעור, גבותיו זזות ומתכווצות בזמן
שעיניו הוברשו בשחור.

מיה התרוממה במהירות חדה על רגליה וצעדה באיטיות
לאחור. בעיניה עלו דמעות מחרדה ומגרונה פצה הקול.
"מייד?" חזרה ואמרה שוב ושוב כשקולה דועך. היא
הסתובבה לפתוח את דלת הספרייה בחיפזון.

"בורחת עם הג'קט שלי?"

מיה קפאה במקומה. היא הביטה לצדדיה והרימה מטרייה
שחורה שמישהו שכח כשהסתובבה באיטיות חזרה.
"ואוו מיה, תירגעי," אמר מייד כשראה את המטרייה
שבידה.

הוא עמד מולה. עיניו חזרו לצבעם הרגיל אבל למרות
השינוי המועט בין שני המצבים מיה זיהתה את עיניו.
אוויר נכנס לריאותיה והיא השליכה את המטרייה ומיהרה
לחבק אותו.

גופו של מייק נדרך אך כעבור כמה שניות התרגל לקרבה המוזרה והניח את ידיו סביב גופה.

"נראה לי עשיתי פיפי מרוב פחד," אמרה. היא לא התכוונה לשאול אותו מה החובה שקיבל. זה מה שעליו לעשות ומיה לא רצתה שהידיעה שיעשה את החובה הזו תשפיע על מה שתחשוב עליו.

הוא גיחך ומיה הרגישה את גרונו על כתפה ואת נשיפותיו מחמם את עורפה כשענה. "אין מצב. עם השמלה הזו היינו רואים את זה."

מיה צחקה ושיחררה מגופו. החום שהרגישה כשעטף אותה נעלם כלא היה. "אז אני עוד רגע אתפוצץ מפיפי," הצביעה על הדלת. "נחזור חזרה?" מייק הנהן ושניהם יצאו יחד מהספרייה ורצו לבניין הפנימייה.

הם עמדו מאחורי הדלת כשדרכם מתפצלת. השירותים - שבחדר - מימין ואילו האולם משמאל.

"אז," דיבר מייק. "אני כנראה לא אראה אותך היום," "כן... גם אני חושבת."

שקט מביך עבר ביניהם. מיה הביטה ברצפה כשדמעה
נפלה מעינה. "הו אלוהים," ניגבה בפזיזות את עיניה.
"תופתע, אבל זה לא בגללך." עצרה אותו לפני שיספק
עוד טפיחה לאגו שלו.

גומותיו הופיעו. "אני יודע. יש לי איזה נאום קצר לומר
אז אשמח אם תחזירי לי את הג'קט שלי, אני צריך
להשלים את ההופעה שלי."

מיה הורידה את הג'קט והתכוונה לשאול אותו על מה
הנאום כשאמה צצה ומיהרה אליהם.

"מייק? חיפשתי אותך!"

"טוב, הנה אני." הוא לקח את הג'קט ולבש אותו בעוד
אמה העבירה את מבטה ממיה למייק וחזרה.
"הייתם... יחד?" היא נראתה מזועזעת.

מייק נאנח ועצם את עיניו לרגע לפני שענה. "כן, היינו
יחד."

מיה חששה מאיך שזה ישמע. "כן אבל-"
"את לא חייבת לה תירוצים." אמר והביט בה לפני
שהעביט את מבטו לאמה. "מה את צריכה?"

טון הדיבור שלו היה תוקפני. אמה נראתה פגועה ומיה שאלה את עצמה מדוע דיבר אליה כך.

"רק רציתי לתת לך את זה," אמרה בקול קלוש ונתנה לו את הקופסה עם השרשרת הגברית שקנתה מוקדם יותר.

אמה העבירה מבט חטוף במיה והחזירה אותו למייק. "יום הולדת 17 שמת."

עיניה של מיה נפערו. "יש לך יום הולדת?"

הוא הנהן והתכופף לנשק את אמה. "תודה," דיבר אחרי שנתן לה נשיקה עדינה על הלחי. עיניה של אמה בישרו למיה עד כמה הייתה שמחה ונרגשת.

"אה," מיה הייתה מובכת. היא צעדה לאחור. "אני... אלך עכשיו."

"אחכה לך באולם לפני שאנאם." מייק אמר ומיה הנהנה והסתובבה.

כשנכנסה לחדרה ליבה כמעט הפסיק לפעום.

"מישהי פה ברחה לי." אמר פרצוף כשעל פניו חיוך אכזרי ועיניו שחורות לגמרי.

"איידן," אמרה כלא מאמינה.

נדמה כאילו התאורה בחדר התעמעמה, הפחד זחל במעלה גרונה של מיה עד שחששה שתקיא למרות שהאוכל שאכלה בפעם האחרונה התעכל, ידיה רעדו והטמפרטורה בחדר הרגישה כאילו צנחה לתחום המינוס.

זיכרונות מרעידים מאותו הלילה הציפו את מוחה של מיה בזמן שקולו השלו של איידן נישא באוויר.

"מיה, מיה, מיה..." אמר בעודו מביט בה בחיוך מרושע.

"אני מוכרח לומר, התפלאתי שהצלחת לברוח פעם קודמת. כנראה לא הערכת אותך נכון. את יודעת, לימדת אותי כמה דברים." הרים את ידו והחל לספור לפי האצבעות. "לא לחכות לרגע האחרון; כי כמו שאת יודעת יום הולדתך התרחש בי"ז – יום לפני שהשעון מתחיל במסע הטבח שלו, אה! את יודעת מה זה השעון נכון?

אנני – החברה הרעה שלך –", מיה הייתה מגינה על חברתה אילו זכרה כיצד מדברים באותו רגע, "סיפרה לך נכון? או שלא, בכל זאת, אם זו הייתה נערה נחמדה אז

הייתי מתפלא אילו לא הייתה עושה זאת אבל ממנה?
החודשים בהם העמדתי פנים שאני החבר שלה היו
הגרועים בחיי. היא בן אדם דוחה."
"אף אחד לא הכריח אותך." הצליחה לבסוף למצוא את
לשונה.

איידן הרים את גבתו וחיוכו התרחב. "מיה, את לא מבינה
איך המצב מתנהל כאן. ממש עכשיו ברגע זה. כשאת
יודעת שהבן אדם שמולך הולך לעשות לך את אחד
הדברים הנוראים ביותר את סותמת ומהנהנת ומושכת את
הזמן ככל שהוא נותן לך. חשבתי שתפסת שכל כאן. טוב
נו," הרים את ידיו, "כולם טועים. איפה הייתי? אה, כן,"
הרים עוד אצבע, "הדבר השני שלימדת אותי הוא לא
לוותר. לא הייתי אמור לתת לך ללכת באותו יום. את
מבינה, היית ידידה שלי, אהבתי אותך."
כן בטח. "אז למה חזרת?"

איידן עצם את עיניו בייאוש. "אני אגיע לכול. אני מבטיח
לך שיהיו לך את כל התשובות שאוכל לספק לך עד

שתהיי לא בתולה. אבל את חייבת לסתום, זה לא עובד ככה."

מיה הורידה את ראשה. היא הרגישה כל כך חלשה שלא יכולה לסבול את זה. היא יכולה לצעוק אך אף אחד לא היה שומע אותה עם המסיבה שמתרחשת מספר חדרים ימינה וגם אם כן, מדוע שיעצרו את איידן מאחר וכל בן אדם פה עושה את חובתו כל חודש? היא יכולה זרוק עליו משהו אך זה רק היה מכעיס אותו עוד יותר והוא היה מדלג ישר למסמר הערב. מה שנותר לה לעשות זה להקשיב לו ולהמשיך לעשות מה שהיא עושה. כלום.

"אז, כמו שאמרתי, אהבתי אותך אז לא רציתי לפגוע בך, נתתי לך ללכת למרות שידעתי שבחצות אמות אם לא אעשה זאת. מה לא עושים בשביל חברים?" הוא פרש את ידיו ומיה חששה שהוא עלול להתקרב ולחבק אותה. למזלה הוא לא עשה זאת ושנייה לאחר פרישת ידיו נתן להם לצנוח.

לפתע חזרה התחושה לידיה שמאחורי גבה והיא הרגישה את הידית של הדלת בביניהן. לפתוח בשקט ובעדינות

ולפרוץ בריצה לאולם, אמרה לעצמה שוב ושוב בשעה שמיקמה את שתי ידיה בתנוחה שתעשה הכי פחות רעש. "דבר שלישי; למדתי לפעול בצורה יותר יסודית." הכריז בעוד קולו מתגלגל מצחוק כשמיה לא הצליחה לפתוח את הדלת. "הידית נפתחת רק מבחוץ. כנראה שאנחנו תקועים יחד לעוד," בדק בשעונו, "שעה וחצי! עשיתי חלוקת זמן שמתואמת בדיוק, אז אל תהרסי בבקשה. שמתי את החלק העיקרי בסוף בשבילך, עדיין נשארה מעט אהבה בשבילך חברה." חיוכו נהיה עדין אך ערמומי.

מיה חשה בכישלון ניסיון הבריחה ודמעות עמדו בעיניה. *הו לא, חסר לך את בוכה עכשיו!* צרחה על עצמה וחיפשה בעיניה חפץ מואר כדי להעלים את דמעותיה. המנורה בתקרה הייתה מצוינת לשם כך.

"אמשיך? אמשיך," ענה לעצמו. "אז הנה התשובות שלך. למה אני כאן? כדי להשלים את החובה שניטלה עליי לפני חודשיים בדיוק. למה חזרתי לכאן? כי הבנתי שעשיתי טעות בלבחור לתת לך להיות בתולה עד הרגע שתרצי לשנות זאת על פני החיים שלי. מי את בכלל שאת שווה

את זה?" פלט נחרת צחוק ושפשף את ידו במצחו. "איך
אני כאן?" המשיך. "כן הייתי אמור למות אבל זה לא
קרה. השעון נתן לי עוד צ'אנס. שמעתי שהוא עושה את
זה כשהחובה היא נגד מישהו שמתנגד לפעולותיו בצורה
חמורה. מה פרצוף עדין כמו שלך מחולל נגד השעון?"
מצחו התכווץ. "מה שזה לא יהיה, השעון לא אוהב את
זה, ואם הוא לא אוהב את זה כדאי לך להפסיק. חד
משמעית, ואני לטובתך בקטע הזה. אני לא רוצה לדעת
ששום ידידה – אחרי השעה וחצי הבאים זה כנראה יהיה
ידידה לשעבר אבל בכל מקרה, "גיחך, "אני לא רוצה
לדעת שאת מתה. ואם תמשיכי בדרכך זה מה שהשעון
יגרום לו. למוות שלך. אני כמעט בטוח שהוא מחלק
לכולם ברגעים אלו ממש את חלקם במוות הטרגי העתידי
שלך. הפסיקי זאת מיד! את לא אלא רגלי שחושב שהוא
צריח במשחק השחמט שהולך כאן."
דמיונות עברו במוחה. למה אם כל הקבוצה נגד השעון
תקב חובות נגדה? מה אם יהיה על אנני לעשות לה משהו
בלילה? מה אם יינתן למייק חובה לעשות לה את מה

שאביו עשה לאימו? האם הם יבגדו בה? אי הידיעה טרפה את מיה.

"עוד שאלות? קשה לי לחשוב על משהו עכשיו. את מטריפה אותי." עיניו השחורות נצצו וחיוכו הפך לעיוות חסר התחשבות שעמד להזיל ריר.

"מתי אתה אמור להתחיל עם זה?" היא החלה בתכנון כיצד תפצע אותו בדרך שתקשה ותאט אותו אך בשביל זה עליו להיות קרוב אליה, מספיק קרוב כדי שלא יבין את רצונה שנייה לפני שהמהלומה תפגע בו.

"ממהרת לאיפשהו? רק תגידי ונתחיל עכשיו."
"כן, בוא נתחיל."

הוא קרב אליה ומיה ניסתה שלא להביט בכד פרחים שעמד לצידה על השידה.

כאשר הוא היה במרחק של צעד ממנה תפסה מיה בזריזות את הכד אך איידן לא היה קרוב מספיק כדי לגרום לפציעה רצינית עד כדי כך. הכד נופץ על כתפו והוא פלט אנקה.

היא ניצלה את השניות הבודדות שבהם העריך את מידת
הנזק – קרע חולצתו, סימן כחלחל וכמה שריטות חלקן
מעט עמוקות וחלקן הדגימו מה קורה כאשר זכוכית
מלטפת את עורך בעדינות – כדי לעקוף אותו לעבור
למקום יותר מרווח מאשר כניסת החדר.
איידן פלט רצף קללות שכוונו אליה ומבטו הסוער יותר
ספק-הפחיד ספק-הגעיל אותה. הוא קרב אליה במהירות
ומיה הסתובבה לכיוון החלון לראות עד כמה רחוקה
האדמה מחוץ לחדר. היא הסיטה ברישול את הוילונות
והתריסים. שנייה לפני שרכנה מחוץ לחלון לצפייה אחז
איידן בידיה ומשך אותה למיטתה. מיה פלטה כמה צרחות
אל מול עיניו האכזריות של איידן. כשנגע במותנה
הותקפה זעם עז כל כך שכל הפחד שהציף אותה נעלם
כלא היה. היא השתמשה בכל כוחה כדי להרחיק את גופו
ממנה וכאשר הגיעה למרחק מספיק כיווצה את רגלה
ובעטה בו כשכף רגלה מונחת מעל ליבו. איידן איבד מעט
שליטה על גופו אך הזמן הספיק למיה. היא התרוממה על
רגליה וחיפשה אחר חפץ קשיח חדש.

מנורת הלילה על השידה של שרה.

היא רצה לשידה והרימה את המנורה. איידן כבר צעד לעברה. "שלא תעזי," מלמל ולסתו התקשחה. מיה שאפה אוויר וכשנשפה הטילה את המנורה על איידן.

הוא עצם את עיניו וצרח מכאב כשנפל על הרצפה כששברירי המנורה פזורים עליו וסביבו. מיה הרימה את מבטה אל החלון. היא תצטרך לעבור ליד גופו של איידן כדי להגיע אליו. וזה מה שעשתה.

היא החליטה להתקדם בדילוגים מהירים כדי להפחית את הסיכויים שיקום ויתפוס אותה בגלל שישמע את צעדיה.

מיה קיפצה בדרך הכי שקטה ומהירה שחשבה שיכלה כשידו שחל איידן תפסה את קרסולה באמצע דילוג. היא נפלה קדימה והרגישה שלסטה לא הולכת להחלים בזמן הקרוב. הדמעות שוב עמדו בעיניה והפעם לא מפחד אלא מכאב. היא לא נתנה להם להפריע לה ולא השתדלה למנוע את זרימתן. ידיה הוטלו על שברי הכד שניפצה קודם וזכויות פצעו את עורה.

איידן שחרר את קרסולה אך מיה התקשתה להתרומם.
הוא אחז בה שוב בידה והפך אותה על בטנה.
"אז מה... שוב מנסה לברוח?" שאל ועמד בפיסוק מעל
רגליה. "מיה את לא מורדת."
עפעפיה התקשו להביט ללא טשטוש. "תתפלא." אמרה
והרימה את אחת מרגליה בבעיטה.
פיו נפער בתגובה כשוק וכאב. הוא לא היה מסוגל להוציא
מילה מפיו. איידן העביר את ידיו למקום הפגיעה ומלמל
משהו לא מובן.
הוא נפל קדימה על מיה והפחד שנעלם חזר כאילו שכן
במשב הרוח שהרגע עבר על מיה. הרגתי אותו?!
היא הזיזה את גופה מעליה וראתה את מייק עומד מולה
כשעיניו נוצצות מבעד לעיניו.
"אתה..." מיה העבירה את מבטה בין מייק לאיידן וחזרה.
"אתה הרגת אותו, מייק!"
"בבקשה." אמר בעליצות.
"בבקשה?" היא נראתה מבולבלת. "השתגעתי?"
"מיה," הנמיך את קולו ונעץ בה את מבטו. "את בסדר?"

הזעם עדיין שכן אצלה, סמוך לפחד. "אני? מצוין ביחס
למצב של איידן!"

"הכיתי אותו, עוד כמה דקות הוא יתעורר. את יכולה
להירגע."

מיה סובבה את ראשה להביט באיידן. שום סכין או חור
מכדור הופיע שם. עכשיו היא שמה לב לסחרחורת
שאפפה אותה ומעדה הצידה.

מייק תפס בזרועותיה ואחז בה לפני שנפלה. "אולי הייתי
צריך להרוג אותו באמת." אמר כשהבחין מקרוב בנזק
שנגרם למיה. מיה הזדקפה ונעצה בו מבט כעוס.
"את לא במעמד לכעוס עליי. בואי ניקח קרח ללסת
הסגולה שלך. אני מקווה שלא שברת כלום."
הם צעדו יחד לחדר האוכל ומייק הושיב אותה על אחד
הכיסאות.

"ואוו מייק, קצת הגזמת הייתי אומרת." אמרה מיה
כשראתה בידו שקית מלאה קוביות קרח.
הוא חייך והתיישב לידה. אחרי שפתח את השקית הוריד
את הג'קט שלו ואחז בעזרתו בשני קוביות קרח. "פעם

שנייה היום שאני מוריד את הג'קט שלי בשבילך. תמיד
ידעתי שאת נצלנית." אמר וחייך למיה כשהצמיד את
הקרח ללסתה.

החיוך של מיה התעוות כשהתכווצה מהקור. "הו
אלוהים," מלמלה בעודה מכווצת את עיניה חזק ומחכה
שהעור יתרגל לקור.

הם ישבו שם עשרה דקות בשקט מוחלט מלבד לאנקותיה
של מיה בכל פעם שמייק הצמיד מחדר את הקרח לפניה.
"אז, איך היה הנאום?" שאלה מיה כשנזכרה באירועים
לפני מה שקרה בחדר.

עיניו הכהות התרכזו בלסת של מיה. "לא נאמתי בסוף."
"ולמה זה?"

הוא משך בכתפיו. "אמרתי לך קודם שאחכה לך. חיכיתי
ולא באת אז באתי לבדוק אם הכול בסדר ומצאתי אותך
בועטת לאיידן באשכים, שזה, דרך אגב, הייתה מכה
משובחת." צחק.

חיוך עלה על פניה החבולות של מיה. "רוב תודות, נער
קרת."

מבטו של מייק עלה לעיניה של מיה. "על המחמאה?"

"על... הכול. תודה."

"תמיד כאן." ענה לפני שמיה פרצה בצעקה כשהוא הניח

את הקרח על מקום ספציפי בלסת, מה שגרם למייק

להרחיק את הקרח בחדות מפניה בגיחוך ומלמול

הצטערות.

"קדימה, תשתפי את השריטות בחדר ונלך לאולם, עוד

כמה דקות אחד עשרה. חייבים להיות שם בשעה הזו."

אמר.

מיה נתקפה בהלה. "בחדר שלי?"

"אצלי," נד בראשו ועזר למיה להתרומם.

בדרך לחדרו אמרה בבושה, "מייק? אני צריכה להתפנות

גם. הפחד והאדרנלין כנראה העלימו את הפיפי לכמה זמן

אבל הוא חזר."

מייק צחק. "איידן גם הרביץ לך וגם מנע ממך להשתין?"

אמר בבהלה מעושה. "אתן לך להטיל את מימך בשקט,

אל תדאגי."

שניהם נכנסו לאולם בדיוק ברגע שאור כחול הוקרן על התקרה. מקור האור לא נראה מכניסת החדר. מאות הנערים עמדו במעגל גדול סביב השעון. מייק משך את ידה ושניהם רצו למעגל ונדחפו בין שתי נערות.

אל מולה של עיניה נגלה סופסוף השעון. גליל מתכת שחור עם חריטות מוזרות לאורך כל המטר שאליו התנשא הוצב מעל משטח ריבועי שנראה בדיוק מאותו חומר של הגליל. בקצה הגליל שכב השעון. השעון עצמו לא היה מרשים במיוחד. הוא היה זהה לשעון עגול רגיל רק עם אותיות במקום ספרות. החלק היחיד בניצב השעון כולו שלא היה שחור היה הידיות. ארבעה ידיות זהובות הוצמדו לשעון במרחקים שווים אחת מן השנייה.

מיה תהתה האם השעון עוצב לפי צבעי המסיבה או האם צבעי המסיבה זהים תמיד - שחור וזהב - בכל המסיבות מפני שאלה צבעי השעון עם ידיותיו.

הציור שהוקרן בתקרה מעל השעון היה נראה כמו צל ציפור כלשהי שדואה. מיה שמה לב שהחור בתקרה שממנו יצאו הבלונים והקונפטי נסגר ועל השטח הזה הוקרנה הציפור.

כולם בהו בציפור במשך דקות שלמות עד שזזה. היא זזה בחדות מפתיעה למרות שמקור האור שלה - השעון - לא זז כלל.

הציפור הסתובבה מעל כל הראשים של הנערים כמה סיבובים. כמה נערים מלמלו תפילה, אחרים שילבו אצבעות וקיוו למזל.

השקט לא פסק. גם לא כאשר הציפור הייתה מעל ראשו של נער בהיר עיניים וכהה שיער. עיניו הכחולות של הנער השתנו בן רגע.

כל כך שחור, חשבה מיה כשהסתכלה על עיניו ופערה את פיה.

כשהשחור נעלם מעיניו והכחול חזר פצח את פיו.
"עליי לרדוף אחרי מטרתו של ג'ייסון, יחד איתו."
המבטים של כולם הופנו לנער אחר. לכול היותר בן 14.
ההבעה שעל פניו אמרה לכולם שהוא חושש. אך רק למי
שהספיק במבט חטוף להבין זאת.
הציפור השחורה הייתה מעליו ואחרי שינויי צבע העיניים
הכריז בחובתו.
"עליי לרדוף אחרי מטרתה של קלריסה, יחד איתה."
אותו מקרה קרה גם לקלריסה, נערה ברונטית עם שמלה
ורדרדה מפוארת.
עיניה מולאו בשחור ואחרי דקת התשדיר לקחה לעצמה
כמה דקות לפני שמסרה את המסר.
"עליי לרדוף אחרי מטרתה של ג'ו, יחד איתה."
כל שלושת עשר הנערים שמעליהם הייתה הציפור הודיעו
על אותה המטרה רק עם שם שונה. היה נדמה כאילו
השעון מתכנן משהו מאוחד וכולם חששו לגבי העניין
הזה.

זו הייתה הפעם הראשונה שהשעון עשה משהו כזה. לפי פניהם של כל הנערים היה אפשר לאשש זאת. ה"משחק" נמשך עד דקה לפני חצות. בדקה הזו ארבעה נערים הרימו את השעון בעזרת ידיהם וזיעה ניגרה ממצחם כאשר הזיזו אותו. מיה מיהרה לקחת מים מהשולחן הזהוב וכשהסתובבה החליק מרפקה על גליל השעון בין שני נערים שעצמו את עיניהם ממאמץ. אלוהים אדירים.

הכוס נפלה מידה והמים הרטיבו את רגליה אך זה לא עניין אותה. היא רצה וחיפשה אחר אנני באולם. כשראתה אותה החלה להתנשף בכבדות בין כל מילה שיצאה מפיה. "נגעתי... בשעון... בטעות!"

עיניה של אנני נפערו. "את מה?" צעקה. מיה הסדירה את נשימתה. "מזגתי לי מים וכשהרמתי את היד כדי לשתות המרפק שלי נגע בגליל השעון." "הו, אלוהים." הדגישה כל מילה והחמירה עוד יותר את המצב. "איך את מרגישה?"

מיה סרקה את כל גופה ולא מצאה שום פגם פנימי או חיצוני. "רגיל. מותשת קצת, אבל רגיל."

"אין לי מושג איך להתנהג במצב כזה. אין לי שמץ של מושג." אנני אחזה בראשה ועיסתה את רקותיה.

מיה נלחצה. "יש מישהו שאת חושבת שיודע איך להתנהג במצב כזה? כי אני מתחרפנת!"

"לא." הביטה בעיניה של מיה. "אבל תירגעי. שלחץ יהיה הדבר האחרון שיזרז את המאוחר לבוא."

"מוות?" מיה החזירה לה מבט עם עיניים קרועות. "אנני אני לא רצה למות!"

אני קמה על רגליה ומשכה את מיה איתה. "בואי. נלך לחדר."

צעקתה של מיה נשמעה בכל החדר. "לא!"

אנני הסתובבה וכיווצה את גבותיה בשאלה.

"איידן חזר, הוא חזר שוב כדי לאנוס אותי! השעון ריחם עליו והחזיר אותו לחיים. רבנו והרבצנו אחד לשנייה במשך כמעט שעה. החדר נראה נורא." דיברה בטון נמוך. כדי שתשומת הלב שקיבלה תעלם.

מנדי וליאם קרבו אל השתיים. "שמענו אותך צועקת.
 הכול בסדר?" שאל ליאם.
 "מיה נגעה בשעון," אמרה אנני ומשכה את כתפיה אחרי
 שמיה נעצה בה מבט. "אולי הם ידעו מה לעשות."
 מנדי הייתה בהלם. "את נגעת בשעון?!"
 "את לא עוזרת לי, מנדי. את ממש לא עוזרת לי." אמרה
 מיה וכעת היא זו שעיסתה לעצמה את הרקות.
 כל הרביעייה נראתה אובדת עצות. השקט ששרר ביניהם
 תרם להגברת השקט שהיה בכל החדר כולו.
 "אולי כדאי שתלכי לישון?" הציע ליאם.
 מיה נאנחה. "אי אפשר. איידן חזר ותוך כדי המכות
 שהכינו אחד את השנייה הרסנו את החדר. אצטרך לסדר
 אותו במשך כמה ימים לפני שאוכל לגור בו בבטחה."
 "רגע מה?" שאלה מנדי. "מי זה איידן בכלל?"
 אנני גלגלה את עיניה. "יש לך בת זוג לחדר?" החזירה לה
 שאלה. מנדי נדה בראשה ואנני המשיכה. "טוב, עכשיו יש
 לך." דחפה בעדינות את מיה לעבר מנדי. "אני אחפש לי

עם מי לישון לימים הקרובים. קחי אותה לישון, תכיני לה תה, תביאי לה כדורים. מה שהיא רק תצטרך." מיה כיווצה את מצחה. היה לה מוזר לראות את אנני מחלקת פקודות.

מנדי הנהנה ושיחררה את ידה מליאם. שתי הבנות התרחקו ויצאו מהאולם.

הן מיהרו לחדרה של מנדי וכשעברו את הדלת שעליה הוצג המספר 37 מנדי הצביעה על מיטתה החדשה של מיה והיא התנפלה על המיטה החדשה כאילו תמיד חלמה לקבל מיטה.

היא נכנסה מתחת לשמיכה אחרי שהורידה את עקביה ועצמה את עיניה. דמעות פחד זלגו לצד עיניה ולמיה לא היה את הכוח להרים את ידה כדי לנקות אותן.

היא חשבה על הכול; העתיד הצופה לה אחרי שנגעה בשעון, מה שאיידן ניסה לעשות לה פעם נוספת ונכשל, הרגשות העזים כלפי מייק, קבוצת החברים שמטילים את כל התקווה עליה, התשדיר שלא קיבלה, השינוי שחל בה מאותו לילה שבו גדלה בשנה.

לפתע נראה כאילו עבר גם שנה וגם יום מהרגע בו הגיעה
לפנימייה. שניהם יחד. כשהיא חושבת על הדברים
הקשים שעברה הנצח צץ במוחה וכשבמחשבותיה עולים
החוויות המהנות שזכתה בהם היא מהרהרת על איזה מהר
הם עברו.

מיה הצליחה לחשוב אך לא לחלום. היא הייתה ערה כל
הלילה. נברה במוחה על חומר טוב לחלום כאילו יש לה
יד בחלומותיה. כל פעם שחשבה שהיא שוקעת לשינה
עלה בראשה עיניים שחורות של מישהו אחר. פעם אחת
של איידן, פעם שנייה של מייק, ובפעם האחרת של
ג'ייסון בן הארבע עשרה בכלל. בכל פעם כזאת היא לגמה
קצת מן הכוס מים שהניחה מנדי על שידתה וידעה
שהלילה הזה הולך להיות לילה ארוך במיוחד.

השבוע שאחרי אותו יום עבר נורא.

מנדי הפכה למפקדת שתלטנית ודאגנית ולא אפשרה למיה לצאת מחדרה. היא הביאה לחדרה אוכל, שתייה, בגדים מחדרה וכל מה שמיה הזדקקה לו. אנני – כמובן – תמכה במנדי ואפילו החליפה אותה לעיתים, כאשר הייתה חייבת ללכת.

ואם חשבתם שלמיה הוקל מפני שלא הייתה צריכה ללמוד, אז לא.

נערים מכיתות לימודיה העבירו לה נושאים שנלמדו בכיתה והיה עליה ללמוד אותם לבד, רק היא והמחשב שעל שולחנה של מנדי. זה העביר לה את הזמן מדי פעם, אך לרוב הרגישה כאילו כל מילה שקוראת מצג המחשב נוברת במוחה בחיפוש אחר מקום לשהות מרוב כל העומס. היא לא יכלה לסבול את זה. כל יום בא מישהו אחר כדי לבדוק את שלומה, לרחם עליה ולספר לה מה קורה בזמן שהיא שוכבת במיטתה ומתהפכת על צידה.

אנני באה ראשונה ורצה לחבק את מיה.

"את בטח מרגישה מזעזע," נאנחה בזמן החיבוק.

מיה שיחררה את ידיה מאנני ונדה בראשה. "אם אני

מרגישה מזעזע זה בגלל שאתן תוקעות אותי כאן בחדר

הזה."

חיוך עלה על פניה והיא התיישבה מול מיה וליטפה את

ידה. "אם עד יום שבת תרגישי טוב, מה שיהיה נס רפואי

אמיתי, אתן לך לצאת."

"את אמורה לעודד אותי אנני," היא הסתכלה עליה במבט

מעיק.

"מה זה לא עידוד?" הרימה את גבותיה.

מיה משכה בכתפיה וגיחכה.

"היי, מצאת חדר?"

היא הנהנה. "את כנראה לא מכירה אותה. קוראים לה

ריי. מאוד נחמדה."

מיה שמחה לשמוע. היא לא הייתה רוצה לדעת שבגללה

אין לאנני חדר ולה עצמה כן יש. לו זה היה קורה מיה לא

הייתה חוזרת למיטתה בחדרה הזמני עד שאנני לא
תתאכסן בחדר מצוין לא פחות מחדרה של מנדי.
"אז מה חדש שם בחוץ? יש רכילויות מעניינות?" שאלה
מיה.

אנני קישתה את גבה בגניחה. "הלוואי. כל כך משעמם
פה!"

היא חייכה ולגמה מהתה המהביל שאנני הביאה איתה.
חום מתקתק שטף את גרונה וניקה את מחשבותיה
מהמשוואות וכרומוזומים שעליהם קראה מידע כמה דקות
לפני בואה של חברתה.

"מה עם השעון?" שאלה לבסוף.
"את יושבת כאן בגללו וממשיכה לחשוב עליו. את ממש
כמו מישהי שנפרדה מחבר שלה."

עורה עקצץ כשמייק הבזיק מול פניה ושנייה אחר כך
התעצבנה על עצמה שחשבה עליו בכלל. "זה חשוב. הזמן
שלנו קצוב." אמרה בחיפזון, כדי לכפות על עקצוץ עורה.
אנני גלגלה עיניים. "תנוחי. עד שבת תנוחי. נדבר על זה
אחר כך."

למחרת באו בריאן וקלרה. מיה שמחה לראות שהשניים
עדיין יחד למרות דעותיהם החלוקות לגבי נטרול השעון.
שניהם חייכו אליה חיוכים מאולצים ושמרו על מרחק
למרות שלא היה ממה להידבק ממנה, היא לא הייתה חולה
כלל.

"היי", אמרו יחד.

"שלום." מיה חייכה חצי חיוך ועצרה את הסרט שראתה.
הם שאלו על שלומה, כמו השאר, וקיבלו תשובה זהה.
שקט מביך שרר בחדר.

אם הם לא ידברו, אני אדבר.

"אז... איך היחסים ביניכם?"

הם הסתכלו על הרצפה וחייכו חיוך נבוך אך מאושר.

"אלוהים אדירים. אתם... שכבתם?" שאלה בכמיהה.

קלרה הזדקפה והרימה את עיניה אל בריאן לשנייה
והתיישבה במהירות על הכיסא ואחזה בידיה של מיה
כשפניה קורנות מאושר.

"וזה היה מושלם." היה נדמה שלחיייה עוד רגע ייעלמו
בגלל גודל החיוך שלה. בריאן נראה נבוך וסומק עלה על
לחיו, ולא מהקור.
"תדברו על זה אחר כך, בלעדיי."
מיה גלגלה את עיניה בחיוך.
"הורס שמחות." אמרה קלרה בבוז. "מה את עושה עם כל
זמן הזה?"
מיה חייכה חיוך עצוב. "אני עושה בדיקות וניסויים
עצמיים. חוקרת כמה פעמים אני הולכת לשירותים בגלל
כוס תה, לפעמים אני מנסה לשפר את הניסוי ואני שותה
סוגי תה שונים - הממצאים זהים בינתיים - בודקת כמה
צעדים יש בין הארון למיטה, בוחנת כמה מידע המוח שלי
יכול להכיל. את יודעת, הדברים הרגילים והלא מוזרים
בכלל."
אחריהם בא ליאם, שהביא איתו תה מסוג חדש.
מיה מלמלה מילת תודה כאשר הניח את הכוס על השידה
והתיישב על הכיסא מולה.

השיחה איתו הייתה תמציתית ונחמדה. הוא הודיע לה
איפה היא תוכל למצוא אותו למקרה שתצטרך ושהוא
תמיד יבוא לעזרתה, שהוא יודע שמנדי מתנהגת כמו קוץ
בתחת אבל זה רק בגלל שהיא באמת דואגת לה, שהוא
מקווה שהיא תמשיך להרגיש טוב ושנשים סוף אחת
ולתמיד לשעון במידה והאיחול הקודם יתקיים.
יום שישי היה קריר ומיה הזדקקה לשמיכה נוספת כדי
לחמם את גופה. היא ישנה רוב היום וכשהתעוררה ראתה
במעורפל שיער ג'ינג'י ארוך. השיער הזה לקח אותה
אחורה בזמן, ללילה בו שמעה את מייק מתווכח עם
מישהי. כשהטשטוש נעלם התגלה פרצופה של אמה.
עכשיו מיה הייתה בטוחה. היא לאמה ומייק קשר רומנטי
בעבר, קשר שלאמה קשה להתנתק ממנו ואילו למייק נמאס
מזה שהיא ללא השתחררה ממנו, מיה שיערה. רגשות
אשם עלו בליבה של מיה על כל מה שהרגישה כשהייתה
עם מייק כשחיוך נחמד עלה על שפתיה הורודות של אמה.
"בוקר טוב," אמרה.

מיה קמה במהירות למקלחת ושטפה את פניה. היא נראתה
 זוועה. חציי סהר מוצללים היו תחת עיניה, שיערה היה
 סתור ופרוע ובגדיה היו מקומטים ורפויים.
 היא חזרה לחדר וחייכה חיוך מתנצל לאמה. "מצטערת,
 כנראה לא שמעתי שנכנסת."
 "זה בסדר, לא חिकיתי כאן הרבה זמן. אני מפה מחמש."
 עיניה של מיה נפערו. "חמש? מה השעה עכשיו? מתי
 מנדי הלכה?"
 "חמש ועשרים. מנדי הלכה להביא לך תה לפני כמה
 דקות." אמרה אמה.
 מיה לא ידעה אם עליה להיות מאוכזבת או שמחה. מצד
 אחד כל יומה התבזבז בשינה אך מן הצד האחר, מה כבר
 היה לה לעשות?
 "מי כבר הספיק לבקר אותך?" שאלה.
 "אנני, ליאם, בריאן וקלרה. למה?"
 עיניה של אמה נפערו בכמיהה. "מייק לא בא?" בעיניה
 היה יותר מרק כמיהה. כמיהה וניצוץ שמחה שניסתה
 להסתתר.

מיה נדה בראשה. היא ניסתה לשמור על פנים חתומות אך בגופה התפשט חום לוהט שגרם לה להזיע מתחת לחולצתה גם ביום הסתווי הזה. האם הוא לא ידע? אין מצב. היא סיפרה על הנגיעה בשעון רק לשלושה אנשים אך היא פגשה השבוע שישה נערים. הוא בטוח שמע על זה מאחד מהם.

מדוע הוא לא בא? השאלה קיפצה בראשה מעלה ומטה עד שמיה השתגעה. רגשות מצפון שרפו אותה מבפנים. היא שנאה את עצמה על כך שהיא חושבת על מייק ליד נערה שסבלה בגלל מייק עוד לפניה. זה חירפן אותה אבל היא לא יכלה להוציא אותו ממחשבותיה.

יום שבת היה גשום מתמיד. החצר הייתה ריקה, ענפי העצים היטלטלו מצד לצד, ערפל כבד שרר ואת כל זה היה ניתן לראות מחוץ לחלון שבחדר שלמיה כבר נמאס להיות בו.

היום מיה קיבלה את האישור לצאת החוצה, אבל לאן תצא ביום ערפילי שכזה?

היא בילתה כמה שעות באולם, התחילה לנקות את שאריות מהריב עם איידן, אכלה כמה ארוחות משביעות בחדר האוכל, הביטה בגשם החזק ועננים האפורים שכיסו את השמש מהדלת הראשית של הבניין וכשהגיע הזמן לדיון של שבת בספרייה חיפשה בארונה מעיל או ג'קט, משהו שיחמם אותה כשתצא מהדלת הראשית לכיוון הספרייה. היא לא מצאה כלום חוץ מחולצות ארוכות ודקות, כמו האחת שהייתה עליה. כשהסתובבה בין הזכוכיות בחדרה ראתה את הסוודר האפור של מייק מונח על גב הכיסא של אנני.

היא נזכרה כמה חמים היה לה בתוך הסוודר הזה, כמה
הניחות הפשוט שלו – שילוב של סבון ודאודוראנט –
קסם לה. אבל זה לא היה שלה. והיא לא הייתה אמורה
לקחת אותו, אבל זה בדיוק מה שהיא עשתה.
הוא ממילא היה מסכים לה ללבוש אותו, לא?
היא לבשה אותו מעלה חולצתה הארוכה והפשוטה
שלבשה ונעלה את נעליה הנמוכות שבחיים לא חשבה
שתלבש במזג אוויר כזה. הסוודר היה ארוך וגדול אך מיה
הרגישה טוב כשחשבה על הלילה שישנה בחדרו נשכה
את לחיה מבפנים כדי לא לחייך והפצירה על עצמה
להפסיק להרגיש ככה.
היא רצה לספריה והשלוליות שדרכה עליהן הרטיבו את
מכנס הטייטס שלבשה. כשהיא הגיעה לשם היא ראתה
את הנערים מסדרים את הכיסאות לקראת הדיון. היא
ניקתה את רגליה על שטיח הכניסה ועזרה בסידור.
כשג'וליה נכנסה מיה שוב התפעלה מיופייה. עיניה כווצו
משמחה כשחיוך של שיניים לבנות ויפות נחשפו. שעה
היה מתולתל בגלל הגשם אך זה רק גרם לה להיות יפה

יותר. היא לבשה מעיל אפרפר שצעף לבן ליפף את קצהו, מכנס שחור צמוד ומגפיים אופנתיות חומות. הבנים מיד החזירו לה חיוך וקראו ברכת שלום. כולם התיישבו וג'וליה התחילה.

אחרי השיחה החליטה מיה להישאר בספריה. היא התיישבה ליד המדף בו מצאה אמה את הספרים והוציאה ממנו את הספר "אייברי". היא החלה מהדף הראשון וקראה. מההתחלה עד הדף שבו מישהו יעצור אותה. קריאתה הייתה פחות יחס לכל מילה ויותר רפרוף מהיר עד למציאת קשר לשעון. אחרי שעה שישבה שם הגיעה לדף 168. הכותרת של הפרק בחדש הייתה "הקללה". אם לא בפרק הזה יהיה כתוב על השעון, אז באיזה פרק? בדיוק ברגע שהתחילה לקרוא נשמע משב רוח חזק מכיוון דלת הספרייה שלא נראתה לעיני מיה. הדופק שלה גבר ועיניה נפערו בפחד. היא ידעה שהיא הייתה לבד בספרייה מסוף השיחה, כולם ברחו אחרי ג'וליה כאילו היא הייתה הסיבה היחידה לבואם הנה.

מיה הניחה את הספרה על הרצפה והתרוממה באיטיות
מכוונת. היא חשדה לפני כל צעד שהיא עשתה והגיעה
לקצה ארון הספרים רק אחרי זמן ממושך. כשהרימה את
ראשה מהשטיח לדלת ראתה את מייק.

עצמות לחייו בלטו מהרגיל והסיבה לכך הייתה ראשו
המורכן כשהתקדם לעבר השולחנות מהצד הנגדי מהצד
שבו הייתה מיה. שיערו היה רטוב מהגשם הקודר, עיניו
הסתתרו מאחוריו ולסתו הייתה קפוצה. ידיו היו בתוך
כיסוי הג'קט השחור שלבש והוא לא הוציא אף אחת מהן
כדי להרים את שיערו בשביל שראייתו תהיה מובנת יותר.
"מייק?"

הוא קפא במקומו. כשהסתובב עיניו נראו בין תלתלי
שיערותיו השחורות שעל מצחו.

"מ... מיה?"

היא העלתה חיוך דק על שפתיה והחוותה בידיה כאילו
אמר 'זו אני'.

הוא הסתכל עליה כמוכה הלם. הוא היסס אך לבסוף
התקדם אליה בצעדים קטנים ואיטיים, כמו אלה שעשתה

מיה כמה רגעים קודם לכן. "אבל... איך... זה, זה... זה לא הגיוני..."

מיה גלגלה את עיניה עם חיוך. "לא מחפשים סיבות לדברים טובים."

הוא התנפל עליה בחיבוק מחמם ומענג. "חשבתי ש... כלום." אמר לתוך שיערה. הבל פיו על צווארה העביר צמרמורת בכל גופה. חום גופו יוקד לכל עבר וחימם אותה אפילו יותר מהסוודר הנעים שלו.

כששחרר אותה הביט בעיניה עם עיניו השחורות כשזיק של רגש שמיה לא זיהתה הבליח אליהם. הם עמדו באותו מצב במשך כמה זמן; הוא נועץ את עיניו בעיניה בזמן שמיה, הנבוכה מדי כדי להסתכל על עיניו כל כך הרבה זמן, חיפשה מפלט אצל שאר חלקי פניו כשעיניה משתהות על שפתיו. היא ידעה שכלום שווה מתה.

"קדימה, בואי," אמר במפתיע ומשך את ידה חזרה לכיוון הדלת של הספרייה. מיה מלמלה טענות נגד אך מייק לא התכוון לשחרר את ידה, והיא לא התכוונה לוותר בכל כך קלות על החום הלוהט שיצר.

הוא הקיף את הספרייה כשהגשם ממשיך לקפץ על ראשם. מיה שאפה אוויר בחדות כשראתה אל מולה עשרות – אם לא מאות - מצבות. מזג האוויר המדכא העצים את הפחד שמיה הרגישה כאשר הביטה לאן מושך אותה מייק.

הוא הביט לאחור וכשראה שמיה נתקפה בהלה הסתובב עם כל גופו והרים את ידו שלא החזיקה בידה ומשך את שערו אחור. עכשיו עיניו נראו בבהירות, למרות כהותן. "המתים הם לא מה שאת צריכה לפחד מהם, מיה." אמר וטלטל את ראשו כדי להדגיש את דבריו.

את יכולה לעבור בית קברות, אין שם איום, כמו שמייק אמר.

היא הנהנה והוא הסתובב שוב ועבר שער שחור וגדול. מיה עברה אחריה וסגרה את השאר מאחוריה. היא התקדמה מאחורי מייק וניסתה להימנע מלראות את השמות על המצבות. הוא תימרן את דרכו במבוך הקברים הזה ונעצר מול חור בגדר התיל שהקיפה את בית הקברות.

"לאן הולכים?" משכה את ידו לפני שעבר את החור ויצא מבית הקברות ומהפנימייה בכלל. הרחוב מחוץ לגדר לא היה סואן במיוחד. אנשים בודדים שיטטו שם עם כלבם ועם מטרייה בידם.

"אני רוצה להראות לך משהו, תצאי ראשונה." אמר. מיה חששה. מותר בכלל לצאת? היא חשבה על השאלה הזו אך שאלה אחרת קפצה למוחה. האם אפשר בכלל לגרום לשעון לגזור דין לעשרות אנשים?

היא הוציאה את רגלה דרך החור ושיחררה את ידה מידו. הקור הקפיא את ידה והיא אגרפה אותה והעבירה את שאר גופה החוצה. שנייה לפני שיצאה לגמרי מהפנימייה נקרע הבד שעל כתפה על ידי חוט התיל המחודד של החור.

פיה נפער ולמרות שלא התכוונה, התעוות לחיוך מצער ומצחיק. "מצטערת."

מייק גיחך ועבר בקלילות את החור. "התרגלתי כבר," "למה?" שאלה מיה.

"אלייך." אמר והחל ללכת. "ואל הנזק שאת גורמת לי."

מצחה התכווץ. "סליחה? בגלל זה אתה מוציא אותי דרך חור בגודל של נעל ומוביל אותי ללא נודע?"

"לא. זה בגלל שאני טיפש ואני מוצא בזה הנאה."

"אז יש לי ידיד מזוכיסט? מעניין, אף פעם לא היה לי אחד." אמרה בציניות.

הוא צחק. "התגעגעתי אלייך," נאנח אנחת שמחה. מייק לא הביט בה כשאמר זאת, הוא המשיך ללכת אך למיה עלה סומק בלחיים. למה את מייחסת לזה כל כך הרבה חשיבות לעזאזל?

הם עברו בין סמטאות צרים, רחובות שקטים ושכונות גדולות. מייק ניסה לעבור בדרכים בעלי גגונים בשביל שהשניים לא יירטבו אך שניהם היו ספוגי מים וקפאו עד שד העצמות. מיה נאנחה רק מלחשוב על הדרך חזרה.

ככל שהם פנו ביותר פניות כך חשבה מיה שהמקום שאליו ייקח אותה מייק יהיה טוב יותר. הרי הוא לא ייקח אותה דרך כל כך ארוכה בשביל מקום עלוב, לא?

אחרי חצי שעה של הליכה הם הגיעו לחוף ים. החול היה בוצי ורטוב ומיה הביטה בקרקע בכל צעד שעשתה.

"הגענו." אמר מייק.

כשמיה הרימה את עיניה מהבוץ הים נראה רגוע כל כך
יחסית לזה שרק לפני כמה דקות הפסיק הגשם. השעה
עבדה לטובתם. השמש הייתה בתהליך שקיעתה והצלה
על גלי הים.

היא הביטה קדימה במשך דקות ספורות עד שמייק נגע
בסנטרה והזיז את ראשה שמאלה.

שני מגדלורים ענקיים הופיעו ממרחק של קילומטרים
ממיה, במרכז הים.

"ואוו." סיכמה את כל מה שהיה לה במוח במילה אחת.

כעת, העננים האפורים נראו ורודים והשמיים הכהים
נראו כתמתמים ושני צללים שחורים של מגדלורים
שעמדו במרחק אחד מן השני ומשפת הים וביניהם
עמודים שחורים. המגדלור המרוחק יותר מן החוף היה
צר ונמוך יחסית למגדלור הקרוב יותר. הוא היה נראה
כמו בניין עגול שמעליו עוד חדרון עגול וגג בצורת חרוט.
"אה-הא" הנהן מייק. עיניו נעוצות בנוף. "איש לא יבין
את היופי שבזה, לא עד שיראה בזה בעיניים שלו."

המשיך. "תמיד רציתי להגיע לשם. אני חושב שזה החלום
היחיד שלי."

"החלום שלי הוא להיות מאושרת. אבל מיד אחרי זה, אני
מתלווה לחלום שלך, אם לא אחטוף דום לב בדרך לשם,
כמובן."

הוא סובב את ראשו אליה וכיווץ את גבותיו. "את מאמינה
באושר?"

מיה הנהנה. "אתה לא?"

מיק ניענע את ראשו. "נשמע לי קסום מדי. זה לא
הגיוני."

"אולי פשוט לא מצאת את האושר שלך."

"אולי. אני לא מבטל את האופציה הזו, אבל בינתיים..."

אני לא מאמין בדברים שלא הרגשתי. את הרגשת
אושר?"

מיה נדה בראשה. "לא. עדיין לא לפחות."

"אז איך את יכולה להאמין בדבר כזה?"

"כי אפשר לראות אנשים כאלה. וכשאני רואה אותם אני
נמלאת קנאה."

"את? קנאית?" צעד אחורנית והרים את ידיו ללחיו
בבהלה צינית.

"תיזהר, אתה תחלי-", לפני שסיימה את המשפט זה קרה.
מייק החליק על ישבנו ונפל על הבוץ.
מיה נשכה את שפתה אבל גם זה לא עזר. היא פרצה
בצחוק והצביעה עליו בלעג כאילו יש לה עם מי לצחוק
עליו.

גוש בוץ פגע בבטנה ומיה השתנקה.
היא צמצמה את עיניה והסתכלה על מייק הצוחק במבט
מלחמה ילדותי. היא התכופפה והרימה בוץ לאחת מידיה
וזרקה עליו ללא הפסקה כאילו הייתה מכונת טניס. מייק
זרק עליה בחזרה ופגע בלחייה. פניה של מיה הסתובבו
לצד הנגדי ופיה נפער מעצם תנופת הפגיעה וחוזקתה.
הו, אתה לא יודע עם מי יש לך עסק.
היא התרוממה והתקרבה למייק. עיניו נפערו באימה
וגיחוכו פסק.

מיה חזרה למצב הקרבי הילדותי שהיה לה וזרקה עליו
ללא הפסקה עוד ועוד גושי בוץ. למייק לא היה זמן לזרוק

עליה; עד שהפגיעה הגיעה לתודעתו מיה כבר הספיקה
לזרוק גוש חדש.

היא נהנתה ללכלך את ידיה בבוץ הקריר. היא נהנתה עוד
יותר לנצח במשחק הלא הוגן ששיחקו היא ומייק. לפחות
עד שתפס בידה והפיל אותה לבוץ לידו. מייק סובב את
גופו וכאשר מיה פקחה את עיניה שנעצמו מהכאב המועט
שנגרם לה ראתה אותו מעליה.

לפתע אף אחד מהם לא צחק או גיחך. מייק סרק את פניה
והפעם הוא היה זה שהשתהה על שפתיה בזמן שמיה
הביטה אך ורק בעיניו הנוצצות. לחייו היו סמוקות
מהקור. אך לא רק. גבה סבל מהקור של הבוץ הרטוב
ואילו בטנה ופניה נהנו מהחמימות של גופו של מייק.
בלי ששמה לב החליקו שפתיו על שפתיה. ידיה חיפשו את
עורפו והיא משכה אותו כלפיה. פיותיהם נצמדו בלהט,
וזרועותיו של מייק נכרכו סביב גופה של מיה ומשכו
אותה אליו בחוזקה. היא העבירה את ידיה על צווארו,
שרתח כתגובה למגעה. לפתע כל ההרגשות שהרגישה
כשהייתה לידו התפרצו בבת אחת. הוא הזיז את ידיו

וניסה להצמיד אותה אליו עוד יותר. כשידה נשזרה
בשערו הבינה מיה מה קורה.
היא התרחקה בפתאומיות ונשפה במהירות כאילו סיימה
מרתון של ארבעים קילומטרים כשלחייה בוערות.
"מצטער," אמר מייק בין נשימותיו. גם החזה שלו עלה
וירד.

כאשר באה לדבר הוא פצה שוב בקול. "בעצם, אני לא
מצטער. לא מצטערים על דברים טובים."
סומק עלה על לחייה של מיה והיא נשכה את שפתיה.
"אני לא ביקשתי ממך להצטער." אמרה. נראה סימן
נסתר לגומותיו של מייק. "אבל... נראה לי שכדאי
שנחזור."

"כן... כמובן." הוא קם על רגליו והושיט את ידו בשביל
לעזור לה.

הם צעדו בחושך חזרה לבית הקברות בחרש.
"אנחנו הולכים להיות כמו אלה שמתנשקים ואז מתעלמים
אחד מהשנייה לחלוטין?" שאל ועצר את השקט המביך.

מיה נדה בראשה. "אחרי נשיקה כזו אני לא מתכוונת להתעלם ממך. אני מתכוונת לנשק אותך שוב."

"מתי?" אמר ישירות.

"מישהו פה להוט, מה?" הסתכלה עליו בהרמת גבה, וחיוך חמדני של ילד התפרש על פניו. לפני שתעשה את זה היה עליה לברר כמה דברים. "אפשר לדעת למה לא באת לחדר שלי, כלומר, של מנדי?"

"אחרי שנגעת בשעון? כששמעתי על זה היה לי דחף בלתי צפוי לבוא, לנסות לעזור לך, בדרך כלשהי. אבל אז חשבתי 'מה יקרה אם לא אצליח? מה אם שוב אכשל?' לא רציתי לאבד אותך אבל לא רציתי לעשות את כל המאמצים שאוכל כדי שבסוף תמותי, כמו אימי. אני יודע שזה נשמע ממש אנוכי... ניסיתי לכפר על זה עכשיו, בגלל זה לקחתי אותך לראות את המגדלורים. חשבתי על זה בשנייה שראיתי אותך בספרייה." הסביר.

"גם את הנשיקה תכננת?"

מייק צקצק בלשונו. "לא. לא מתכננים דברים כאלה, לא אני לפחות."

מיה שאלה, "ומה עם אמה?"

"אני לא בן אדם שמדבר על חברות קודמות אחרי נשיקה,
תכניסי את זה לרשימה שלי."

"הו, לא, תכניס אותה לבד. אני לא הולכת לתת לך
להשתלט על המערכת יחסים שלנו, מה שאומר שאני לא
אתן לך להשתלט עליי, אני לא כמו רוב הבנות שאתה
מכיר."

"לטובה ולרעה, " ציין.

"אה-הא, זו אני."

חיוך מתנשא עלה על פניו. "מקובל עליי,"

"כן, גם אני מוכנה להתפשר בשבילך, " אמרה וחייכה
לאחר שמייק צחק.

מיה התעוררה עם חיוך על פניה כאשר נזכרה באירועי
 הערב הקודם. היא הייתה להוטת ללכת שוב למייק,
 להרגיש שוב את שפתיו על שפתיה ואת ידיו משוטטות
 על גופה בניסיון לדחוף אותה אליו כמה שאפשר. אך היא
 לא תעשה את זה. לא עכשיו.

היום היא התכוונה ללכת לספריה ולקחת שוב את הספר
 שהשאירה כשראתה את עיניו של מייק קודחות לתוך
 עיניה אך כשהגיעה לספרייה לא ראתה את הספר איפה
 שהשאירה אותו, וגם לא במדף שבו היה מלכתחילה.
 מיה החלה להילחץ. הספר הזה היה הדרך היחידה שלה
 לעלות על דרך לחסל את השעון, והזמן שלה הלך ואזל.
 נשארו שלושה שבועות לט"ו, ולאף אחד מהקבוצה שלהם
 לא היה שום רעיון.

היא הביטה סביב, חיפשה אחר מישהו שאוחז בספר
 כשראתה את ליאם יושב ליד שולחן עגול וקורא.
 כשקרבה אליו ראתה שהוא אוחז בספר שחיפשה.

"מצאת משהו?" שאלה והתיישב לידו.

הוא הרים את עיניים. עיניו הכחולות פתוחות לרווחה

וגיצי כמיהה שירבבו את דרכם מליבו לעיניו. "יותר

ממה שאי פעם חשבתי שאוכל למצוא."

מיה כיווצה את גבותיה וחששה. "מה... מה מצאת?"

הם אירגנו פגישה באותו רגע. ליאם העיר שזה ארוך מדי

מכדי לספר את זה פעמיים והחליט לעשות מפגש בחדר

של מנדי.

"נו מה מצאת?" האיצה בו מיה כאשר אחרון הנערים –

בריאן – נכנס לחדר.

"אני רק רוצה לומר שגם אני מצאתי מידע. מידע די

חשוב." אמר מייק. מיה הביטה בו והרגישה שלחייה

עולות באש. היא הסיטה את מבטה לפני שהחיוך הזדחל

לפניה.

"אוקיי", אמרה אמה. "מה מצאתם?"

ליאם התחיל. "לפי "אייברי", המשפחה שלך קוללה. לא

כתוב על ידי מי, אבל זה לא משנה, כי הוא מת. הקללה

הייתה על צ'ארלס תומסון, אחד מהדורות הקודמים
שלך. "פנה למיה. "התמונה שראינו בחדר של ביל, זה לא
היה נשר. זה היה עיט קירח."
"הנשר האמריקאי." מלמלה מנדי.

"זה השם השגוי שלו, אבל כן. החיה הזו היא הסמל
הלאומי של ארצות הברית, וצ'ארלס היה זה שחיבר
אלמנטים של כמה וועדות שהוקמו בתחילת דרכה של
ארצות הברית בשביל לקבוע את חותם המדינה. ככל
הנראה החותם שנקבע לא מצא חן בעיניו של אותו אדם
והוא קילל אותו. לא מצאתי את הקללה -"
אנני הרימה את הספר הלטיני ואמרה, "אני מצאתי. צריך
לתרגם את זה כמובן, אבל מצאתי."

"Calvum aquila vestra familia maledictionem "

erit in aeternum " קראה אנני בזמן שאמה תרגמה

בעזרת המחשב את מה שאמרה.

אחרי כמה שניות הודיעה אמה על התרגום. "העיט הקירח
יהיה הקללה שלך לתמיד."

מיה הביטה בכל אחד מהם וחיפשה תשובה בעיניהם. "מה זה אומר?" שאלה בחיפזון. מאחר ואף אחד לא ענה לה, היא לקחה את "אייברי" מידיו של ליאם ונברה בו. כשמצאה את התשובה לשאלתה לקחה נשימה עמוקה ועצמה את עיניה. זה לא יכול להיות. חשבה. היא הרגישה את כובד ידו של מייק על זרועה כששאל, "מה כתוב שם?"

מיה הרימה עיניה והביטה בעיניו השחורות של מייק. "שסבתא שלי, מירנדה, הייתה נשואה למי שיצר את השעון. סבא שלי יצר את השעון." אמרה בקול חלוש. ידו של מייק התרחקה מזרועה והוא צעד צעד אחורה. "העיט מופיע בתקרה בכל ט"ו", המשיכה, למרות נסיגתו של מייק. "הוא מה שנותן לשעון את כל הכוח הזה, להחליט מי יחיה ומי ימות."

אנני משכה את הספר בעדינות מידיה של מיה והתיישבה לידה על מיטתה. "למה הוא עשה את זה?" שאל בריאן. מיה הזיזה את ראשה מצד לצד. "אין לי מושג."

"הוא לא היה איש רע. כתוב פה שהוא בנה אותו כי רק כך הוא חשב שהקללה שהייתה עליו תעלם, והיא באמת ירדה אחרי שהוא בנה את השעון." אמרה אנני.

"אחד מכל דור במשפחה המקוללת אחראי לסבל של קבוצת אנשים וכדי לשים לזה סוף יהיה עליו לפגוע באחד הצאצאים שלו." מלמל מייק.

מיה הרימה את מבטה. "מה אמרת?"

"ביומן, " החל לדבר. "כתוב את זה את זה ביומן של אימא שלי. היא פצחה את הקללה."

מנדי נדה בראשה. "לא הבנתי. מה אימא שלך פצחה?"

הוא הפנה את מבטו למנדי והסביר. "המשפחה המקוללת היא המשפחה של מיה, תומסון. הקללה היא מעין גלגל קללות לאורך כל הדורות של משפחת תומסון. סבא של מיה היה אחראי על הסבל של קבוצת אנשים בגלל אבא שלו, ומיה אחראית על הסבל של קבוצת האנשים שכאן, הנערים שבפנימייה, בגלל אבא שלה."

"אבא שלי לא עשה כלום!" התפרצה מיה. "אבא שלי מת עוד לפני שנולדתי."

שקט השתרר בחדר. היא עצמה את עיניה בניסיון לא לבכות ונשמה נשימות עמוקות.

"וחוץ מזה, כתוב שסבא שלי יצר את השעון, לא אבא שלי."

"נכון." המשיך מייק, "סבא שלך יצר את השעון כי הוא חשב שאם הוא יבנה משהו עם הסימן של העיט הוא יחזיר לאנשים את חירותם אבל הוא בעצם גרם לאבא שלך לדאוג לאנשים שבפנימייה כי כשסבא שלך מת השעון התחיל להשתנות משעון קיר רגיל לשעון שכולם מפחדים ממנו. הוא הפיל על אביך את האחריות, ללא מודע, לשים סוף לסבל שייגרם לנערים כאן בגלל השעון אבל אמרת שאביך מת, לכן האחריות עברה אלייך." אמה פלטה אנחה. "כל כך הרבה מידע."

"כאילו את זו שצריכה לעכל את זה." אמר מייק. "סבא שלי היה צריך להחזיר את חירותם של האנשים, אבל ממה סבלו האנשים מלכתחילה?"

בריאן פצה את פיו. "ממה שאבא של סבא שלך יצר." מיה נשכבה לאחור על מיטתה והניחה את ידיה על פניה.

"כתוב כאן שבכל דור של המשפחה שלך רק מישהו אחד יישא את הקללה. אותו אחד ייוולד עם כישרון מסוים שירמוז לו על עבר משפחתו." אמרה אנני.

רמז? מיה נברה במוחה לחיפוש אחר רמז כלשהו שהייתה יכולה לקבל וכשהבינה התרוממה במהירות לישיבה ולפני שפתחה את פיה אמר מייק את מה שחשבה. "הכנף."

מצחה של מיה התכווץ. "איך אתה יודע?"

הוא לא הביט בה כשדיבר. "ראיתי אותך מציירת באחד משיעורי אומנות."

אתה עוקב אחרי? רצתה לשאול אבל זה לא מה שמשנה עכשיו. מה שמשנה עכשיו זה הקללה ששרפה אותה מבפנים כמו להבה גוברת.

ליאם הבין משהו חדש. "אם רק אחד בכל דור תומסון נושא את הקללה, ובדור הזה זו את, אז את האחרונה לקללה. כשאת והוא," אמר והעיף את מבטו אל מייק,

"תתרבו השם משפחה שלך ישתנה אז הקללה לא תעבור לאף אחד."

הוא. ליאם התכוון למייק. "סיימתי פה. אמרתי את כל מה
שהייתי צריך לומר." אמר מייק ויצא מבלי להביט במיה.
מיה התעלמה מיציאתו הפתאומית וחזרה לאותו נושא.
"הקללה תישאר אצלי." הסיקה.
השקט שוב חזר. הפעם לפחות זמן.
"יש כאן פלאפון?" שאלה לפתע מיה.
כולם נראו מבולבלים. "מה... למה את צריכה פלאפון?"
שאלה אמה.
"להתקשר לאימא שלי. לבדוק שזה באמת נכון."
ליאם הביט בה במבט חודר. "את לא מאמינה במה שכתוב
בספרים? וביומנים של?"
מיה נדה בראשה. "זה לא שאני לא מאמינה. אני פשוט
רוצה לשמוע את זה מאימא שלי."
"אל תדאגי מיה, אני אשיג לך איזשהו פלאפון." מנדי
הנהנה. מיה זייפה חיוך תודה למנדי והיא יצאה מהחדר.
אחרי נפנפו כולם את ידיהם ועזבו את החדר.

מנדי הופיע בכניסת החדר כשבידה פלאפון ישן.
 "חטפתי את זה מהמורה אוליביה. מה לא עושים בשביל
 חברים, לא?" חייכה חיוך קטן.
 מיה חייכה חזרה וחייגה את מספרה של אימה כשמנדי
 סגרה את הדלת בטענה שהיא רוצה לתת לה זמן לבד.
 היא ירבה על מיטתה, לא יודעת מה תאמר לאמה כאשר
 תענה. למרבה המזל, לא הייתה צריכה לחכות כדי לדעת.
 "כמה מפתיע," אמרה לעצמה מיה כשאמה לא ענתה.
 דמעות זלגו מעיניה והיא ניגבה אותם במהירות למרות
 שאף אחד לא היה כדי שתתבייש.
 איך זה יכול להיות? למה זה חייב לקרות לי? למה לא
 יכולתי להיוולד למשפחה נורמלית? ללא קללות וחיות.
 היא לא ידעה אם אי פעם תצליח לקלוט שזה הוא עברה
 של משפחתה. היא לא ידעה למה אביה מת. היא לא ידעה
 אם אי פעם תצליח לכבות את השעון, בטח שלא ידעה
 איך תעשה את זה תוך כמה שבועות. היא לא ידעה למה
 מייק התעלם ממנה אחרי שנודע לו על העבר של

משפחתה. היא לא ידעה איך תספיק לסדר את חדרן שלה
ושל אנני עם כל הלחץ שהופעל עליה.
אך לכל אלה היו לה השערות. השערות הן לא פיתרונות,
אך הן בהחלט נקודת התחלה.

מיה התעוררה לשבוע האחרון לפני הט"ו כשבראשה לוח
זמנים מוגדר לשבוע העמוס.

בבוקר יום שני הלכה לארוחת הבוקר, שם בריאן נתן לה
שרטוט מהספר הזר של השעון כשקלרה קמה לקחת
חתיכת עוגת גבינה טעימה שחולקה כקינוח. הוא לא רצה
לתת לה להרגיש לא בנוח או לא קשורה לכן חיכה בריאן
לרגע המסוים הזה. בצהרי היום החלה בסידור החדר
שלה. היא הרימה זכוכיות מן הרצפה, החליפה סדינים,
טאטאה ושטפה.

ביום שלישי התקדמה מיה למעבדה ולא הופתעה לראות
את חסרוננו של מייק. היא לא ראתה אותו מהפגישה
הקודמת, היה נדמה כאילו הגלגל לפתע הסתובב. עכשיו
היא זו שרצתה לדבר איתו והוא זה שהתעלם בניגוד
להשלכות הערב שישנו יחד. היא ידעה שהיא יכולה פשוט
לגשת לחדרו ולשאול אותו מה קורה אך לא רצתה
לעשות זאת. אם הוא לא רוצה לדבר איתה, היא לא

מתכוונת להתווכח איתו עם זה. באומנות ביקשה
מאוליביה לצייר על בריסטול גדול והעתיקה את השרטוט
שנתן לה בריאן יום קודם לבריסטול הלבן בקנה מידה
גדול יותר.

ביום רביעי המשיכה את סידוריה עם החדר ועוד בערב
אותו היום חזרו מיה ואנני לחדרן. הוא נראה פחות טוב –
אחד התריסים נשבר ונזרק, כמה מן כלי הזכוכית שהיו
בחדר נזרקו גם הן עקב ניפוצן החלקי או המלא בט"ו
בקודם וטיפות דם קטנות נראו על הרצפה כיוון שלא ירדו
בשטיפה. אנני זייפה התפעלות והכריזה שהחדר נראה
טוב יותר עכשיו.

יום חמישי עבר מהר. מיה הקדישה את כל השעות
שלאחר הלימודים בשביל להשלים חומר בעזרתו של
ליאם. הוא החליף את מייק, ועזר לה בביולוגיה. הם ישבו
שעות עד שמיה חיברה את כל הנקודות – אלה שהרגע
לימד אותה, אלה שלמדה בבית ספרה הקודם ואלה
שלימד ד"ר ג'קסון – והבינה הכול. לפני שנפרדו דרכם
להכנה לשינה שאלה אותו מיה על השנאה הלא-מוסברת

בינו לבין מייק. ליאם אמר לה שהוא ומייק הם אחים
למחצה. לשניהם אם שונה, אך אותו אב. בנו המועדף של
אביהם היה ליאם, כמובן. מייק נולד בגלל השעון ולא
מרצונו האישי של אביו. כבר מילדותם תיעבו אחד את
השני ולכך הם גדלו, שני נערים שלא אוהבים אחד את
השני.

לאחר מכן עשתה את כל השיעורים והעבודות שהייתה
צריכה להגיש. כשהלכה לחדר האוכל כדי לשתות מים
בשעה מאוחרת נזכרה בעיניו של מייק – מאותו לילה
שהתווכח עם אמה - שרק הן גרמו לה להרגיש צמרמורת,
כאילו העביר את ידיו עליה. היא חזרה במהירות לחדרה
והשאירה את הכוס החצי שתויה בחדר האוכל. היא
הרגישה שכל דבר הזכיר לה אותו.

שישי היה היום האחרון החופשי של מיה. מחר עליה
להיפגש עם ששת חבריה ולקבוע את מהלך נטרול השעון
שייעשה ביום ראשון, בדיוק בחצות כאשר היום ישתנה
לט"ו.

היא בילתה את היום הזה בספריה, מנסה לקרוא ספר חדש כשאימא שלה סופסוף התקשרה לטלפון של אוליביה. היא כנראה ראתה רק עכשיו שמספר הטלפון הזה חייג אליה, או שראתה קודם לכן והתעלמה עד כה. הפלאפון של אוליביה נשאר בכיסה של מיה עד יום שישי, היא ידעה שלבסוף אימה תחזור אליה. אימא שלה רק חיזקה כל מה שאמרו חבריה, מה שאמרו הספרים.

היא הודיעה שסבא של מיה, מצידו של אביה, בנה את השעון בשביל המנהל הקודם והכניס לשם את החותם של העיט כדי להסיר מעליו את הקללה. כשהוא הלך לבקר את משפחתו הוא נדרס בתאונת דרכים ובאותו יום החלה הקללה של השעון, כאשר מירנדה, סבתא של מיה, נגעה בשעון. באותו זמן היה להם ילד בן 4 שמירנדה עשתה את הסכם עם ניל, אותו הסכם שעשתה אימא של מייק איתו. אותו הילד היה אביה של מיה. כשהוא גדל הוא הבין את משמעות הקללה והחליט לשים סוף לחייו על ידי נגיעה בשעון - לא בט"ו – כשאשתו הייתה בהריון של מיה. הוא

ידע שהוא יגרום נזק לביתו אם יעשה מה שעשו כל
קודמיי דורותיו וחשב שאם הוא לא יעשה כלום עם
השעון הקללה תיעלם ולמיה לא תהיה אחריות על שום
איש. אך מסתבר שזה לא קרה, ואביה מת לחינם.
בשבת לאחר הדיון השבועי התכנסו מיה וחמישה מתוך
ששת הנערים שאמורים היו לבוא בספרייה, משום שהיא
הייתה ריקה.

"איפה מייק?" שאלה אמה. מבט מאוכזב בעיניה.
ליאם חיך. "פחות אחד יותר נחמד." אמר, אבל מיה לא
הרגישה נחמד כלל.

מנדי התהלכה בחדר בידיים שלובות. "עזבו אותו,
שיעשה מה שבא לו. יש לנו יום וחצי, והמלאכה מרובה."
מיה פרסה את שרטוט השעון על השולחן וכולם התאגדו
סביבו.

"יש חלק בציור שלא ראיתי בט"ו האחרון. חשבתי שאולי
פספסתי אותו הפעם ואתם כבר מכירים אותו. ואז
חשבתי, שאולי לא," מיה הרימה את ידה והצביעה על
החלק התחתון של השעון. השרטוט לא הראה אותו

בצורה ברורה מספיק כדי לנחש למה החלק הזה מחובר,
או ממש היה עשוי. אבל מה שבטוח, החלק הזה הוא חלק
חשוב.

אנני עיקמה את אפה וניכר בעיניה מה היא הרגישה.
בהלה.

"גם אני לא ראיתי אותו." אמרה אמה.
מנדי שיערה, "לדעתי זה סתם חוטים."
בריאן נד בראשו. "סבא של מיה לא היה דוחף לשם
חוטים סתם כי בא לו. לכל חלק בשעון יש מטרה."
"שלשלאות." אנני הרימה את ראשה בחדות.
ליאם נאנח. "אני גם חושב שזה שלשלאות, הרבה
שלשלאות."

מיה חשבה על כל המידע שקיבלה; מה שאימה אמרה לה,
מה שמייק הודיע שנכתב ביומניה של אימו, מה שליאם
השיג מהספר "אייברי", הקללה מהספר השני. מה שהיה
במשרד המנהל.

"המפתח!" הכריזה בצעקה משמחת.

מנדי העלתה חיוך על פניה, שאר הנערים כנראה לא הבינו.

אנני הרימה את גבתה. "הסבירי, פרטי ונמקי."
"כשמנדי, ליאם ובריאן הלכו לביל הוא לא נתן להם מידע
על השעון אבל הוא נתן להם מידע על איפה נמצא מה
שמפסיק את השעון. המפתח שהוא תמיד שומר איתו."
"ו...?"

"שלשלאות בדרך כלל מחוברות למנעול. מצאנו את
המפתח למנעול."
קולות הבנה הותזו מפיהם, ומיד אחרי זה צחקו על כמה
טיפשים היו על שלא הבינו זאת מלכתחילה.
מנדי דיברה כעת, "אז איך ניקח את המפתח מביל?"
"את תלכי אליו." אמרה אמה, כאילו זה היה ברור מאילו.
ליאם צעד קדימה וטון קולו היה החלטי כשדיבר. "ממש
לא."

"הוא צודק, היא לא יכולה ללכת אליו שוב, הוא יחשוב
שהיא יותר מדי בעניין שלו ואז יתקדם שלב אחד
קדימה." אמר בריאן.

אף אחת אחרת לא רצתה לעשות את זה. שלושתן – אמה, מיה ואנני – נראו טוב, מה שגרם להן לחשוב פעמיים לפני שיקפצו בראש.

אם אין ברירה אז אין ברירה. "אני אעשה את זה." "אוקיי, ללמד אותך את אומנות הפיתוי?" "ליאם הזדקף והרים את גבותיו, "מה?" אמר, ולא התכוון לתשובה.

מנדי חייכה אליו חיוך זחוח ובריאן צחקק בצד. "לא... אצליח לעשות את זה."

מנדי הנהנה. "מתי תחטפי ממנו את המפתח?" מיה חשבה על זה כבר. "אם אקח את המפתח בשעה מוקדמת הוא יעלה על זה שזה אצלי הרבה לפני חצות. זה חייב לקרות בסביבות אחת עשרה וחצי, סמוך לחצות." "את תיקחי ממנו את המפתח באחת עשרה וחצי וכולנו ניפגש ברבע לשתיים עשרה בחדר שלי ושל מיה ומשם נכנס לחדר העגול," אמרה אנני ואז נעצרה באמצע משפטה. "איך נכנסים בכלל לחדר הזה?"

"דלתות נסתרות," אמרה אמה מיד וכל העיניים נישאו

עליה. "מה? יש לי ראייה חדה."

"אוקיי," המשיכה אנני, "ניכנס לחדר העגול מיה תסתכל

על השלשלאות. זה בטח איזה מבוך של שלשלאות אז

היא תצטרך לגעת בו, לכן זה חייב להיות בדיוק בחצות.

נשמור שאף אחד לא מגיע."

"מעולה." הסכימה מיה.

ליאם ואמה פלטו אנחת אושר. "תודה לאל שניפטר מזה

מחר." אמרה אמה.

"כן, נמאס לי גם מהדבר הארור הזה," חייך בריאן.

"לכולם נמאס, ואלוהים הביא לנו מלאך מן השמיים כדי

להציל אותנו," מנדי הרימה והורידה את ידיה מול מיה

בחיוך ובתנועות של סגידה.

אנני כיחכחה בגרונה. "אני זו שהבאתי אותה," חייכה.

באותו לילה מיה נרדמה בחדר ריק. אנני החליטה ללמוד

כל הלילה עם ריי, הנערה שאנני ישנה בחדרה, למבחן

הסייבר הענק שיהיה לה מחר. הם אמנם מנטרלים את

השעון, אבל אין זה אומר שהם צריכים להבריז מהשגרה שלהם.

מיה הביטה במראה שמול השעון. מה שראתה זעזע אותה אבל פניה לא התעוותו בפחד.

עיניה היו שחורות משחור, כמו למאות הנערים שעמדו מאחוריה, כולם עם פרצופם האדיש לכיוונה של מיה. הדופק שלה עלה ועלה. דמעות שחורות נזלו על לחייה החיוורות אך שום דבר בפניה לא זז מלבד לדמעות. לפתע כולם החלו לצרות. נוזל כהה סמיך נזל מעיניהם השחורות. דם.

כשנדמה שהדופק של מיה לא היה יכול לעלות עוד יותר כולם צעדו אליה, צורחים ובוכים מדימום.

היא לא יכלה לשאת את אי התזוזה שלה. פניה שהביטו במראה החלו להשתנות על פי התחושות והרגשות שהיו למיה אך צבע העיניים נשאר זהה. כשהבינה זאת, ניסתה לברוח ונחלה כישלון.

ידיה היו קשורות לשלשלאות שנמתחו מתחתית השעון
בכל פעם שנאבקה בהן.

שני ידיים נגעו בכתפיה בחוזקה והאימה הרחיקה שחקים.
ידיים גדולות ניערו אותה בחוזקה. "מיה, מיה תתעוררי!"
מיה פתחה את עיניה במהירות. מייק היה לפניה. שיערו
נפל על פניו, מיה הבינה שהוא מנער אותה ככה כבר רב
זמן.

חזה עלה וירד במהירות ונשיפות ארוכות ומותשות יצאו
מפיה. היא הרגישה את שיערה שנדבק למצחה הלח.
"על מה חלמת?" קולו היה רך מהרגיל. הוא משך את
שיערו השחור לאחור ומיה זכתה להצצה לעיניים
שהתגעגעה אליהם בסתר. הן היו כהות מהרגיל ועורו
נראה חיוור לאור הירח הכמעט-מלא שצפה בהם דרך
התריסים.

היא התעלמה מהעובדה שהוא פרץ לחדרה. "שכולם
מדממים מהעיניים השחורות שלהם וצורחים עליי. ואני...
אני לא יכולתי לברוח. הייתי קשורה לשעון בשלשלאות."

למרות החום שהרגישה, על ידיה הופיעו סימני צמרמורת,
כאלה שנגרמים בדרך כלל בגלל הקור.
מייק, שעדיין אחז בכתפייה של מיה, הוריד את ידיו
החמות לזרועותיה ושיפשף אותם בהן.
"כלום לא יקרה לך. אני כאן." עיניו שקעו בעיניה.
אפילו אחרי סיוט כמו זה היא לא הפסיקה להרגיש את
המשיכה החזקה שביניהם.
הוא שאל, "את יודעת את זה, נכון?"
היא הנהנה. "אבל גם אתה לא תצליח נגד –". זה כל מה
שהספיקה בין השאלה שלו עד לדבר הבא.
שפתיו הגיעו לשפתיה והיא הרגישה באותה השנייה
כאילו התמכרות חדשה מתחילה אצלה. ידיו ששהו על
זרועותיה עברו לגבה ומשכו אותה עד שגופה היה מעל
גופו. מיה העבירה את ידיו והרגישה את שערן בין ידיה.
אחת מידיה ליטפה את לחיה ועברה בשערה בזמן שהיד
השנייה מונחת בנעימות על מותנה. רכות, כמו שזכרה
אותן, חשבה מיה על שפתיו. פעימות הלב שלה דפקו,
האוויר בריאותיה להט והלהט הצית אותה כאילו הייתה

גפרור ורק הייתה צריכה את שפשופו של מייק כדי
לבעור.

הוא הרחיק את פניו ממנה והפער בין פניהם היה
סנטימטרים ספורים.

"את צריכה לישון." הבל פיו הורגש על שפתיה.

היא נדה בראשה. היא חייבת לדעת, ועכשיו. לפני
שהעניינים יתבשלו עוד יותר. "אני לא אצליח לישון
עכשיו. ואתה צריך לתת לי תשובות."

מיה ירדה מירכיו והתיישבה לידו על מיטתה.

מייק הרים את גבתו והחניק גיחוך. "איזה שאלות?"

מיה הרימה את רגליה וישבה ישיבה מזרחית מול מייק.

"האם אתה נשבע באלוהים, כי עדותך בחדר זה היא עדות

אמת, האמת כולה, והאמת בלבד?" עיניה נהיו צרות

כשחיוך דפוק עלה על שפתיה.

זוויות פיו קומטו בהתחלת חיוך. "נשבע."

"טוב זה היה רק כדי להקל על האווירה. נחזור להיות

דרמטיים." מחקה את חיוכה. "למה נעלמת אחרי הפגישה

הקודמת?"

גם מייק מחק את חיוכו. הוא סובב את ראשו והביט בירח דרך החלון. "זוכרת שדיברתי איתך על אימא שלי?" אחרי הנהון קטן מצד מיה המשיך. "אז ביום שהיא מתה הבטחתי לעצמי שלא אהיה בקשר עם כל מי שקשור למוות שלה, ואז את באת ו... ושיגעת אותי. מאז הפגישה האחרונה שבה הייתי אני חושב על זה. זה מטריף אותי שאני מאוהב במישהי מסוג האנשים שהבטחתי להתרחק מהם. אז ניסיתי לשנות את הדרך בה חשבתי. אמרתי לעצמי שאת לא היית נגד אימא שלי, וגם לא סבא שלך. ההיפך מזה, את די ממשיכה את דרכה של אימא שלי, את פועלת נגד השעון."

מיה הורידה את עיניה וניסתה להתעלם מהסומק הרציני שבער בלחייה.

"מה קרה בינך לבין אמה?" שאלה באדישות, כמה שניות אחרי שענה.

"את באמת שואלת אותי את זה בשתיים בלילה?" היא הרימה את עיניה וכיווצה את מצחה. "אתה באמת מנשק אותי בשתיים בלילה?"

"כן זה הרגיש די אמיתי. מה שאלת שוב?"

מיה חזרה, "מה קרה בינך לבין אמה?"

הוא לקח אוויר. "אמה הייתה הבחורה הראשונה
שאהבתי, אי פעם. היינו יחד שנתיים ואז תפסתי אותה
מתנשקת עם ליאם, שאני מתאר שהוא סיפר לך על
הקשר בינינו.."

"אם אני מבינה נכון, בזכות אמה אתה מאמין באהבה?"

הוא הנהן.

"אתה מאמין במה שאתה מרגיש, זכור לי." עוד שאלה
אחת. "איך זה הגיוני שאתה בא מתי שאתה רוצה
לשיעורי ביולוגיה ולא שמעתי שמעירים לך פעם אחת?"

"אה, זהו הקסם האישי שלי."

מיה הסתכלה עליו ביובש.

"תודי שהקסם האישי שלי שורף אותך מבפנים," חיוכו
היה מנומנם ומהמם יחד. "כזה אני."

"נשבעת לענות את האמת נו!"

"אוקיי, אוקיי! אני בן 17, שנה מעלייך. אני בא לשיעורי
ביולוגיה רק בגלל שבסוף השיעורים ד"ר ג'קסון אומר לי

מי צריך עזרה בחומר, ואני הרי חכם עד אינסוף, אז אני
עוזר למי שצריך ואני יודע מה החומר כי נכחתי באותו
שיעור. אני לא חייב לבוא, זו מן התנדבות כזו."
היא ביימה חשש. "אז אתה פדופיל?" זו הייתה שאלה
ואמירה יחד.

"עוד שאלות?" שאל וגלגל את עיניו.

"אתה ממהר?"

חיוך ערמומי העמיק את גומותיו. "אה-הא."

"אתה חייב לעשות משהו עם היצר החרמני שלך."

הוא קרב אליה שוב ונשק לה. "מה שתגידי."

מיה שכבה במיטתה והביטה בתקרה.

היא חשבה על השינויים שעברה, מאז הלילה שגדלה בשנה. הרהרה על כל אחת מהדמויות שפגשה מכניסתה לאיברי.

כל התהליך שעברה פה לא היה קורה בלעדי אותם אנשים שהיו לצידה לאורך החודשיים שלה כאן. הדהימה אותה העובדה שאפשר להשתנות כך בזמן כל כך קצר. היא למדה על עברה; סיבת מותו של אביה, הקללה ששררה מעל משפחתה, מקור הסמל שהופיע בכל אחד מציוריה. היא הייתה צאצא של מישהו כה חשוב והיא לא ידעה זאת עד החודש.

היא הבינה את האחריות שהושלכה עליה ולא משכה את הזמן עם תגובתה כאשר מנדי ביקשה ממנה לשאת את אותה אחריות. מיה ישר הפילה על עצמה את האחריות שהייתה מוטלת על כתפיה מאז ומתמיד, לשים סוף לשעון, וכך לשים סוף לקללה.

היא לא הייתה בוחרת לעשות זאת לולא היו לה את החברים שתמכו בה. הם לימדו אותה את המובן של המילה חברים מחדש. מעין משפחה שהיא בחרה לעצמה. כל אחד מהם לימד אותה משהו חדש על עצמה, והיא הייתה אסירת תודה לכל אחד מהם. המחשבות על כל דבר שקשור לפנימייה העלו בה חיוך. הכל לטובה, הרבה אומרים. זה נכון, חשבה מיה. לכל מצב רע יש משהו חיובי. אז נכון, אולי היא אחראית על השעון אבל היא למדה להיות אחראית. וכן, אולי העיט הקירח הוא קללה אבל לפחות היא הבינה שהתחמקות לא מועילה וכדי לשים סוף למשהו צריך להשקיע. השעה הייתה שמונה. בדרך כלל זה היה הזמן לארוחת בוקר.

מיה התרוממה ממיטתה כשהחיוך עדיין פרוס על פניה. היא לבשה שמלה שחורה ארוכה מתחת לג'קט שאנני השאירה לה מאחר ולא היה לה בגדים שיחממו אותה מהקור, ונעלה את מגפיה הנמוכות. כשהיא הגיעה למראה שבמקלחת הביטה בעצמה כשהחיוך עדיין חשוף על פניה.

גאוה מילאה את ליבה, בדיוק מתחת לעור המקועקע
החדש שגילתה שיש לה רק לפני כמה שעות, כאשר
החליפה את בגדיה לפיג'מה. אירועי הלילה הציפו אותה
ודמעה נזלה מעיניה אך היא לא התכוונה למחות אותה.
היא הייתה גאה גם באותם אנשים שבגללם הדמעה נזלה.

"כולם זוכרים הכל? שאלה מיה באחת עשרה וחצי. היום
היה"ז, חצי שעה לפני היום שהפחיד כל אחד מהפנימייה.
"כן", הנהנה אנני בשם כולם.

מיה העבירה את מבטה אל מייק והשניים התקדמו לחדר
מספר 1.

"אני עדיין לא מבינה למה את התעקשת כל כך ללוות אותי.
אני לא מתכוונת להישאר שם יותר מכמה דקות! אמרה לו
כשהלך לצידה.
הוא הניד בראשו "כן, אבל לכי תדעי מה יהיו הכוונות שלו.
בכל זאת, ביל הוא חתיכת סוטה. אני מתערב איתך שיש לו
עבר כמנהל בית בוש".
מיה צחקה.

"די הגיוני, הוא אוהב כסף מהיר. בכל מקרה, אני מתכוון להישאר מחוץ לחדר שלו. אני מחכה חמש דקות, כדאי מאד שתשיגי את המפתח עד אז, אם לא אני נפרד ממך!"

"אל תציב לי אולטימטום! וחוץ מזה, אתה לא יכול להיפרד ממני. אתה מאוהב בי!" חיוך זחוח עלה על פניה.

מייק הרים גבה: "משוויצה בזה אה? טוב נו, אני מבין אותך. אני חתיכת מציאה!"

"אתה חתיכת שוויצל", הכתה בידו.

הם הגיעו ליעד כעבור שתי דקות. מיה לקחה נשימה עמוקה ופיזרה את שיערה. היא סידרה את המכנס הקצר שלבשה ומשכה אותו מטה, כדי שלא יהיה קצר יותר מדי. הגופייה המכופתרת שלבשה הייתה צמודה וגרמה לה לרעוד מקור.

"את מושכת מספיק גם בלי הבגדים האלה!" גלגל מייק את עיניו.

"אני צריכה להיות יותר מ'מושכת מספיק' כדי שלא ישים לב שאני לוקחת לו את המפתח, מייק. במיוחד כשאתה נותן לי רק חמש דקות!" אמרה.

הוא פלט אנחה: "טוב תיכנסי כבר, או שכל התכנית שלנו תידחה לחודש הבא בגלל השליטה העצמית הגרועה שלי". מיה פנתה למייק וזויות פיה התקמטו. היא אמרה בקול חלש, "קדימה, תסתתרי".

אמר, "שמרי על עצמך".

היא הנהנה ונקשה על הדלת. מייק נעלם משדה ראייתה כשביל פתח את הדלת.

עיניו היו פעורות לחלוטין. הוא סקר את גופה יותר זמן ממה שחשבה שיעשה. הוא מבזבז לך מזמנך!

"הי", עיוותה את קולה.

"הי", חיוך סוטה עיוות את פרצופו המכוער. עיניו האפורות בהקו ואפו הארוך הפחיד את מיה. היא בחיים לא ראתה אף כה ארוך, זה היה ממש כאילו נוצר על ידי מפלצת כלשהי. "מה ברצונך?"

היא חייכה. "אפשר לדבר על זה בפנים? הצביעה על החדר שמאחוריו.

הוא צעד אחורה וחשף חדר גדול ומסודר. היא נכנסה פנימה והדלת נטרקה מאחוריו.

ביל התיישב על כיסא המשרד ונשען קדימה מעל שולחנו.
 "שבי יקירתי! החווה על הכיסא שניצב מולו.
 מיה התקדמה והתיישבה. היא העבירה מבט בחדרו בחיפוש
 אחר המפתח.
 "החדר שלך ממש גדול! ניסתה להסביר את הסיבה שהיא
 סוקרת כך את החדר.
 ביל הנהן: "אכן. אפשר לעשות כאן הרבה דברים".
 מיה התעלמה המחווה המטרידה במשפטו: "מה אתה עושה
 כאן 24 שעות ביממה? אני אף פעם לא ראיתי אותך".
 "נכון, רק ההורים של הנרשמים לפנימייה רואים אותי. אני
 מוצא לי שעשועים מדי פעם! הוא שילב את ידיו מאחורי
 ראשו ונשען אחורה על מושבו.
 בינגו. המפתח היה בכיס שבמכנסו. לא רק המפתח. צרור
 מפתחות.
 מייק, ייקח לי הרבה יותר מחמש דקות. רצתה לומר לו, אך
 לא יכלה. היא חייבת להספיק לעשות את זה בזמן שנוותר.
 הם פטפטו במשך דקה או שניים ואז מיה קמה ונשענה על
 השולחן של ביל. הוא עמד גם כן והתקרב אל מיה.

הוא נישק את צווארה והיא חשבה על כמה דרכים שהיא יכולה לתבוע אותו על כך. בן אדם דפוק, חשבה.

מיה השחילה את ידיה לכיסיו וזרקה את תוכנם - צרור המפתחות, חבילת מסטיק וכמה דפים מקופים - מאחורי כתפה על השולחן. היא ידעה שזה לא נראה חשוד, ביל ממילא התכוון לגרום לה לשכב איתו, היא, כביכול, עזרה לו.

הוא חייך חיוך דק ומתוח ומשך אותה למיטתו שבצד החדר.

"דקה, דקה. אני אוריד את זה לבל!" עצרה אותו לפני שפתח את כפתורי גופייתה.

מיה הסתובבה לכיוון השולחן וידעה שהישבן שלה מעסיק אותו בזמן שהיא מפרידה את המפתח הזהוב משאר המפתחות. היא עשתה זו בשקט ובאטיות מכוונת, שיחשוב שהיא באמת פותחת את כפתורי גופייתה.

כשאחזה במפתח הזהוב היא הכניסה אותו לכיסה והרגישה את ידיו של ביל על מותניה.

באותה שנייה פרץ מייק לחדר.

צעדיו היו כבדים כאשר התקדם לעבר ביל ומשך את ידיו
ממותניה של מיה בכוח. "תשמור על הידיים שלך", קולו היה
נמוך ומאיים.

"שכחת שאתה פה על תנאי, אדון הייס. תתנצל!" אמר ביל.
"מה אתה אומר", גיחך מייק בהינף יד. "בואי מיה!" אמר ויצא
מהחדר, כשמיה מאחוריו, לא מסתכלת אחורה.
השניים חזרו לחדר של מיה ואנני.

"הלכת רחוק, יותר מדי רחוק!" אמר בדרך.

היא הביטה ברצפה. "הכל בשביל המטרה, לא?"

"לא!" קולו היה חד משמעי.

"טוב, אני חושבת שכן. אני לא אתן שתסבלו עוד חודש עם
המעשים הנוראים האלו, לא כשאני יכולה לשים סוף לזה
עכשיו!"

"ואני לא רוצה שתתני הכל בשביל המטרה הזו!"

היא הושיטה את ידה ואחזה בידו. "עשיתי את זה, והמפתח
בידי!" היא הוציאה את המפתח מכיסה והראתה לו. "תהיה
גאה בי וזה!"

הוא הביט במפתח ואז במיה. "כל הכבוד!"

שלוש דקות לפני חצות שבעת החברים הלכו מאחורי אמה.
היא הובילה אותם לדלת הנסתר של החדר העגול במרכז
הפנימייה.

"יש שני דלתות נסתרות לחדר הזה. האחת מול חדר האוכל,
השנייה מול האולם, כדי שהעברת השעון מהחדר לאולם
וחזרה יהיה יותר מהיר!" אמרה אמה.

הם עמדו כשגבם מופנה לאולם.

מיה לא שמה לב לדלת כלל עד שאמה דחפה אותה

בעדינות. חריצים הופיעו בקיר, כמעט בלתי נראים.

"אני לא מאמין שעד עכשיו לא ראיתי את זה!" אמר ליאם

כשראשו נד מצד לצד והיה בשוק.

אמה צחקקה וכולם נכנסו לחדר.

הם הביטו בחדר כולו. הוא היה גדול ולבן. וריק. הדבר

היחיד שניצב בחדר היה השעון. במרכז החדר.

מיה מיהרה אליו והתכופפה והביטה בו מלמטה: "צדקנו, זה

שלשלאות. למען האמת זו שרשרת ברזל אחת ארוכה

ומסובכת!"

"ויש שם מנעול? שאלה מנדי."

"אה-הא'."

בריאן כיווץ את גבותיו: "אז זהו זה? זה הולך להיות כל כך קל?"

"גם אני ציפיתי למשהו יותר מאתגר. השעון מאכזב אות'!"
אמר מי'ק.

אנני הציצה בשעון שבידה: "חצי דקה לחצות. מיה תתכוננ'!"
מיה הנהנה ונשמה עמוק.

מנדי הזכירה לה, "את חייבת לעשות את זה כמה שיותר מהר, אף אחד מאיתנו לא קיים את החובה. אנחנו עלולים למות ברגע שהשעון של אנני מורה על חצות!"
"תפסיקי להלחיץ אותה!" מי'ק קרב אל מיה והתכופף: "את יכולה, מיה!" לחש מאחורי אוזנה וחום התפשט בגופה.
כשהוא התרומם על רגליו מיה הוציאה את המפתח מכיסה ואנני החלה בספירתה לאחור.

"חמש... ארבע... שלוש...!" הספיקה לומר עד שהדלת שמאחוריה נפתחה באכזריות והעיפה אותה הצידה.

קלרה עמדה שם. כשעיניה צבועות בשחור. בדיוק כמו
עשרות הנערים שמאחוריה.

"מה קורה כאן? צעקה אמה.

"נראה לך שמישהו יודע? צעק חזרה ליאם, שהכה באחד
בנערים.

כל שאר החברים עשו כמוהו ונלחצו בנערים צבועי העיניים
שפעלו באלימות נגד השישה.

מיה קמה על רגליה והביטה בשעון מלמעלה. כשהמחוג זו
לָטוּ היא התכופפה שוב והקריבה את המפתח למנעול
במהירות כשרגל של מישהו פגעה בבטנה.

היא השתנקה ונפלה אחורה. עיניו השחורות של הנער
התקרבו אליה והוא נתן לה סטירה ללחייה. מיה משכה את
גופה אחורה, רחוק מהנער ומהשעון. כשהיא התרוממה
לרגליה היא שאפה אוויר והתקרבה חזרה לשעון.

הנער התקרב אליה כשמבט אטום על פניו. מיה החזירה לו
סטירה ודחפה אותו ממנה במהירות. היא ירדה על ברכיה
וניסתה להשחיל את המפתח למנעול.

אך הוא לא נכנס.

זה לא הגיוני. היא ניסתה שוב ושוב עד שהנער חזר והפיל את מיה הצידה. הוא לקח את המפתח והכניס אותו לכיסו. גופו היה כעת מעל גופה כשברכיו בצידי מותניה וידו התקפלה לאגרוף. מיה עצמה את עיניה ועשתה את אותו הדבר כמו שעשתה לאידן, בעטה באשכיו. הנער התכווץ ומיה העיפה אותו הצידה.

כשהיא קמה היא חיפשה מישהו מחבריה.

"מנדי! זה לא המפתח הנכון! צעקה אליה.

מנדי הכתה נערה נמוכה ובעטה בשני נערים. "מה?! זה לא המפתח השחור הגדול? קראה חזרה.

שחור? מיה נזכרה בצרור המפתחות. היה שם מפתח שחור גדול אך מיה חשבה שהזהב היה יותר מיוחד מהמפתח הזהוב שלקחה.

"לא! צעקה מיה.

מנדי נראתה מותשת כשהיא פינתה את דרכה לכיוון הדלת בריצה. כעשרה נערים עקבו אחריה, האחרים התקדמו לעבר מיה.

היא דחפה, בעטה והרביצה לכל אחד. היא קיוותה לא להכות אף אחד יותר מדי חזק אך לא הייתה לה ברירה. מסביבה עמדו שלושה בני נוער, לכל היותר בני ארבע עשרה, שני נערים גבוהים שנראו פחות או יותר בגילה ועוד שתי נערות, אחת מהן קלרה.

מיה דחפה את כולם ושמרה על מרחב בינה לבינם. היא נשפה בכבדות בין כל מכה שנתנה וליבה התכווץ בכל נפילה של אחד מהם.

אך כל מי שנפל, התרומם חזרה ומיה הייתה מותשת. אחד מהנערים הרים אותה והפחד שמילא את מיה היה לא יאומן. היא שרטה את פניו ללא הפסקה ובעטה בבטנו אבל זה לא הזיז לו.

לפתע ידיו כבר לא היו עליה אך הוא לא שחרר אותה, הוא זרק אותה. צרחה נפלטה מפיה ועיניה נקרעו באימה. יד מונפת השתלשלה בין ידיה ואחזה במותנה בחוזקה. היא נפלה על גופו של מייק ושניהם היו צמודים לקרקע. הוא פלט שצף קללות.

"מצטערת, אני... אלוהים אדירים, אתה בסדר? מלמלה מיה.

הם התרוממו והוא הביט בה. שריטה הופיעה לאורך לחיו
אבל חוץ מזה, הוא נראה בריא ושלם." זה לא משנה עכשיו.
הצלחת להכניס את המפתח למנעול?
"לא. תיזהר!" צעקה כשנער הופיע מאחורי מייק וידו הייתה
סביב צווארו. יד אחרת חנקה את מיה וחסמה את מילותיה.
היא חסכה לעצמה את הטרחה לצרוח וניסתה להתאבק
בגוף של מי שאחז בה. ללא ספק זו הייתה נערה.
עיניו של מייק נפערו ומיה חשבה שזה בגלל החניקה של
הנער שמאחוריו.
היא איגרפה את ידה והניפה אותה אחורה, לצלעות של
הנערה.
כשהתקדמה לעבר מייק הוא כבר הצליח להשתחרר. הוא
אחז בידו של הנער ועיקם אותה מאחורי גבו. מיה
הסתובבה לעבר הנערה שאותה הכתה ובהלה תקפה אותה.
זו הייתה אמה.
"מה את עושה?" צעק מייק שהופיע לפתע ליד מיה וכיוון
את צעקתו לעבר אמה.

היא צחקה ועיניה השחורות נראו מאיימות ואכזריות. "מה
 שהשעון מורה לי, אני לא טיפשה כמוכם".
 "על מה את מדברת?! למה את בוגדת בנו ככה? שאלה מיה.
 "כולם פה, גם החברים שלך, קיבלו את אותה חובה. לעשות
 מה שמישהו אחר. הכול התגלגל עד החובה של קלרה.
 חובתה הייתה לעצור את כל מה שאת וכל עוזרייך הנחמדים
 עושים, כמה שניות לפני חצות. החובה של מישהו אחר
 היה לעשות מה שקלרה עושה והחובה של נער אחר היה
 לעשות מה שאותו מישהו עושה. אני רק מקיימת את
 החובה שלי כי אני יודעת שאת תיכשלי. אני לא רוצה למות
 בגלל אי ההצלחה שלך". אמרה אמה.
 "זה נכון? מיה הביטה במייק.
 הוא העביר את מבטו בין אמה למיה. "החובה שלי הייתה
 לעשות מה שאמה עושה".
 "לא... זה לא יכול להיות ככה! השעון ארגן פעולה נגדי.
 הוא ידע שאנחנו נעשה משהו נגדו... הוא ידע. איידן צדק!
 מיה הניחה את ידה על מצחה והרכינה את ראשה. "זה לא
 יכול להיות! מלמלה לעצמה.

"מיה! מיה, איפה את? קולה של מנדי התנשא בחדר. מיה התרוממה וראתה אותה נאבקת בחמישה נערים שריריים. היא הכתה אותם אך זה לא הזיז להם. ליאם נחלץ לעזרתה והחווה בראשו לעבר מיה. הוא רב עם הנערים בזמן שמנדי התקדמה קצת לעבר למיה. נערה הופיעה מול מנדי וידה ניסתה להגיע לידה של מנדי. היא אחזה במפתח הנכון.

"תתפסי! צעקה וזרקה את המפתח.

הוא הסתובב באוויר ונפל על הרצפה. מיה הביטה במפתח. כשהרימה את מבטה ראתה את בריאן מחייך. לא חיוך חברותי במיוחד. כך גם היו עיניו השחורות, מפחידות ומסתוריות.

היא זינקה לעבר המפתח, הסתערה עליו כאילו היה המפתח לאושר.

בריאן לא וויתר. גם הוא קפץ לעברו. הוא השיג אותה ואחז במפתח.

מיה הביטה בו עם מבט מיואש: "אז גם אתה בוגד בנו?"

"אני מצטער אבל כששמעתי שאמרת למנדי שהמפתח
הקודם לא היה המפתח הנכון איבדתי תקווה. ממילא היה לי
קושה להיות נגד קלרה!
היא פלטה אנחה: "אז אתה מוכן להמשיך לסבול מהשעון?
חודש אחר חודש?
הוא נד בראשו: "מיה, את פשוט לא תצליחי עכשיו. לא
כשעשרות נערים נלחמים בשביל לא למות. אני לא מתכוון
לחזור לצד שלך!"
"חבל", אמרה: "אז נצטרך לקחת אותו ממך בכוח!"
בריאן גיחך: "את? קדימה, אתן לך להתחיל, כדי שלפחות
ההתחלה תהיה שוות כוחות!"
מיה התקדמה לעברו וניצלה את המכה הראשונה למה
שכבר הפך למעין תחביב מוזר שלה.
היא בעטה לאשכיו ופיו נפער. ידיו הורדו לאזור והוא
שחרר את המפתח. מיה הרימה את המפתח ורצה לשעון.
היא כרעה על ברכיה והכניסה את המפתח למנעול.
נשיפה של הקלה נפלטה מפיה. היא פתחה את המנעול
ומשכה את שרשרת הברזל הכבדה. היא הייתה ארוכה

הרבה יותר ממה שחשבה. מדי פעם היא קמה להגן על
עצמה מפני כמה נערים ונערות שנקלו לדרכה וניסו להפריע
לה אך היא הייתה ממוקדת למטרה.
כשמיה הגיעה לקצה השרשרת היא ראתה שהיא מחוברת
לזכוכית עגולה כחולה שבמרכזה הצללית השחורה של
העיט המופיע בשעה שלפני חצות בלון.
היא ניסתה למשוך אבל הזכוכית לא התנתקה. היא הצמידה
את ידיה לזכוכית וקיוותה שהיא תסתובב ותרד אך זה לא
קרה.
לבסוף היא אחזה בקצה השני של השרשרת ושברה את
הזכוכית.
היא שמעה את מלמוליהם של הנערים שמסביבה.
הם אמרו: "מה אנחנו עושים כאן? אל"מה אני עושה?
'אלוהים אדירים'!
מיה נפלה לאחור על הרצפה הקרירה כשכאב מחליא
התפרץ בגופה. היא התכווצה בכאב וצרחתה.

"זוזו! שמעה את קולו הכעוס של מייק. לאחר כמה שניות

הרגישה את מגעו הנעים בין שכמותיה, מרים אותה

לישיבה.

"מיה? טון קולו נמך והיה מלא דאגה." לא, לא. מיה,

תתעוררי, בבקשה!

כמה שניות לאחר מכן קולה העדין של מנדי נשמע. "מיה!"

היא בכתה. "קדימה, תתעוררי! קדימה!"

מיה הרגישה כאילו חתכו את עורה שמעל החזה. הייסורים

היו קשים מנשוא. היא צווחה לעזרה אך לאף אחד לא היה

יד בעניין. הם לא יכלו לעשות כלום מלבד לצפות בה

מתפתלת מכאב ולקוות שתקום. הכאב חדר לעורה כאילו

עבר יחד עם הדם לעבר עיניה. הכאב בעיניה היה הרבה

פחות מייסר. היא הרגישה כאילו פקחו את עיניה בכוח

ושפכו לתוכם חומר מסוכן אך לא שורף.

כשפקחה את עיניה פלט מייק אנחה ומשך אותה אליו

לחיבוק חזק. "אל תעשי לי את זה בחיים!"

היא נדה בראשו. "לא עשיתי את זה בכוונה, מייק!"

הוא הרחיק את גופו מגופה והביט בעיניה. "אני ... חשבתי
 שאיבדתי גם אותך. אני לא יכול לאבד גם אותך".
 היא הרימה את ידה לשריטה הקרושה שעל לחיו. "יש לך
 עוד קצת זמן לסבול אותי".
 "קצת הרבה אני מקווה! אמר.
 מיה הזיזה את עיניה ממייק. מלא זוגות עיניים הביטו בה.
 "מה אני מעין רכילות חמה? לחשה למייק.
 "אין לך מושג עד כמה, ולא בגלל הבעיטה לאשכים
 המפורסמת שלך".
 פיו של אחד הנערים נפער. "זו היית את?"
 "מצטערת", חיוך מבולבל עלה על שפתיה.
 היא סקרה שוב את הקהל. היא הייתה בטוחה שהם לא
 נועצים בה מבט בגלל שנטרלה את השעון אך התעלמה
 מהעובדה הזו מפני שלא מצאה כמה מן האנשים שחיפשה.
 "איפה הם? איפה אנני? וקלרה ובריאן ... איפה הם? שאלה
 ליאם, שהיה לידה, דיבר. "קלרה ובריאן ... הם מתים. אני
 הרגתי אותם! עיניו היו אדומות והוא הרכין את ראשו. מנדי
 שהייתה לידו שילבה את ידה בידו והביטה בראשו המורכן.

"אבל...! לא היה לה מה לומר. הוא עשה זאת כדי שתצליח
לנטרל את השעון." אנני, איפה היא?
כמה נערים זזו הצידה ואנני הופיעה בקצה החדר. גופה
שרוע על הרצפה.
"לא...! מלמלה וקמה על רגליה. היא רצה לגופתה של אנני.
"לא! אנני...! דמעות זלגו מעיניה. תוך שניות פניה היו
רטובות מהמים המלוחים של דמעותיה.
מישהו קרב אליה וכשהיא הרימה את מבטה ראתה את
בלייקן." אני הייתי אחד מהנערים שהתכוון לתקוף אותה
אבל... היא פשוט נפלה לפתע!
"היא לא עשתה את החובה שלה", אמרה מיה. "והשעון הדפוק
הזה הספיק להרוג אותה! בכתה.
"מיה...! אמרה אמה, שהניחה את ידה על כתפה של מיה.
"מישהו צריך לומר לך את זה, לפני שזה יפתיע אותך מול
המראה!
"לומר לי מה? הביטה באמה, ואז בשאר הנערים.
אמה הסתכלה עליה ברחמים." העיניים שלך. הן שחורות.
לחלוטין!"

"קדימה." קראה מנדי. "שלא נאחר להלוויה."

מיה הבריישה את שיערה וגלגלה את שיערה לתוך קוקו
 עגול בקודקוד ראשה. זו נראתה לה תסרוקת מכובדת
 מספיק בשביל הלוויה. היא לא טרחה לשים איפור, היא
 ממילא תבכה.

עיניה השחורות נצצו והיא פחדה מהן כשהביטה במראה.
 למרות הגאווה שהרגישה, ולמרות החיוך שהופיע על
 פניה היא פחדה מעצמה.

היא יצאה מהמקלחת והתהלכה עם מנדי לבית הקברות
 שמאחורי הספרייה. מזג האוויר היה קריר אך לא חשוך
 ואפרורי. זה הקל על מיה לראות את שמותיהם של חבריה
 חרוטים על המצבות שהוכנו בזמן הקצר כל כך.

ליד שלושת המצבות של חבריה הופיעו עוד שני מצבות
 חדשות, נערה את שלוש עשרה שנרמסה על ידי כל
 הנערים, ונער בן שמונה עשרה, שבעוד חודש היה אמור

לחגוג את יום הולדתו התשע עשרה ולברוח מהפנימייה.

הוא נהרג על ידי האדם שעמד מול המצבה. מייק.

הוא היה לבוש בחליפה שחורה, עיניו היו עייפות ונראה

שהוא לא חיטא אפילו את השריטה בלחיו. הוא הביט

במצבה ולסתו נדרכה.

מיה לא התקדמה לעברו. היא נעמדה מול המצבה של אנני

והקשיבה לדבריו של הכומר. עשרות נערים היו שם, מיה

התעצבה לדעת שהאנשים האלה יחסרו לכל נערים

שעומדים כאן.

כמו שחשבה, מיה הזילה דמעות, הרבה דמעות. אצבעות

עבות השתלבו בין אצבעותיה. היא לא הזדקקה להרים

את מבטה בשביל לדעת שזה מייק.

בסוף ההלוויה שילבה את ידה בידו של מייק והניחה את

ראשה על כתפו הקשה.

המגדלורים ששהו מולם היו מרהיבים לא פחות באור

היום.

"איך את מחזיקה מעמד?" שאל מייק.

היא פלטה אנחה. "בקושי. אני גאה בה, וגם בהם. אני
 גאה בעצמי, אבל זה קשה. כל השינויים האלה, הכול
 השתנה ביום אחד."
 הוא שחרר את ידו מידה ונעמד מולה. "אני יודע. אנחנו
 מחזיקים מעמד, אני ואת. אני כאן, ואני נשאר."
 "אתה לא מפחד?"
 "ממה?"
 "ממני." אמרה. "מהשינויים שלי."
 הוא הרים את גבתו. "השינויים שלך חיצוניים בלבד,
 מיה. תתפלאי, את לא כזאת יפה כדי שאני אתאהב בך רק
 בגלל המראה שלך." חיוך ציני הופיע על פניו.
 "ואו, רומנטי מצידך." גיחכה.
 "הכניסי את זה לרשימת הכן שלי; אני יודע להתאים את
 המשפטים למצב." אחת מגומותיו נראתה על לחיו.
 מיה הרימה את עצמה לפניו. "אני אוהבת אותך." אמרה
 בקול חלש. "תכניס את זה לרשימה שלי."
 הנשיקה שלהם הייתה עדינה ומענגת. התחככות קלילה
 בין שפתייהם אך בכל זאת מיה הרגישה כאילו זה מה

שהייתה צריכה באותו רגע. דקה שלמה של אהבה
ותשוקה בלבד.

"מיותר לציין שגם אני, לא?" שאל, היא הרגישה את
נשימתו על פיה.

היא נדה בראשה. "לא."

"גם אני אוהב אותי." צחק.

היא צחקה גם כן. "אני באמת צריכה למצוא לי מישהו
רומנטי."

מייק צקצק בלשונו. "את לא יכולה, את אוהבת אותי, כמו
שאני אוהב אותך."

מיה פלטה אנחה והניחה את ראשה על חזהו. "אז, מה
עכשיו?" אמרה לאחר כמה זמן.
"מנסים להיות מאושרים."